

МЕЛАНИ РААБЕ КАПАНЪТ

Превод от немски: Петя Пешева, 2016

chitanka.info

1.

Аз не съм от този свят.

Поне така говорят хората. Сякаш има само един свят.

Стоя в голямата си, празна трапезария, в която никога не сядам да се храня, и гледам навън. Помещението е на партерния етаж; през големия прозорец се виждат поляната зад къщата ми и началото на гората. От време на време преминават сърни. Лисици.

Есен е. И докато аз зяпам така през прозореца навън, струва ми се, че гледам в огледало. Това кресчендо на багрите, есенната буря, която превива дърветата, огъва някои техни клони, чупи други. Денят е драматичен и красив. И природата, изглежда, също чувства, че скоро нещо ще свърши. Тя се възправя още веднъж с цялата си сила, с всичките си багри. Скоро ще легне стихнала пред моя прозорец. Слънчевата светлина ще се замени от мокро сиво и накрая — от скриптящо бяло. Хората, които ми идват на гости — моята асистентка, издателят ми, агентката ми, всъщност то други няма — ще се оплакват от влагата и студа. От това, че първо трябва да остъргват скрежа от предното стъкло с изтръпнали от студ пръсти, преди да успеят да запалят колите си. От това, че е още тъмно, когато сутрин излизат от жилището си, и вече е пак тъмно, когато вечер се връщат у дома. За мен тези неща нямат никакво значение. В моя свят и лете, и зиме е точно плюс 23,2 градуса. В моя свят винаги е ден и никога нощ. Тук няма дъжд, нито сняг, нито замръзнали пръсти. В моя свят има само един сезон, а аз все още не съм му измислила име.

Тази вила е моят свят. Стаята с камината е моята Азия, библиотеката е моята Европа, кухнята — моята Африка. Северна Америка се намира в кабинета ми. Спалнята ми е Южна Америка, а Австралия и Океания са на терасата ми. Само на няколко крачки разстояние, но недостижими.

От единайсет години не съм излизала от къщата си.

За причините се пише навсякъде из пресата, макар една или друга публикация да преувеличава по малко. Аз съм болна, да. Не мога

да излизам от къщи, така е. Но аз не съм принудена да живея в пълен мрак, а и не спя в кислородна палатка. Поносимо е. Всичко е уредено.

Времето е река, стихийна и нежна, в която аз мога да се оставя да ме носи. Само Буковски от време на време разбърква нещата, когато е лудувал навън на дъжда, тичал е по поляните и донася вътре пръст по лапите и капки вода в козината си. Аз обичам да прокарвам длан по острата му козина и да усещам влагата в нея по моята кожа. Обичам мръсните следи от другия свят, които Буковски оставя по плочките и паркета. В моя свят няма пръст, нито дървета и поляни, няма зайци, нито слънчева светлина. Чуруликането на птици идва от касетофона, слънцето — от солариума в мазето ми. Моят свят не е широк, но пък е сигурен. Поне така си мислех.

2.

Земетресението дойде един вторник. Нямахме предварителни трусове или вибрации. Нищо, което да ме предупреди.

Тъкмо пътувах из Италия. Аз често пътувам. Най-лесно ми е да пътешествам из страни, където действително вече съм била, а в Италия ходя често. Затова от време на време се връщам там.

Италия е красива и заедно с това опасна страна, защото ми напомня сестра ми.

Ана, която обичаше Италия много преди да я посети за първи път. Още като дете се снабди с курс по италиански език и превърташе касетите толкова често, че накрая те напълно се изтриха. Ана, която като тийнейджърка яхаше купената си с мъчително спестяване моторетка „Веспа“ и криволичеше така стремглаво из улиците на родното ни германско градче, сякаш се провираше из тесните улички на Рим.

Италия ми напомня за сестра ми и по това какви бяха нещата преди, преди мрака. Аз винаги се опитвам да прогоня мисълта за Ана, но тя е лепкава като старомодна лента-мухоловка. Разни други мрачни мисли залепват за нея, безотказно.

И така, въпреки това — Италия. Цяла седмица се бях оттеглила в три съседни гостни на втория етаж. Не ги ползвам никога и рядко влизам там, обявила съм ги за Италия. Бях си включила подходящата музика, гледах италиански филми, ровех се из документална литература за страната и хората, навсякъде бях разхвърляла книги и ден след ден си поръчвах кулинарни специалитети от различни региони на страната. Доставяха ми ги от една лично избрана от мен доверена фирма за кетъринг. А виното. О, виното! То прави моята Италия почти истинска.

Крача из улиците на Рим в търсене на този много специален ресторант. Градът е задушен и горещ, аз съм изтощена. Изтощена от това да плувам срещу течението от туристи, изтощена да отблъсквам атаките на безбройните амбулантни търговци, изтощена от красотата

около мен, която съм пила на големи глътки. Цветовете ме удивляват. Сивото небе е надвиснало над вечния град, а под мен тече матовозелена реката Тибър.

Трябва да съм заспала, защото когато се събуждам, документалният филм за древния Рим, който гледах, отдавна е свършил. Когато идвам на себе си, съм объркана. Не мога да си спомня да съм сънувала нещо, а ми е трудно да се върна в действителността.

Днес рядко сънувам. В първите години след като се оттеглих от действителния свят, сънувах по-интензивно откогато и да било. Така, сякаш мозъкът ми искаше нощем да навакса липсата на нови импулси през деня. Той съчиняваше за мен най-пъстрите приключения, тропически джунгли с говорещи животни. Градове от шарено стъкло, населени с хора с магически сили. Сънищата ми започваха винаги весело и светло, но рано или късно се обагряха, подобно на попивателна, потопена в черно мастило, отначало незабележимо, съвсем постепенно. В джунглата листата опадваха, а животните замлъкваха. Пъстрото стъкло внезапно се оказваше остро като нож и човек си порязваше пръстите, небето ставаше заплашително тъмносилаво. И рано или късно то се появяваше. Чудовището. Понякога само като плахо чувство за заплаха, което аз някак не можех да установя, понякога на ръба на зрителното ми поле — като схеми или очертания. Понякога то ме преследваше, а аз бягах и се мъчех да не се оглеждам, защото не можех да понасям гледката на лицето му, дори и насън. Когато поглеждах чудовището право в лицето, тогава умирах. Всеки път умирах и се събуждах, борейки се за глътка въздух като удавница. И тогава, през първите години, когато сънищата все още идваха при мен, беше трудно да пропъждам нощните мисли, които присядаха на леглото ми подобно на врани. И тогава не можех другояче. Все едно колко болезнени бяха спомените — в онези дни мислех за нея, за сестра ми.

Тази нощ няма сън, няма чудовище, а все пак се чувствам толкова потисната. В главата ми отеква едно изречение, което някак си не проумявам. Има един глас. Примигвам със залепнали клепачи, забелязвам, че дясната ми ръка е изтръпнала, масажирам я, опитвам се да я съживя. Телевизорът все още е включен и от там идва гласът, който се е промъкнал в сънищата ми и ме е събудил. Гласът е мъжки, делови и неутрален, както винаги звучат гласовете по

информационните канали, които понякога излъчват любимите ми документални филми. Надигам се, търся опипом дистанционното, намирам го. Леглото ми е огромно, леглото ми е морето, толкова много възглавници и завивки, томовете с фотоси и картини и цяла купчина дистанционни: за телевизора, за сателитната антена, за DVD и двата ми блурей плейъра, които могат да показват различни формати, за звуковата уредба, за DVD-рекордера и за старата ми видеоуредба. Въздишам примирено, гласът на говорителя ми съобщава разни неща от Близкия изток, за които изобщо не искам да зная, не сега, не и днес, аз съм в отпуска, в Италия съм, така се радвах на това пътуване!

Твърде късно е. Реалностите на истинския свят, за които разказва говорителят, войните, катастрофите, жестокостите, които така ми се искаше да изключа за няколко дни, проникнаха в главата ми и за секунди ограбиха цялата лекота. Чувството за Италия изчезна, екскурзията ми пропадна. Утре сутрин ще се върна в собствената си спалня и ще разчистя всички италиански джунджурии. Разтърквам очи, боли ме от ярката светлина на телевизора. Говорителят е изоставил Близкия изток и сега говори по вътрешнополитически теми. Гледам го примирено. Очите ми са уморени и сълзят. Сега мъжът си издекламира текста и следва включване на живо от Берлин. Някакъв репортер стои пред Райхстага, издигащ се величествено и страховито в мрака, и разказва нещо за последното задгранично пътуване на канцлерката.

Погледът ми се изостря. Стръскам се, примигвам. Не разбирам. Обаче го виждам! Точно пред мен! Сащисана, тръскам глава. Не може да бъде, просто не може да бъде. Не вярвам на очите си, примигвам пак припряно, сякаш така мога да пропъдя картината. Но нищо не се променя. Сърцето ми болезнено се свива. Мозъкът ми мисли: невъзможно е. Сетивата ми обаче знаят, че е истина. Господи!

Светът ми потреперва. Не проумявам какво се случва около мен, обаче леглото ми се разтриса, рафтовете с книги по стените се разкривяват, накрая се срутват. Картини се свличат от стената, пръсва се стъкло, по тавана се появяват пукнатини, отначало тънки като косъм, малко след това — дебели колкото пръст. Стените се сриват, шумът е неописуем, а въпреки това е тихо, съвсем тихо...

Моят свят е на пух и прах. Седя на леглото си наскред руините и зяпам прозореца. Аз съм отворена рана. Аз съм миризмата на сурово

месо.

Цялата съм зейнала. В главата ми избухват светкавици, болезнени и заслепяващо ярки. Лицето ми се обагря в червено, хващам се за сърцето, вие ми се свят, съзнанието ми мъжди и трепка, зная какво е това, това сурово, червено чувство, имам паник атака, имам хипервентилация — дишам учестено, ей сега ще припадна, надявам се да припадна. Тази картина, това лице, не го понасям. Искам да извърна поглед, обаче ми е невъзможно, като окаменяла съм. Не искам повече да поглеждам натам, но ми се налага, изобщо не мога другояче, погледът ми е насочен към телевизора, просто не мога да го отместя, не мога, очите ми си стоят широко отворени и аз го гледам вторачено, чудовището от моите сънища, и се опитвам да се събудя, най-сетне да се събудя. Да умра и после да се събудя, както правя винаги, когато видя чудовището точно пред себе си, в съня.

Но аз вече съм будна.

3.

Сутринта използвам изпод развалините и сглобявам себе си парче по парче.

Казвам се Линда Конрадс. Писателка съм. Всяка година дисциплинирано си налагам да напиша книга. Моите книги имат голям успех. Аз съм заможна. Или по-добре казано: имам пари.

Аз съм на 38 години. Аз съм болна. Медиите измислят разни неща за някаква мистериозна болест, която ми пречи да се движа свободно. Не съм излизала от къщата си повече от десетилетие.

Имам семейство. Или по-точно казано: имам родители. От много години не съм виждала родителите си. Те не ме посещават. Аз не мога да ги посещавам. Рядко си говорим по телефона.

Има нещо, за което не обичам да мисля. Но пък ми е невъзможно да не мисля за него. То е свързано със сестра ми. Беше много отдавна. Аз обичах сестра си. Сестра ми се казваше Ана. Сестра ми е мъртва. Сестра ми беше три години по-млада от мен. Сестра ми умря преди дванайсет години. Сестра ми не просто умря. Сестра ми бе убита. Преди дванайсет години убиха сестра ми, а аз я намерих. Аз видях как убиецът ѝ избяга. Аз видях лицето на убиеца. Убиецът беше мъж. Убиецът обърна към мен лицето си, после избяга. Аз не знаех защо избяга. Аз не знаех защо той не ме нападна. Аз знаех само, че сестра ми е мъртва, а аз не съм.

Моята психотерапевтка ме определя като травмирана във висока степен.

Това е моят живот, това съм аз. Всъщност аз не искам да мисля за това.

Надигам се, провесвам крака от кревата, ставам. Поне имам намерение да го направя, но в действителност не помръдвам дори на сантиметър. Питам се дали не съм парализирана. Нямам сили нито в ръцете, нито в краката. Опитвам още веднъж, но сякаш слабите заповеди от моя мозък не достигат до крайниците ми. Може би е правилно да си полежа тук още миг. Утро е, но нали нищо не ме чака,

освен празната ми къща. Отказвам се да се напругам. Чувствам тялото си странно тежко. Оставам да лежа за малко, но не заспивам пак. Когато отново поглеждам часовника върху дървеното нощно шкафче до леглото, са минали шест часа. Това ме учудва. Това не е добре. Колкото по-бързо минава времето, толкова по-бързо идва нощта, а аз се страхувам от нощта, въпреки всички тези лампи в къщата ми. След няколко опита все пак успявам да накарам тялото си да отиде в банята, а после да слезе по стълбите до партерния етаж. Експедиция до края на света. Буковски се втурва щастлив към мен, махайки с опашка. Давам му да яде, пълня купичката му с вода, пускам го навън да полудува малко. Наблюдавам го през прозореца, спомням си, че обикновено това ме прави щастлива — да го гледам как тича и играе, ала не чувствам нищо. Искam само той днес да се върне по-скоро, за да мога да си легна пак. Подсвирвам подире му, той е малка подскачаща топчица в началото на гората. Ако не се върне доброволно, няма да мога да направя нищо. Но той винаги се връща. При мен, в моя малък свят. Така става и днес. Той подскача към мен, подканва ме да играем, аз обаче не мога. Разочарован, той се отказва.

Съжалявам, приятелче.

Той се свива на кълбо на любимото си място в кухнята и ме поглежда тъжно. Обръщам се, отивам в стаята си. Лягам си веднага, чувствам се слаба, пропукваща. Преди мрака, преди да се оттегля, по времето, когато бях силна и живеях в действителния свят, се чувствах така само когато започваше някой тежък грип. Мен обаче не ме хваща грип. Хваща ме депресия — както винаги, когато се налага да мисля за Ана и събитията от тогава, обикновено аз грижливо ги изключвам.

Досега успявах да си живея кротко и спокойно и да потискам всяка мисъл за сестра ми. Но сега всичко се върна. И колкото отдавна и да бе, раната не се е затворила. Времето е доктор-шарлатанин.

Зная, че трябва да предприема нещо, преди да е станало късно, преди напълно да пропадна в мелницата на депресията, в нейния поток, който ме дърпа надолу в черното.

Зная, че трябва да говоря с лекар, може би да ми предпишат нещо, обаче не мога да се мобилизирам. Усилията и енергията ми се струват невъобразимо огромни. А и в крайна сметка, все тая. Ами, значи ще си имам депресия. Бих могла винаги да си остана тук в леглото. Ще бъде ли по-различно? Щом не мога да излизам от къщата,

защо тогава ще трябва да напускам пак тази спалня? Или това легло? Или мястото, където в момента лежа? Денят отминава, нощта заема мястото му. Мисля си, че трябва да се обадя по телефона на някого. Може би на Норберт. Той би дошъл. Той е не само мой издател, приятели сме. Ако можех да движа мускулите на лицето си, бих се усмихнала при мисълта за Норберт. Сещам се за нашата последна среща. Седяхме в кухнята, аз бях сготвила спагети със сос болонезе, а Норберт ми разказваше за отпуската си в Южна Франция, за случки в издателството, за най-новите лудости на жена си. Норберт е чудесен, шумен, весел, пълен с истории. Той има най-прекрасния смях на света. А ако трябва да съм точна: най-прекрасния смях на двата свята. Норберт ме нарича „моята екстремофилка“. Когато за първи път ми каза това, наложи се да търся из Гугъл. И да се чудя колко е прав. Екстремофилите са организми, които се адаптират към екстремни условия на живот и така могат да оцеляват във всъщност враждебна на живота им среда. В екстремна жега или екстремен студ. В пълен мрак, в подложена на облъчване среда. В киселина. Или пък (и Норберт явно има предвид точно това) — в почти пълна изолация. Екстремофил. Харесва ми думата, обичам, когато той ме нарича така. Звучи, сякаш аз сама съм си измислила всичко това тук. Сякаш обичам да живея по този екстремен начин. Сякаш имам избор.

В момента имам само избора дали да легна на лявата или дясната си страна, по корем или по гръб. Минават ден-два. Аз се мъча да не мисля за нищо. По някое време ставам, приближава се до рафтовете с книги, които опасват стените на спалнята ми, измъквам няколко тома, подреждам ги като драперия върху леглото ми, слагам любимата си плоча — албум на Били Холидей, настройвам на безкрайно повтаряне и отново се пъхвам под одеялото. Слушам, разлиствам и чета, докато очите не ме заболяват, а музиката не ме размеква като гореща вана. Вече не ми се чете, ще ми се да погледам някой филм, обаче не смея да включа телевизора. Просто не смея. Чувам стъпки и скачам стреснато. Били вече не пее, в някакъв момент с едно от дузината ми дистанционни съм накарала тъжния й глас да замлъкне. Кой ли е? Вече е полунощ. Защо кучето ми не реагира? Искане ми се да се надигна, да грабна нещо, с което мога да се защита, да се скрия, да направя нещо, каквото и да е, но оставам да лежа с учестен до болка дъх, с ококорени очи. Някой чука. Аз не се обаждам.

— Ало? — вика нечий глас. Не го познавам.

После пак: „Ало? Там ли сте?“

Вратата се отваря. Аз скимтя, това е моята безсилна версия на вик. Оказва се Шарлоте, моята асистентка. Естествено, че познавам гласа ѝ, просто моят страх го е изкривил по странен начин. Шарлоте идва два пъти седмично, пазарува ми, носи писмата ми до пощата, върши каквото е необходимо. Тя е моята платена връзка с външния свят. Сега стои недоумяващо на прага.

— Всичко наред ли е?

Мислите ми се сортират и подреждат наново. Не може да е нощ, щом Шарлоте е тук. Трябва да съм лежала много дълго в кревата.

— Извинете, че влязох така направо, обаче като не реагирахте на звънеца, аз се притесних и отключих.

Звънец ли? Помня някакъв шум, който проникна в сънищата ми. Аз пак сънувам, след всички тези години!

— Нещо не ми е добре — казвам. — Спала съм дълбоко и не съм чула звънеца. Простете.

Малко ме е срам, дори не успявам да седна, а оставам все така легнала. Шарлоте изглежда обезпокоена, а тя е човек, който трудно може да бъде изваден от равновесие. Точно затова си я избрах. Шарлоте е по-млада от мен, може би е около дваисет и девет годишна. Тя работи на куп места, келнерка е в няколко кафенета, работи като касиерка в кино някъде в града — разни такива неща. А два пъти седмично идва при мен. Аз обичам Шарлоте. Късата ѝ, боядисана в гарвановочерно коса, яката ѝ фигура, шарените ѝ татуировки, мръснишкия ѝ хумор, историите за малкия ѝ син. Дяволското изчадие, както го нарича тя.

Щом Шарлоте е нервна, значи аз изглеждам зле.

— Трябва ли ви нещо? От аптеката или нещо такова?

— Благодаря. Имам си вкъщи всичко, което ми трябва — казвам.

Говоря смешно, като робот, самата аз го забелязвам, но не мога да го променя.

— Днес нямам нужда от вас, Шарлоте. Трябваше да ви уведомя, извинете.

— Няма проблеми. Продуктите са в хладилника. Да изведе ли още веднъж кучето, преди да си тръгна?

О, Господи! Кучето. Колко дълго съм лежала тук?

— Би било чудесно — казвам. — Ще му дадете ли и да яде, а?

— Добре.

Придърпвам одеялото чак до носа си, за да покажа, че за мен разговорът е приключил.

Шарлоте се поклаща още малко в рамката на вратата, явно недоумява какво да прави, дали може да ме остави сама, после взема решение и си тръгва. Чувам шумовете в кухнята, докато храни Буковски. Обикновено аз обичам да има шум в къщата, днес обаче ми е все едно. Оставям се да ме погълнат възглавниците, завивките и мракът, но днес сънят не ме хваща.

4.

Лежа в мрака и мисля за най-черния ден в моя живот. Спомням си, че не изпаднах в скръб, когато отнасяха сестра ми към гроба, тогава все още не. Главата и тялото ми бяха запълнени само от една мисъл: „Защо?“ Нямахме място за нищо друго, освен за: „Защо? Защо? Защо? Защо тя трябваше да умре?“

Чувствах, че родителите ми също ми задаваха този въпрос, те, другите скърбящи, приятелите на Ана, колеги, всички, защото нали аз съм била там, би трябвало да зная нещо. Какво, за бога, се бе случило? Защо Ана трябваше да умре? Спомням си как присъстващите скърбящи плачеха, как хвърляха цветя върху ковчегата, крепяха се един друг, бършеха носовете си. На мен това ми се струваше толкова неистинско, толкова странно изкривено. Шумовете, цветовете, дори чувствата. Пасторът, който говореше със странно разтеглен глас. Хора, движещи се като на забавен каданс. Венци от рози и лилии, напълно безцветни.

По дяволите, цветята! Мисълта ме връща в настоящето. Сядам в леглото. Забравих да помоля Шарлоте да полее цветята ми в зимната градина, а сега вече тя отдавна си е отишла. Шарлоте знае колко обичам цветята си и че обикновено сама се грижи за тях. Затова едва ли се е сетила сама да им налее вода. Не ми остава нищо друго, освен да свърша това сама. Ставам, въздишайки. Подът под босите ми крака е хладен. Налагам си да местя крак след крак, да вървя по коридора към стълбите, да слеза на партерния етаж, да пресека големия хол и трапезарията. Отварям вратата към зимната градина и пристъпвам в джунглата.

В моята къща царят простор, празнота, мъртви предмети — ако не се вземе предвид Буковски. Но тук, в моята зимна градина с нейната избуяваща, щедра зеленина царства животът. Палми, папрат, пасифлора, стрелиции, антуриуми и навсякъде, безброй орхидеи. Обичам екзотични цветя.

Влажната топлина на зимната градина, която е моята малка тропическа оранжерия, почти веднага кара потта да избие по челото ми, а дългата и широка тениска, която съм облякла за спане, се залепва влажна за тялото ми.

Обичам тези зелени дебри. Не искам никакъв ред. Искам хаос, живот. Искам клоните и листата да ме галят, докато вървя сред редиците, сякаш бродя из гора. Искам да улавям уханието на цветовете и то да ме замайва и упоява, искам да изсмуквам багрите.

Сега се оглеждам. Зная, че гледката на моите цветя би трябвало да ме зарадва, но днес не чувствам нищо. Зимната ми градина е ярко осветена, но навън цари нощ. През стъкления покрив над мен искрят безразлични звезди. Като на автопилот извършвам действията, от които иначе извличам такова удовлетворение. Поливам цветята. Усещам с длани пръстта, опипвам дали е суха или ронлива и се нуждае от вода, дали е влажна и полепва по ръцете ми.

Пробивам си път в дъното на моята оранжерия. Тук се намира моята малка лична градинка с орхидеи. Растенията се трупат по рафтове, висят в кашпи, спуснати от тавана. Цъфтят разточително. Тук е и моята любимка, която е и моето проблемно дете. Една мъничка орхидея, съвсем невзрачна сред своите посестрими с огромни напращели цветове, тя е едва ли не грозна, само две-три анемични тъмнозелени листа, под тях — сиви, сухи корени, няма цветове, отдавна вече няма цветове, няма дори и стъбло. Тя е единственото растение, което не съм купила специално за тази зимна градина. Донесох си я от моя стар живот, от действителния свят — преди много, много години. Зная, че тя никога повече няма да цъфти, но сърце не ми дава да я изхвърля. Сипвам ѝ малко вода, после се обръщам към една особено красива орхидея с тежки бели цветове. Плъзгам пръсти по листата ѝ, предпазливо опипвам кадифеномеките цветчета. Пъпките, които все още не са се разтворили, са твърди, почти груби. Пращят от живот. Не след дълго ще се разпукат. Мисля, че ще е красиво да отрежа няколко от цъфтящите стръкове и да ги сложа в къщата във ваза. И докато всичко това минава през главата ми, изведнъж се сещам пак за Ана. Дори и тук не мога да я изтръгна от мислите си.

Още докато бяхме малки, тя не обичаше да бере цветя, както аз и другите деца. Подло било, казваше тя, да късаш красивите цветя. Сега, когато се сещам за това, неволно се усмихвам. Марионетките на Ана.

И внезапно виждам сестра си съвсем ясно, точно пред мен, русата ѝ коса, сините като синчец очи, малкия нос, голямата уста, бръчката между почти невидимите ѝ вежди, която се появяваше винаги когато се ядосваше. Малките бенки, образуващи почти идеален триъгълник върху лявата ѝ буза. Почти невидимия рус мъх по бузите ѝ, който можеше да бъде забелязан само когато лятното слънце улучеше лицето ѝ под абсолютно перфектен ъгъл. Виждам я съвсем ясно. И чувам гласа ѝ, висок и звънлив като камбана. И гадния ѝ момчешки смях, който бе в толкова ярък контраст с момичешката ѝ същност. Виждам я пред мен как се смее. Това е като удар в корема. Сецям се за един от първите разговори с моята психотерапевтка, малко след смъртта на Ана. Полицията не беше открила никаква следа от убиеца, фотороботът, който бяха изготвили с моя помощ, беше безполезен, дори аз намирах, че не прилича особено на мъжа, когото бях видяла. Но колкото и да се опитвах, не можех по-добре. Спомням си как казах на терапевтката, че трябва да знам защо това се случи и че неведението ме измъчва. Спомням си как тя каза, че това било нормално, това било най-лошото за всички близки. Препоръча ми група за самопомощ. Ха, група за самопомощ, това бе направо смешно. Помня как ѝ казах, че бих дала всичко, само и само да можех да узная причината. Поне това дължах на сестра си. Поне това.

Защо? Защо? Защо?

— Вие сте обсебена от този въпрос, госпожо Конрадс, а това не е добре. Трябва да се откажете, да пуснете това. Да живеете живота си.

Опитвам да се отърся от образа на Ана и от всяка мисъл за нея. Не искам да мисля за нея, защото зная докъде ще доведе това. Веднъж вече едва не полудях от тези мисли, от мисълта, че Ана е мъртва, а нейният убиец все още броди накъде там отвън. Най-лошото бе, че не можех да направя нищо. Значи по-добре изобщо да не мисля за това. Да се разсейвам. Да забравя Ана.

Опитвам се и сега, но този път не става. Защо?

Пред мен просветва лицето на репортера от новините и в главата ми щраква. С един удар ми става ясно, че през изминалите часове съм била в шок.

Но сега виждам ясно. Мъжът по телевизията, чието лице ме бе разстроило така, е бил истински. Не е било кошмарен сън, било е действителност. Видяла съм убиеца на сестра ми. Може и да са минали

дванайсет години, но аз си го спомням добре. И аз насила осъзнавам какво означава това.

Оставям каната, която току-що съм напълнила с чиста вода, тя със звън се разбива на пода, водата се разлива по босите ми крака. Обръщам се, излизам от зимната градина, на прага на къщата удрям пръста на крака си, игнорирам острата болка, пронизваща ходилото ми, втурвам се вътре.

Бързо прекосявам партерния етаж, изкачвам на спринт стъпалата, плъзвам се по лъснатия коридор, останала без дъх, стигам до спалнята ми. Лаптопът е върху леглото ми. Той излъчва нещо заплашително. Колебая се само за секунди, после сядам и с треперещи пръсти го придърпвам. Почти ме е страх да го отворя, сякаш през монитора може да ме наблюдават.

Влизам в интернет, отварям Гугъл, изписвам името на новинарския канал, където видях онзи мъж. Нервна съм, няколко пъти бъркам буквите, успявам едва на третия път. Избирам фирмената страница на новинарската редакция на канала, щракам с мишката по разните имена на сътрудници, започвам да си мисля, че може би всичко това все пак е било някаква измислица и че този мъж изобщо не съществува и аз съм го сънувала.

Точно тогава обаче го откривам. След няколко щраквания го намирам. Чудовището. Присвивам се стреснато, когато лицето му се появява на екрана, инстинктивно слагам лявата си ръка пред лаптопа, закривам снимката. Не мога да го гледам, все още не мога. Стените пак се разклащат, сърцето ми бие до пръсване. Съсредоточавам се върху дишането си. Затварям очи. Спокойно, напълно спокойно. Така е добре. Отварям ги, оглеждам уебстраницата. Прочитам името му, биографията му. Чета, че е печелил награди. Има семейство. Води преуспяващ, пълноценен живот. Вътре в мен нещо се разкъсва. Изригва чувство, каквото не съм изпитвала от години и то е нажежено до бяло. Бавно отпускам ръката си, която закрива снимката върху екрана.

Оглеждам го.

Насреща ми е лицето на мъжа, който уби сестра ми.

Гневът стисва като с въже гърлото ми и аз си мисля само за едно:

Ще те пипна.

Затварям лаптопа, бутам го настрана, ставам.

Мислите ми препускат бясно. Сърцето ми бие силно.

Невероятното е, че той живее съвсем наблизо! За един нормален човек не би имало проблеми да го засече. Аз обаче съм в плен в моята къща. А полицията... полицията още навремето не ми повярва. Не и истински.

Тогава значи, ако аз искам да говоря с него, да се сблъскаме, да му поискам сметка по някакъв начин, ще трябва да го подтикна да дойде при мен. Как да го примамя?

В главата ми отново пробягва разговорът с моята психотерапевтка.

— Но защо? Защо Ана трябваше да умре?

— Линда, вие трябва да приемете възможността, че никога няма да получите отговор на този въпрос.

— Не, не мога да приема това. Никога.

— Ще се научите.

Никога.

Започвам трескаво да размишлявам. Той е журналист. А аз съм известна писателка, прословута със своята недостъпност, авторка, която години наред буквално е ухажвана и умолявана за интервюта от всички големи европейски списания и радио-телевизионни станции. Особено когато излезе нова книга.

Пак се сещам за разговора с психоложката. И си спомням за съвета, който тя ми даде тогава: „Вие само се измъчвате, Линда.“

— Не мога да спра мислите.

— Ако ви трябва причина, измислете си такава. Или напишете книга. Измийте, изхвърлете така случилото се от вашата система. А после трябва да го пуснете да си отиде. Живейте своя живот.

Косата на тила ми се изправя. Господи. Това е!

По тялото ми полазват тръпки.

То е толкова очевидно.

Ще напиша нова книга. Ще опаковам в криминален роман събитията от онова време.

Примамка за убиеца и терапия за мен.

Цялото бreme се оттече от тялото ми. Излизам от спалнята си, краката и ръцете ми отново ми се подчиняват. Отивам в банята, заставам под душа. След това се подсушавам, обличам се, влизам в кабинета си, пускам компютъра и започвам да пиша.

1.

Йонас

Той удари с всичка сила. Жената падна на пода, успя да се понадигне и панически се опита да побегне, ала нямаше и най-малък шанс. Мъжът бе много по-бърз. Той я притисна към пода, коленичи върху гърба ѝ, сграбчи я за дългата коса и започна да блъска главата ѝ в пода, и пак, и пак. Виковете на жената преминаха в скимтене, а сетне тя замлъкна. Мъжът я пусна. По лицето му, допреди миг разкривено от сляпа омраза, се прокрадна удивено изражение. Сбърчил чело, той огледа изцапаните си с кръв длани, а в това време зад гърба му изгряваше луната, огромна и сребърна. Елфите се кикотеха, спускаха се към лежащата жена, потапяха тънки пръсти в кръвта, после започнаха да я мажат по бледите си лица като бойна окраска.

Йонас изпъшка. Не беше ходил на театър цяла вечност и сигурно нямаше и да му хрумне такава идея. Миа поиска да отидат на театър вместо на кино. Една нейна приятелка ѝ беше препоръчала последната постановка на Шекспировата „Сън в лятна нощ“ и тя с въодушевление се бе снабдила с билети. Йонас се радва на предстоящата вечер. Само дето очакваше една лека комедия. Вместо това му поднесоха кошмарни елфи, сатанински коболди и любовни двойки, които с всички сили и с невероятен разход на изкуствена кръв се разкъсваха в нощната гора. Той погледна към жена си, която с блеснали очи следеше действието. Останалата публика също бе като прикована. Йонас се почувства аутсайдер. Явно той бе единственият в салона, комуто пълният с насилие спектакъл не даваше нищо.

Може би и той самият някога да е бил такъв — да намира ужаса и насилието за възхитителни и забавни. Вече не помнеше. Вероятно е било твърде отдавна.

Мислите му се отнесоха надалеч от Шекспировия „Сън в лятна нощ“, към случая, с който в момента се занимаваше. Мия щеше да го сръга, ако знаеше, че седи до нея в тъмния театрален салон и мисли само за работата. Но какво да се прави, нещата стояха така. Той си мислеше за последното местопрестъпление, прехвърляше в ума си хилядите големи и малки парченца от мозайката, които той и колегите му с изнурителна детайлна работа бяха насъбрали и които по всяка вероятност щяха да доведат до скорошния арест на съпруга на жертвата, ког...

Йонас се стресна — изведнъж стана тъмно, а после като с един удар огря ярка светлина и избухнаха оглушителни аплодисменти.

Когато публиката около него, сякаш следвайки някаква тайна уговорка, за която само него не бяха уведомили, стана на крака за заключителни овации, комисар Йонас Вебер се почувства най-самотния човек на планетата.

Миа мълчеше, докато той караше колата из нощните улици към дома. Беше забравила въодушевлението си от постановката още докато стояха на опашката пред гардероба и докато отиваха към паркинга. Сега тя слушаше музиката от авторадиято, с весела усмивка, която не бе предназначена за Йонас.

Йонас включи десен мигач и отби в пряката. Къщата му се откри в лъча на фаровете — зърнесто черно-бяла на фона на нощта. Тъкмо дърпаше ръчната спирачка, когато мобилният му телефон завибрира.

Той се обади, очакваше, че Мия ще реагира, ще изругае тихо, ще изпъшка или поне ще завърти с досада очи, но не последва нищо подобно. Вишневочервените й устни оформиха едно беззвучно „Лека нощ“ и тя слезе от

колата. Йонас се загледа как жена му се отдалечава. Дългата ѝ руса коса, тесните джинси, тъмнозеленото сако бавно ставаха черно-бели, докато мракът ги обгръщаше.

Двамата с Миа някога се бореха за всяка прекарана минута заедно, всеки път съжаляваха, когато някоя негова акция рязко прекъсваше общите им мигове. Днес все повече им беше безразлично.

Йонас си наложи да се съсредоточи върху телефона. Колежката му издиктува някакъв адрес, той набързо го записа в навигатора. Каза: „Да, окей. Тръгнах.“

Затвори. Издиша дълбоко. Учуди се, че вече мисли за едва четиригодишния си брак с определения като „преди“ и „сега“.

Отмести поглед от вратата, зад която бе изчезнала Миа, и потегли.

5.

В моя свят няма такива неща: кестени, които ненадейно падат от дървото. Деца, които шумолят с крака из есенната шума. Костюмирани хора в трамваите. Съдбовни случайни срещи. Дребни жени, водещи на поводи едри кучета, които ги теглят из околността, сякаш карат водни ски.

Падащи звезди. Патенца, учещи се да плават. Пясъчни дворци. Пътнотранспортни произшествия. Изненади. Училищни регулировчици за децата. Атракционни влакчета. Слънчево изгаряне.

Моят свят се задоволява с малко цветове.

Музиката е моето убежище. Филмите са моето забавление, книгите — моята любов, моята страст. Обаче убежището ми е музиката. Когато съм весела или ведра, което се случва рядко, тогава си слагам съответна плоча — може би Ела Фицджералд или Сара Вон. И тогава почти имам чувството, че някой се радва заедно с мен. Когато пък съм тъжна и смазана, тогава заедно с мен страдат Били Холидей или Нина Симон. Или пък може би ме утешават по малко.

Стоя в кухнята, слушам Нина и сипвам шепа кафени зърна в моята старомодна малка мелничка. Обичам да се наслаждавам на мириса на кафе, този силен, тъмен, утешаващ аромат. Започвам да меля кафето. Радвам се на пукота и прашенето на зърната. Накрая отварям малкото дървено чекмедженце, където е паднало смляното кафе, и го изсипвам във филтър. Когато съм сама у дома и ми трябва кафе само за мен (а това е най-често), тогава винаги си го правя сама ръчно. Пълненето, меленето, пресилването, варенето на водата, бавното, непрекъснато запарване на кафето, което капе в чашата ми — това е цял ритуал. Когато човек води такъв спокоен живот като мен, той обича да се радва на малките неща.

Изпразвам филтърната кана и оглеждам черното кафе в чашата ми, после сядам с нея на кухненската маса. Уханието ме успокоява.

През кухненския прозорец виждам алеята към къщата ми. Тя е там, съвсем тиха и мирна. Скоро обаче чудовището от моите сънища

ще поеме по нея. Ще позвъни на вратата ми, а аз ще му отворя. Мисълта ме плаши.

Отпивам глътка кафе, изкривявам лице. Обикновено обичам да го пия черно, но днес не съм улучила дозата — твърде силно е. Изваждам от хладилника сметана, която пазя за Шарлоте или други посетители, сипвам солидна доза в кафето си. Гледам възхитена малките сметанови облачета, които се завихрят в чашата ми, обединяват се и пак се разтеглят, напълно непредвидими в движенията си, като играещи деца. И ми става ясно, че се поставям в ситуация, която е също така непредвидима като тези малки облачета, неподдаващи се на контрола ми. Аз мога да примамя мъжа в къщата си, да.

А после?

Облачетата спират танца си, спускат се. Вземам лъжичка, разбърквам, изпивам кафето си на малки глътки. Погледът ми не се откъсва от алеята към къщата ми. Тя е опасана от стари дървета, скоро цялата ще бъде покрита с жълти, червени и кафяви кестенови листа. За първи път алеята ме плаши. Изведнъж ми става страшно трудно да дишам.

Не мога.

Откъсвам поглед от алеята и вземам смартфона си. Една-две минути щракам по него, докато намеря мястото, където мога да включа скриване на моя личен номер. Ставам, намалявам звука на музиката. После сядам пак и набирам номера на комисариата, където навремето водиха дознанието за убийството на Ана. Знам номера наизуст дори и днес.

Чувам как звъни там и сърцето ми ускорява ударите си. Опитвам се да дишам спокойно. Казвам си, че действам правилно и че имам доверие на полицията въпреки всичко. Оставям убийците на професионалистите. Казвам си, че ще прибера започнатия ръкопис в най-долното чекмедже на бюрото си или по-добре въобще ще го изхвърля веднага и никога повече няма да мисля за него.

Звъни се втори път, дълго и мъчително.

Вълнувам се, възбудена съм като преди изпит, задъхвам се. Олюлявам се, изведнъж решавам, че полицията няма да ми повярва, както не ми повярва навремето. Мисля да затворя телефона, но точно

тогава някой вдига и се обаждат женски глас. Тутакси разпознавам коя е.

Андрея Брант по онова време бе член на Комисията по убийствата. Аз не я харесвах, а тя не харесваше мен. Моята решителност веднага се разколебава.

— Ало? — казва Брант привлечено и леко нетърпеливо, след като аз не започвам веднага да говоря.

С усилие казвам:

— Добър ден. Мога ли да говоря с комисар Юлиан Шумер?

— Днес има свободен ден. С кого говоря, моля?

Аз преглъщам, не знаей дали да ѝ се доверя — точно на нея! — или е по-добре да затворя телефона.

— Става дума за един стар случай — казвам най-сетне, сякаш изобщо не съм чула въпроса ѝ. Не мога да се реша да кажа името си. Все още не. — За едно убийство, станало преди повече от десет години — добавям.

— Да?

Усещам как антените на полицайката се наострят, иде ми да се шамаросам, защото не подготвих както трябва този разговор. Тази моя импулсивност — точно сега да се задейства!

— Какво ще кажете, ако след почти десетилетие сега се появи ново свидетелско показание? — питам. — От някого, който смята, че познава убиеца?

Андрея Брант се колебае само за секунда.

— Вие ли сте тази свидетелка? — пита.

По дяволите. Да сложа ли картите си на масата? Боря се със себе си.

— Ако искате да дадете свидетелско показание, можете да наминете по всяко време — допълни Брант.

— Колко често биват разкривани такива стари случаи? — питам, без да се впускам в подробности.

Усещам как жената на другия край на линията потиска една въздишка и се опитвам да си представя колко ли често тя получава подобни обаждания, от които накрая никога не излиза нищо конкретно.

— Не мога да ви посоча конкретно число, госпожо... коя?

Мил опит. Аз не казвам нищо. Полицайката изтърпява за миг неприятната тишина, после се отказва от желанието си да узнае името

ми.

— Това, което се случва съвсем нередко, е, стари случаи, така наречените „студени досиета“ да се разкриват с помощта на ДНК данни, така наречените генетични отпечатыци — казва тя. — Тези данни са напълно достоверни дори и десетки години след деянието.

„За разлика от показанията на свидетелите“ — мисля си аз.

— Но, както казах, ако вие искате да дадете показание, ние по всяко време сме на ваше разположение — допълва Брант. — Точно за кой случай става дума?

— Аз ще си помисля — отвърщам.

— Вашият глас ми се струва познат — казва изведнъж полицайката. — Среждали ли сме се някога?

Аз изпадам в паника. Прекъсвам връзката. Едва сега забелязвам, че през време на краткия ни разговор нервно съм вървяла напред-назад из стаята. В стомаха ми се е разпростряло някакво неприятно чувство. Сядам пак на масата в кухнята, чакам да се успокои пулсът ми и допивам останалото кафе. То е студено и безвкусно.

Следователят, който по онова време водеше издирванията, е останал в спомените ми, но тази млада сухарка — комисарката, която също бе в комисията по убийствата, бих предпочела да забравя. Още тогава, когато снемаха моите показания, имах чувството, че тази Андрея Брант не ми вярва. Известно време имах дори впечатлението, че тя тайничко смята мен за убийцата, напук на всички доказателства за противното. А сега да се налага точно пък на Андрея Брант да обяснявам, че съм разпознала убиеца на Ана и той е известен журналист, когото съм видяла в новинарско предаване. Дванайсет години след престъплението. И че е невъзможно да отида при нея, за да дам показаниято. Понеже ми става зле дори при самата мисъл да пристъпя извън прага...

Не.

Ако искам да разчистя сметките си с този мъж, мога да разчитам само на себе си.

6.

Понякога ми се струва, че гледам в огледалото и сама не познавам себе си. Стоя в банята и се оглеждам. Отдавна не съм го правила. Естествено, поглеждам сутрин и вечер в огледалото, докато си мия зъбите или лицето. Но обикновено не гледам истински там. Днес е друго.

Денят Х. Журналистът, когото поканих на интервю у дома, вероятно точно в този миг седи в колата си на път към мен. Всеки момент ще влезе по алеята, ще измине няколкото метра до входната врата, ще позвъни. Аз съм подготвена. Проучила съм го. Зная какво ще видя, когато той седне насреща ми. Какво обаче ще види той? Аз се вторачвам в образа си. Очите ми, носа, устата, бузите и ушите. После пак очите. И в мен се появява някакво леко удивление от моята външна обвивка: значи така изглеждам аз. Значи това съм аз.

На входната врата се позвънява и аз подскачам сепнато. Прехвърлям наум още веднъж плана си, после изпъвам рамене и тръгвам към входната врата. Пулсът ми е толкова ускорен и шумен, отеква из цялата къща, кара прозорците да зазвънтят. Поемам си пак дълбоко дъх, издишвам, после отварям вратата.

Дълги години чудовището ме преследваше дори в сънищата ми, а ето сега то стои пред мен. Подава ми ръка. Аз потискам импулса си да побягна с писъци, да полудея. Не бива да се колебая, не бива да треперя. Ще го гледам в очите, ще говоря високо и ясно. Така съм решила, за това съм се подготвила. Моментът настъпи и сега той ми се струва почти нереален. Стискам ръката му. Усмивам се и казвам: „Моля, влезте.“ Не се колебая, не треперя, гледам го в очите, гласът ми

е силен, висок и ясен. Зная, че тук чудовището не може да ми стори нищо. Цял свят знае, че той е тук. Моето издателство знае, неговата редакция... Дори да бяхме сами, той не би могъл да ми направи нищо. Той няма да ми направи нищо. Той не е глупав. И въпреки това. Струва ми огромно преодоляване да му обърна гръб и да го въведа в къщата си. Вървя пред него към стаята, в която трябва да се проведе разговорът. Избрах да бъде в трапезарията. Не беше стратегическо решение, а чисто интуитивно. Трапезарията. Шарлоте, асистентката ми, се появява, помага му да свали палтото си, поема грижата над него, чурулика, бърбори, предлага напитки, пръска чар в пространството — всички тези неща, за които аз й плащам. За нея това тук вече не е само работа. Тя знае за какво наистина става дума, ала нейното присъствие не ме успокоява.

Аз се опитвам да изглеждам спокойна, да не се вторачвам в него, но да го преценявам. Той е висок, няколко сребърни кичура пронизват късата му тъмна коса — но забележителното в него са сивите му, ярки и будни очи. Те веднага обхващат пространството. Той приближава масата, която е толкова голяма, че може да се ползва и за конференция. Слага чантата си върху първия попаднал му стол, отваря я, хвърля поглед вътре. Явно се уверява, че си носи всичко.

Шарлоте донася малки бутилки вода и чаши. Аз пристъпвам към масата, където са оставени няколко екземпляра от най-новия ми роман, описващ убийството на сестра ми. Аз и той знаем, че романът не е измислица, а обвинителен акт. Аз вземам една бутилка, отварям я, наливам си вода в чаша, ръцете ми са напълно спокойни.

Чудовището изглежда точно като по телевизията. То се казва Виктор Ленцен.

— Прекрасна къща — казва Ленцен и отива до прозореца.

Погледът му се насочва към гората.

— Благодаря — отвърщам. — Радвам се, че ви харесва.

Ядосвам се, че допълних това изречение, щеше да е напълно достатъчно и едно просто „благодаря“. Ясни изрази. Без колебание, без треперене. Гледам го в очите, говоря високо и ясно.

— Откога живеете тук? — пита той.

— От близо единайсет години.

Сядам на мястото до масата, което съм си запазила, като поставих там чашата си за кафе. Това е мястото, даващо ми най-силно

чувство за сигурност: зад гърба ми — стена, вратата — в зрителното ми поле. Ако той поиска да седне насреща ми, ще трябва да се намести с гръб към вратата. Такова нещо прави повечето хора нервни и отслабва концентрацията им. Той го приема без възражения. Ако изобщо го осъзнава, не позволява да му проличи. Изважда от чантата си бележник, писалка и записващо устройство. Аз се питам какво ли още има в тази чанта.

Шарлоте любезно се е оттеглила в съседната стая. Ние с Виктор Ленцен седим един срещу друг като финалисти в шахматен турнир.

Аз знам куп неща за Виктор Ленцен, през изминалите месеци научих много за него. Може той да е журналистът тук, но не е единственият, който може да прави проучвания.

— Може ли да ви попитам нещо? — започва той.

— Нали затова сте тук... или не? — отвърщам с усмивка.

Виктор Ленцен е на 53 години.

— Едно на нула за вас! Но въпросът ми в действителност не е от каталога с въпроси за официалното интервю.

Виктор Ленцен е разведен, има тринайсетгодишна дъщеря.

— Е? — подхвърлям.

— Е, аз просто се питах... ами, както е известно, вие живеете много изолирано и последното си голямо интервю сте дали преди повече от десет години.

Виктор Ленцен е следвал политология, история и журналистика, а след това е бил стажант в един франкфуртски ежедневник. Преместил се в Мюнхен, бързо се издигнал, заел поста главен редактор в мюнхенски вестник. След това заминал за чужбина.

— Аз постоянно давам интервюта — казвам.

— За последните десет години сте дали точно четири интервюта. Едно по телефона, три по електронна поща, ако съм правилно информиран.

Виктор Ленцен е работил дълги години като задграничен кореспондент, бил е в Близкия изток, Вашингтон, Лондон, накрая — в Азия.

— Добре сте си направили домашното.

— Има хора, които смятат, че вие изобщо не съществувате — продължава той. — Те мислят, че авторката на бестселъри Линда Конрадс е псевдоним на друг автор.

— Както виждате, аз съществувам съвсем реално.

— Да, наистина. А сега излиза новата ви книга. Цял свят ви се моли за разговор, а го получавам аз. При това дори не съм ви молил.

Преди половин година на Виктор Ленцен била предложена работа в германски новинарски телевизионен канал, оттогава той пак е за постоянно в Германия и работи за телевизията и за различни печатни медии.

— Какъв е вашият въпрос? — казвам.

Виктор Ленцен е смятан за един от блестящите германски журналисти и до момента е печелил три национални награди.

— Защо избрахте мен?

Виктор Ленцен има партньорка на име Кора Лесинг. Тя живее в Берлин.

— Може би се възхищавам от вашата работа.

Виктор Ленцен е верен на Кора Лесинг.

— Може би — казва той. — Само че аз даже не пиша за култура, а обикновено за политическото развитие в чужбина.

Откакто пак е за постоянно в Германия, Виктор Ленцен всяка седмица посещава дъщеря си Мари.

— Вие не искате ли да сте тук, господин Ленцен? — питам.

— За бога! Няма такова нещо, не ме разбирайте погрешно. Чувствам се направо поласкан. Беше просто въпрос.

Майката на Виктор Ленцен починала в началото на 90-те години, баща му е още жив, живее в дома си и се справя сам. Виктор Ленцен редовно го посещава.

— Имате ли още въпроси, които не са от официалния каталог? — аз се опитвам да звуча весело. — Или да започваме?

В свободното си време Виктор Ленцен играе бадминтон с един колега. Виктор Ленцен подкрепя организацията Амнести Интернешънъл.

— Нека да започваме — казва той.

Любимата група на Виктор Ленцен е U2. Той обича да ходи на кино и говори свободно четири чужди езика — английски, френски, испански, арабски.

— Добре — съгласявам се аз.

— Или не, още един въпрос — казва Ленцен. Колебае се или се прави, че се колебае.

Виктор Ленцен е убиец.

— Само че... — продължава и пуска останалата част от изречението да виси застрашително във въздуха.

Виктор Ленцен е убиец.

— Ние с вас не сме ли се срещали преди? — пита най-сетне.

Аз поглеждам Виктор Ленцен в очите, а там вече седи един съвсем различен човек, и ми става ясно колко жестоко съм се заблуждавала. Виктор Ленцен не е глупав. Виктор Ленцен е луд.

Той се хвърля върху мен през масата. Аз падам назад от стола, главата ми се удря силно в паркета, нямам време да проумея нищичко, нямам време дори да издам звук, защото той е над мен, ръцете му напипват врата ми, аз ритам и се мятам, извивам се, изпъвам се, опитвам се да се отскубна, ала той е твърде тежък, много тежък, ръцете му са се впили в шията ми и той я стиска. Въздух, не мога да си поема въздух. Паниката тутакси се връща, помита ме и ме залива като вълна. Аз ритам, извивам се, аз съм само тяло, само воля за оцеляване. Чувствам кръвта във вените си, тъй тежка, тъй гореща, тъй гъста, чувам шум в ушите си, чувам я как приижда и се оттича. Главата ми се пръсва. Отварям очи.

Той ме гледа, сълзи в очите — от напрежение и омраза. Той ме мрази, мисля си аз, защо той ме мрази? И неговото лице е последното нещо, което виждам. После и то отминава.

Аз не съм толкова наивна. Така би могло да се случи. Точно така или подобно на това. Аз знам всичко за Виктор Ленцен, а същевременно не зная нищо. Въпреки това ще го направя. Дълга го на Ана.

Вземам телефона, усещам тежестта му в дланта си. Поемам дълбоко дъх. Набирам номера на мюнхенския вестник, за който пише Виктор Ленцен, и моля да ме свържат с редакцията.

7.

През прозореца на кабинета ми се вижда Щарнбергското езеро. Радвам се, че навремето, когато се сдобих с тази къща, бях толкова придирчива и държах да имам хубава гледка. Няма бог знае колко хора, които да са така зависими от подобно нещо. Защото аз си имам само тази. Това май не е съвсем вярно, понеже тя ежедневно се променя. Понякога езерото ми се струва хладно и непристъпно, после пак става приканващо и освежаващо, друг път изглежда направо омагьосано и плътно под повърхността му долавям присъствието на девиците с рибени опашки, за които разказват старите предания в региона. Днес езерото е огледало на няколко кокетни облачета на иначе съвсем синьото небе. Липсват ми черните бързолети, които лете го красят с дръзките си изкусни полети. Тези птици са любимите ми животинки. Те живеят и обичат, те дори спят във въздуха, вечно са в движение из безкрайното небе, тъй диви, тъй свободни.

Седя на бюрото си и мисля за нещата, които задействах. След няколко месеца журналистът Виктор Ленцен ще проведе интервю с тайнствената авторка на бестселъри Линда Конрадс. Темата ще бъде новият роман на писателката, нейният първи криминален роман. Това, че Линда Конрадс дава интервю, само по себе си е вече сензация. От три години пресата постоянно моли за разговори, предлага смешно високи суми, обаче авторката всеки път казва „не“. Нищо чудно, че медиите така се натискат да говорят с Линда Конрадс. Защото не се знае почти нищо за лицето, което се крие зад това име. От много години тя вече не прави четения, не дава интервюта, живее в уединение, няма профили във Фейсбук, Инстаграм или Туитър, накратко казано: ако не бяха книгите, които излизат най-редовно, човек би могъл да си помисли, че изобщо няма такава Линда Конрадс. Дори биографията и снимката на авторката по обложките на романите не казват съвсем нищо и от близо десет години са си все същите. Черно-

белият фотос показва една може би хубава, може би грозна, евентуално висока, евентуално ниска жена с може би руса, може би кестенява коса и възможно зелени или сини очи. Снимана отдалече, в профил. А кратката биография на обложката издава само годината на моето раждане и че живея с кучето си близо до Мюнхен. Това е всичко.

Това, че единствено и само бившият международен кореспондент Виктор Ленцен сега ще може да вземе интервю от Линда Конрадс, ще произведе фурор.

Аз ще предизвикам убиеца на сестра ми — и то с единствените средства, с които разполагам: тези на литературата. Ще надвия убиеца на сестра ми чрез тази книга. А после ще го погледна в лицето. И искам той да ме погледне в лицето, знаейки, че на мен той ми е ясен, като на рентген, дори за никого друго да не е така. Аз ще разоблича Виктор Ленцен и ще открия защо трябваше да умре Ана. Все едно как.

Това е огромна задача, на която аз трябва да се посветя: работя над криминален роман, в който се описва убийство, приличащо до най-малката подробност на това на сестра ми.

Никога досега не ми се е налагало да пиша такава сложна книга, при която, от една страна, искам да остана колкото се може по-близо до истината, а, от друга — трябва да измисля история, позволяваща убиецът да бъде заловен — един край, който в истинския живот досега ми бе отказан. И без това е достатъчно странно чувството да пиша за събития от моя живот.

Никога досега не съм се опитвала в някоя от книгите си да отразявам действителността. За мен това щеше да е като някакво разхищение — винаги съм имала безгранична фантазия, истории в главата ми, които искаха да излязат от там. Ако трябва да се вярва на родителите ми, аз още в детската градина съм обичала да съчинявам истории. В семейството ни често казваха: „Линда и нейните истории“. Помня как веднъж в началното училище разказах на една моя приятелка как съм се разхождала с майка ми в гората, берели сме дивни ягоди и изведнъж на една просека сме видели сърничка. Малка, с бели точици по козината, спяща в тревата. И как аз съм поискала да отида и да я погледя, обаче майка ми ме възпряла и казала, че тогава сърничката ще замирише на човек и майката сърна може би няма повече да я приема, и че е по-добре да я оставим да спи. И че съм имала късмет да открия такова малко сърне, това било нещо съвсем рядко. Помня, че

приятелката ми остана много впечатлена от тази история. Тя каза, че ходела толкова често в гората, няколко пъти била виждала сърни, но никога бебе сърне. Бях толкова горда — наистина бях имала голям късмет. И си спомням как, когато моята приятелка вече си бе тръгнала за вкъщи, мама ме дръпна настрана и ме попита защо разправям лъжи. Както каза тя, изобщо не било хубаво да се лъже. Помня и колко възмутена бях, когато ѝ отвърнах, че аз не съм излъгала. Попитах я, нима тя вече не си спомня за сърнето, аз го помня съвсем точно. Майка ми тръсна глава — тази Линда и нейните истории. Каза, че това със сърнето сме го били гледали наскоро в някакъв филм. Помня, че тогава се сетих: разбира се, беше филм!

Фантазията е велико нещо, толкова велико, че с нея аз печеля куп пари. Всичко, което съм написала досега, е толкова отдалечено от моята реалност и от сама мен, че няма накъде повече. Странно е сега да каня други хора в живота си. Успокоявам се с това, че това не са наистина сцени от моя живот, а е някаква изкривена реалност, в която аз се потапям. Много подробности са други, защото аз решавам да ги променя, освен това вече не мога де си спомня абсолютно всеки детайл. Само една глава — тази, около която се върти всичко, ще бъде пълен близък на действителността: една нощ в разгара на лятото. Жилището на Ана. Музика, адски силна. Кръв и празни очи.

Всъщност книгата би трябвало да започне с тази глава, но аз не можах да се насиля да се върна на онова място. Вчера си казах, че ще пиша тази глава утре. А днес пак си мисля: утре.

Писането ме натоварва, но по някакъв хубав начин. То е моят ежедневен силов фитнес. За мен е добре да имам цел, истинска цел.

Никой, освен мен не забелязва промяната. Всичко си е постарому: Линда седи в голямата си, усамотена къща и информира агентката си и издателството за нова книга. Линда прави това веднъж годишно. Нищо особено. Всичко си е както винаги за моята агентка Пиа, която аз вече уведомих, че скоро ще получи ръкопис и тя, естествено, беше възхитена. Макар че тя, естествено, се чуди защо съм сменила жанра и внезапно съм решила да пиша трилър. Всичко си е

както винаги и за Шарлоте, на която най-много да направи впечатление, че прекарвам по-малко време в четене и гледане на телевизия, а повече в кабинета. Всичко си е както винаги за Ферди — градинаря, който поддържа имота ми. Най-много да отбележи, че ме среща през деня по пижама. Всичко си е постарому. Само Буковски е нащрек и внимава, той знае, че аз планирам нещо и ми хвърля заговорнически погледи. Вчера го хванах да ме гледа угрижено с големите си тъмни очи и това ме трогна.

Ще се справим, приятелче.

Дълго мислих дали да се доверя и да посветя някого в плана си. Би било разумно. Въпреки това реших да не го правя. Това, което съм замислила, е напълно откачено. Всеки нормален човек би повикал полицията и би разказал за подозрението си. Ако посветя Норберт, той би ми казал точно това: „Обади се на полицията, Линда.“ Аз обаче не мога. Полицията, ако въобще ми повярва, в най-добрия случай първо ще разпита Виктор Ленцен. И тогава той ще е предупреден, а аз никога няма да се добера до него. Тогава може би никога няма да узная какво се е случило в онази нощ. Тази мисъл е непоносима за мен. Не, трябва да го направя сама. За Ана.

Не става другояче. Трябва да му задам въпроси и да го гледам в очите. Не някакви любезни въпроси, каквито полицай, работещ по отдавна забравен случай, задава на влиятелен журналист, изглеждащ извън всякакво съмнение. Никакви такива: „Извинете за безпокойството, но тук има една свидетелка, която смята, че...“. Никакви от сорта: „Къде бяхте на...“.

Истински въпроси. Това го мога само аз и мога да го направя единствено ако съм сама. Изобщо — ако вълвека някого в тази история, ще зная, че съм го направила само от страх и егоизъм. Виктор Ленцен е опасен.

Не искам да има съприкосновение с хора, които ценя и обичам. Значи разчитам само на себе си. И най-сетне, като изключим Норберт, моя издател, и Буковски, и без това няма друго, комуто да имам стопроцентово доверие. Деветдесет и девет процента — да. Обаче — сто? Та аз не зная дали на себе си мога да се доверя напълно.

Затова казах на всички само най-необходимото. Вече разговарях с моята литературна агентка, а също и с пиар шефа на издателството и с моята редакторка. Всички те бяха объркани, задето искам да пиша

криминален роман, а още по-объркани от факта, че искам да дам интервю, но го приеха. С моя издател ще поговоря на спокойствие, но основните неща вече са задействани. Има вече краен срок за моя ръкопис и дата за излизане от печат на готовата книга. Това е добре. През последните години работата със зададен срок винаги даваше смисъл на моето съществуване и неведнъж ми е спасявала живота. Тежко е да се живее сама в тази голяма къща и аз често пъти съм размишлявала дали да не се махна. Шепа приспивателни таблетки. Бръснарско ножче във ваната. В крайна сметка всеки път нещо толкова банално като краен срок за предаване ме възпираше. Всичко това винаги бе съвсем конкретно. При мисълта, че няма да предам ръкописа, можех съвсем точно да си представя какви невероятни неприятности щях да причиня на моя издател и на всички други хора, които година след година се стараеха моите книги да излязат на пазара.

Имаше договори и планове. Затова аз продължавах да живея и да пиша. Опитвам се да мисля много за това, че тази книга е може би последната. Задействала съм процеса, като се обадох в редакцията. Хитър ход от моя страна, защото сега вече няма връщане назад. Оказа се, че Ленцен работи и за телевизията, и за един вестник. Това е добре. Защото за моя план, естествено, би било абсолютно вредно, ако той се домъкне тук с цял телевизионен екип. Затова аз се уговорих за интервю за вестника. Само той и аз.

Връщам се към Йонас Вебер — младия комисар с тъмна коса и сериозни очи, едното кафяво, а другото зелено. И към Софи — така реших да нарека моето литературно алтер его. Софи ми напомня каква бях аз преди. Импулсивна, закачлива, неспособна да седи на едно място. Тичане из гората в ранните сутрешни часове. Къмпинги. Секс в съблекалните, катерене по скали, футболни мачове.

Оглеждам Софи по страниците на моя роман. Тя изглежда като човек, който иска да бъде предизвикан и който все още не е разбит. Аз вече не съм такава. Нямам вече очите, които преди дванайсет години откриха мъртвата Ана. Парче по парче те бяха заменени от други. Устните вече не са онези, които стисках, когато трябваше да гледам как спускат в гроба ковчега със сестра ми. Ръцете ми вече не са тези, с

които сплетох косата ѝ за първото ѝ събеседване. Аз съм друга. Изцяло и напълно. Няма метафора, това е истината.

Нашето тяло постоянно замества клетки. Прави обмен. Подновява. След седем години човек е, така да се каже, нов. Зная тези неща. През последните години имах дяволски много време да чета.

Тъкмо сега седя със Софи в мрака на едно стъпало, мръзна, при все че отвън е топло. Нощта е ясна и звездна. Гледам как Йонас и Софи си поделят една цигара. Моята история ме засмуква. Губя се. Да поделяш с някого една цигара — в това има нещо магическо. Пиша, наблюдавам двамата и почти ми се приисква да пропуша пак.

Сцената ми рухва — на входната врата се звъни. Страхът нахлува в краката ми. Сърцето ми бие лудо и аз усещам колко тънка е кожичката, разделяща новопридобитата ми решителност от страховете ми. Застивам неподвижно, с ръце върху клавишите на лаптопа, аз съм статуя и страховито чакам второ позвъняване. И въпреки това се стряскам, когато то прозвучава. Трето, четвърто. Страх ме е. Не чакам никого. Късна вечер е, аз съм сама, сама с малкото ми куче в голямата къща. Преди няколко дни се обадох в новинарската редакция, където работи убиецът на сестра ми, и попитах за него. Насочих вниманието му към себе си. Сглупих, а сега ме е страх. Онзи отвън продължава да звъни, мислите ми се стрелват нанякъде: какво да правя, какво да правя, какво да правя? Не мога да мисля ясно. Да го игнорирам? Да се престоря на мъртва? Да повикам полицията? Да се промъкна в кухнята и да донеса нож? Какво да правя? Буковски се разлайва, втурва се към мен, въртейки опашка, естествено, той обича гости. Той се мята право към мен, скача да ме прегърне, бясното звънене замира за миг. Затова пък мозъкът ми отново се задейства.

Спокойно, Линда, съвсем спокойно.

Има един милион приемливи обяснения за това, че в четвъртък вечер, в единайсет и половина някой звъни на вратата ми. И нито едно от тези безбройни възможни обяснения има нещо общо с Виктор Ленцен. И изобщо защо убиец трябва да звъни? Сигурно цялата работа е съвсем безобидна. Вероятно е Шарлоте, която е забравила нещо. Или моята агентка, тя живее съвсем наблизо и има навика да наминава, макар рядко да е бивало в такъв късен час. А може би се е случило

нещо тук наоколо? Възможно е дори някой да има нужда от помощ! Аз пак функционирам, освобождавам се от вцепенението и бързо се спускам по стълбите към входната врата. Буковски ме придружава с лай и размахана опашка.

Радвам се, че те имам, приятелю.

Отварям вратата. Пред мен стои един мъж.

4

Софи

Въздухът бе гъст като желе. Щом Софи слезе от колата с климатика, желето тутакси я погълна. Тя мразеше нощи като тази — потни и агресивни, в които от горещина не можеше да заспи, усещаше кожата си постоянно лепкава, а комарите я изязждаха.

Тя стоеше пред входната врата на сестра си и звънеше вече за втори път, дълго и ядосано. Докато паркираше, бе видяла, че в апартамента на Брита свети, и знаеше, че тя си у дома. Вероятно Брита не отваряше просто така — по принцип, понеже не обичаше изненадващи посещения и при всеки удобен повод напомняше, че е неучтиво така да се изтърсваш, вместо поне да звънеш от мобилния.

София махна пръста си от звънеца и долепи ухо до вратата. Отвътре се дочуваше музика.

— Брита? — извика тя, но никой не отговори.

Софи тутакси се сети за майка си. Майка ѝ, която се тревожеше за всяка дреболия, при най-малкото закъснение на дъщерите си веднага съставяше отряд за издирване, при най-леката кашлица мислеше за рак. За разлика от нея Софи беше от хората, които смятат, че истинското нещастие винаги се случва на другите. И тя само сви рамене, бръкна в чантата си, потърси връзката ключове, където висеше и дубликат от ключа на апартамента на

Брита, намери ги, успя да го пхне в ключалката и отвори вратата.

— Брита?

С няколко крачки Софи прекоси малкото антре, следвайки музиката, влезе в хола. Там спря като окаменяла. Пред очите ѝ се разкри твърде много наведнъж, тя не би могла да проумее от пръв поглед цялата сцена.

Там беше... Брита. Лежеше по гръб на пода, с широко отворени очи, с невярващ израз на лицето. В първия момент Софи си помисли, че сестра ѝ е паднала и ѝ е нужна помощ, за да стане. Софи пристъпи към Брита и тогава видя кръвта, замря, вцепени се. Сякаш в пространството вече нямаше кислород. Черно-бяло, сцена в черно и бяло. Няма въздух, няма шум, няма цветове, само този грозен натюрморт. Светлата коса на Брита, тъмната ѝ рокля, белият килим, парчета стъкло, преобърнатата чаша, бели цветя, паднал черен сандал. Кръв, съвсем черна. Растяща локва около тялото на Брита.

Софи отвори уста, пое си въздух, музиката се завърна като с удар, гръмовна, заплашителна. *All you need is love, la-da-da-da-da*. И цветовете се върнаха — като с един удар, и всичко, което видя Софи, бе наситено, яркочервено. И докато шокираният мозък на Софи се опитваше да проумее това, което бе пред нея, тя с периферното си зрение долови, че в ъгъла на стаята нещо помръдна. Софи панически извърна глава и видя, че това бяха просто завесите на балконската врата, които лениво се полюшваха от течението. Но тогава съзря сянката. Човекът стоеше съвсем тихо, като дебнещо животно, така, сякаш Софи би могла да го забележи само ако той се движи. Стоеше до отворената врата към терасата и гледаше Софи. После изчезна.

8.

Вторачвам се уплашена в Норберт — моя издател, все още залепил пръста си в копчето на звънеца.

— Хайде, де, къде се бавиш! — казва той и без поздрав или друга любезност, се набутва покрай мен в антрето.

Заедно с него през прага ми навлиза първият полъх на зимата. Понечвам да кажа нещо, ала не се стига дотам.

— Ти вече наистина ли полудя напълно? — изръмжава насреща ми Норберт.

Буковски подскача към гърдите му, той обича издателя ми. Кое то не означава много, понеже Буковски обича всички. Очевидно Норберт е страшно вкиснат. Въпреки това омеква за миг, разрошва козината на кучето, а сетне, когато пак се обръща към мен, бръчката между веждите му се завръща. Честно казано, адски се радвам, че го виждам, без значение дали е бесен или не. Норберт е не само холерик, но също и най-добрият човек, когото познавам. Той може да се изказва за всичко: за политиката, която става все по-глупава, за нашия бранш, който все повече запада, за своите автори, които стават все по-алчни. Цял свят познава гневните изблици на Норберт и неговите страстни тиради, които той (особено когато му кипне кръвта) украсява с цветисти и силни изрази от южнофренската си родна земя. „Putain! Merde!“, а когато е особено зле: и двете в комбинация.

— Какво става? — питам аз, след като съм преглътнала донякъде среднощната изненада. — Мислех, че си във Франция.

Той изсумтява:

— Какво става ли? Това аз питам теб!

Аз наистина нямам представа защо Норберт е толкова бесен. Работим заедно от години. И сме приятели. Какво съм направила? Или пък съм забравила да направя нещо? Да не би покрай работата над моя трилър да съм пропуснала нещо важно? Главата ми е празна.

— Я първо влез. Искам да кажа, влез както трябва — казвам и тръгвам пред него към кухнята.

Зареждам кафе в машината, наливам вода в една чаша и му я подавам. Без да се налага да го подканям, Норберт вече е заел място край масата. Сега обаче, когато се обръщам към него, той пак става. Твърде е напрегнат, за да седи.

— Е? — питам.

— Е? Е ли? — повтаря като ехо той с такъв тон, че Буковски се дръпва няколко крачки назад. — Моята авторка Линда Конрадс, която издавам и обгрижвам повече от десетилетие, решила да се откаже от чудесните изискани литературни романи, които досега пишеше редовно, и вместо това да изиграе публиката, критиката и не на последно място мен, като родила грандиозната идея да напише кървав трилър. Без да съгласува, без нищо, просто ей така. Не стига това, ами госпожа авторката веднага атакува с тази информация и пресата! Без да е говорила дори веднъж със своя издател. Понеже явно смята, че аз не само съм шеф на една доста голяма, доста печеливша компания с много служители, тоест ръководител, който ден след ден си съдира задника от работа най-вече за нея и нейните книги, а че съм също така и най-вече съм едно нещо: нейната собствена лична, безволева и подчинена печатница. *Putain bordel de merde!*

Лицето на Норберт е станало наситеночервено. Той взема чашата с вода и отпива глътка. Понечва да каже още нещо, отваря уста, после решава друго, тръсва мълчаливо глава и продължава, хълцувайки гневно, да допива водата. Аз стоя, не знаей какво да кажа, нито за миг не бях помислила, че точно пък Норберт може да ми създаде проблеми. А той може да ми създаде огромни проблеми! Това ми става ясно. Това, че книгата ми ще се издаде и ще получи обичайното внимание в пресата, е елементарна част от моя план. Няма книга, няма и интервю. По дяволите! Нямам време и енергия да се карам с Норберт или даже да се налага в крайна сметка да си търся ново издателство. Имам си други проблеми. Естествено, всяко издателство би си облизвало пръстите след мен, аз съм преуспяваща, а и съм сигурна, че смяната на жанра няма да отблъсне моите фенове. Може би няколко, ала вместо тези, които си тръгнат, ще надойдат други. А пък и не за това става дума. На мен ми е напълно безразлично колко книги ще продам, стига Ленцен да клъвне на въдицата. Не мога обаче да кажа това на Норберт. Че тук не става дума просто за някаква книга.

Не искам да се караме. Още по-малко пък с един от малчината ми приятели на тази планета. Мозъкът ми заработва на високи обороти, опитвам се да преценя дали да посветя Норберт във всичко. Толкова често ме е занимавала тази мисъл. Би било хубаво да имам неговата подкрепа.

— Значи повтарям първия си въпрос — отсича Норберт, слага чашата с вода на масата и ме откъсва от мислите ми. — Ти вече наистина ли полудя?

Мисля си, че много ми се иска да имам съучастник, някого, на когото да се доверя. Мисля си, че в криза, в истинска, тотална криза, бих предпочела да имам до рамото си Норберт, никого другото. Мисля си, че трябва да му разкажа всичко. И че не мога да направя това сама. И че ме е страх.

— Е, какво сега? — пита той нетърпеливо.

Майната му. Ще му кажа. Стягам се, поемам си въздух.

— Норберт...

— Не казвай нищо сега — изсъсква той, вдига ръка, за да ме накара да замълча. — Забравих нещо.

Той бързо излиза от стаята. Аз чувам как отваря вратата на къщата и изчезва в нощта. Няколко минути по-късно се появява с бутилка вино в ръка.

— За теб — казва и все още с вкиснато изражение на лицето поставя виното на кухненската маса.

Когато ми идва на гости, Норберт обикновено ми носи бутилка вино от любимата си родина — най-доброто розе, което познавам. Но пък той обикновено не ми е сърдит. Норберт забелязва обърканото ми изражение.

— Това, че ти се държиш като тъпа гъска, не означава, че ще те оставя да гладуваш — заявява той и ми хвърля поглед в стил „виж-колко-съм-добър-към-теб“.

Аз потискам една усмивка, а едновременно с това ми се плаче. Мисля си, че щеше да е твърде добре да имам Норберт на борда и че той би ми повярвал, може би дори би ме разбрал. Но е твърде опасно. Не мога да въвека Норберт. По дяволите! Какво да правя?

Машината за кафе прекъсва, гъргорейки, моите мисли и аз наливам в чашите ни.

— Не си мисли, че си се отървала — казва Норберт. — Дължиш ми обяснение.

Аз сядам, той се намества на стола срещу мен, а аз ровя из мозъка си за някакво обяснение, което той може да разбере.

— Как става така, че ти вече си говорила с другите в издателството, а само с мен не си?

— Понеже исках да говоря лично с теб след отпуската ти, вместо да ти пиша някакъв тъп имейл — казвам. — Обаче ти ме изпревари! Аз дори не знаех, че си се върнал!

Това е самата истина. Норберт ме пронизва с поглед.

— И защо трилър? — пита. — Този път отговори сериозно!

Аз се колебая за миг, после решавам да се придържам възможно най-близо до истината, без обаче да издавам твърде много.

— Норберт, ти имаш ли братя или сестри?

— Не. Едно дете съм. Жена ми казва, че си личало.

Аз едва не прихвам. После пак ставам сериозна.

— Аз имах сестра. Казваше се Ана.

Норберт свива гъстите си вежди.

— Имала си... в минало време? — пита.

— Ана е мъртва. Убиха я.

— О, боже! Кога е станало това?

— Много отдавна. През лятото ще станат дванайсет години.

— Merde! — изругава Норберт.

— Да.

— Заловиха ли убиеца?

— Не — казвам и преглъщам мъчително. — До момента не са.

— Putain — промълвява той. — Това е лошо.

Двамата правим пауза за миг.

— Ти защо никога не си ми разказвала това?

— Не обичам да говоря за случилото се — казвам. — Не го мога много добре това... да си изливам сърцето пред други хора. Може би и затова не можах изобщо да го преодоля истински. Знаеш ли, моят начин да се справям с нещата, е друг. Надмогвам случилото се, издигам се над него, като пиша за него. И точно това правя сега.

Норберт мълчи дълго. После кима.

— Разбирам — казва най-сетне.

И с това нещата приключват за него. Той става, разравя чекмеджето на шкафа ми, намира тирбушона, изважда тапата на бутилката, която е донесъл, и налива и на двама ни. Камъкът, който пада от сърцето ми, тежи тонове.

Един час по-късно, след много думи, след три чаши еспreso, една бутилка отлично френско розе и три четвърти бутилка уиски ние седим край кухненската маса и се превиваме от смях. Норберт ми разказва сигурно за десети път историята как навремето веднъж в някакъв бар в компанията на онзи навремето все още дебел, приятно мърляв политик от Хесен, двамата се натряскали до такава степен, че накрая Норберт бил заловен от двама полицаи, докато се опитвал с ключовете на своя автомобил да отвори вратата на някакво чуждо порше, което по случайност било също червено и стояло на същия паркинг като неговия очукан фолксваген. Аз всеки път се смея на тази история, точно както когато я чух за първи път.

Аз дори му се усмихвам, когато Норберт започва да разказва как на купона по повод петдесетия му рожден ден аз съм била избухнала и съм се заяждала само защото оркестърът бил дръзнал да свири песента на „Бийтълс“ „All You Need is Love“. Аз помня тази вечер като през някаква пелена пред очите ми, беше една от по-добрите ми вечери малко след смъртта на Ана. Беше в странния междинен период между шока и срина, когато аз отдавна вече не бях наред, ала всичко все още функционираше някак си.

С Норберт все още не се познавахме добре, аз тъкмо се бях преместила в тяхното издателство, а той си нямаше представа през какво бях преминала. Нямаше представа, че аз изобщо имах сестра. Помня, че пих вино просеко, въпреки че приемах антидепресанти. Танцувахме. Съгласно дрескода, посочен в поканата, бях облечена в бяло, въпреки че допреди това ходех изключително само в черно. Помня как си мислех, че животът ми действително може да бъде такъв, че бих могла да празнувам и да пия просеко, и да танцувам, и да изпълнявам безобидните желания на ексцентрични приятели. И помня, че онова ме улучи на дансинга тогава, земетресението... и че тъкмо танцувах с Марк, когато то започна, първите тактове — *love, love, love*. Помня как реалността бе засмукана от един ненаситен водовъртеж от

чернилка, а аз останах сама с момента, с кръвта, с Ана и кръвта, отварях уста да поема въздух, опитвах се да изплувам от чернилката, ала песента ме стискаше здраво, отворих очи, съзрях няколко откъснати парчета от реалността, вкопчих се в тях. Хората около мен пееха, аз отворих уста за глътка въздух. Престанете, престанете! — крещях нечуто, а хората около мен пееха ли пееха, не ме чуваха. „*All you need is love, la-da-da-da-da*“. И тогава закрещях наистина с всичка сила. „Стига, стига, стига!“ Крещях, докато гърлото ми не пресъхна и не започна да пари, докато хората около мен не престанаха да пеят, да танцуват, докато погледите не се обърнаха към мен, докато и оркестърът не замлъкна, а аз крещях и пицях на дансинга. „*Стига, стига, стига!*“, все още в плен на водовъртежа, все още в апартамента на Ана, все още безпомощна, все още сама, а ръцете на Марк, гласът му, тихо: „*Шшшт, спокойно, съвсем спокойно, всичко е наред.* — И гласът му, високо: — *Извинете, моята годеница ни твърде много, съжалявам, може ли да минем?*“

Норберт се превива от смях, като се сети за онзи купон. Той няма представа какво ставаше наистина, мисли си, че аз просто съм ударила една чаша в повече, а освен това съм имала някакво необяснимо дълбоко заседнало отвращение към „Бийтълс“.

Днес аз не говоря за това, което се случи с Ана, а и тогава не говорех. В действителност днес вече няма никакви хора в моя живот, които да знаят, че съм имала сестра и какво се е случило с нея — изключвам родителите си. Няма стари приятели, няма съученици, няма общи познати. За хората около мен никога не е имало Ана.

Как тогава Норберт да направи връзка между моето избухване и убийството? Затова нека се смее Норберт, нормално е. Той няма представа за момента, в който влязох в жилището на Ана, намерих я легнала на пода, мъртва или умираща, и видях убиеца ѝ. Дебнещ, студените му светли очи, аз, окаменяла на няколко ужасяващи секунди, Ана, вкаменена завинаги, всичко застинало в мига, аз — скулптура, Ана, една страховита, страховита скулптура, вцепенена, неподвижна, цялото пространство като замръзнало, и само едно-единствено движение, сюрреалистично, призрачно, безкрайно, грамофонът, тъй жесток, тъй фалшив, как се въртеше и въртеше, плочата, впрочем една

от моите стари плочи, които бях подарила на Ана. „Бийтълс“. *All you need is love, la-da-da-da-da, all you need is love, la-da-da-da-da, all you need is love, love, love is all you need.*

Песента, която е причината аз никога, ама наистина никога да не включавам радиото — от страх, че може да я пуснат.

Преглъщам буцата в гърлото си, прогонвам мисълта много надалеч. Добре е, че Норберт се смее. Все едно на какво.

Наслаждавам се, че той е тук. Обичам неговия хумор, обичам забавния му цинизъм, начина, който могат да си позволяват само хора, към които животът е наистина добър. Искаше ми се Норберт да остане през нощта, в моята къща има достатъчно стаи за гости. Норберт обаче настоява да се прибере, разправя ми нещо за някаква конференция на другата сутрин. По дяволите, тъкмо стана толкова хубаво, насреща ми седи приятел, тъй близък, като по-голям брат, в нозете му е заспало моето куче и насън бърчи вежди, сякаш среща нещо извънредно чудновато. Само тримата сме, но точно в този момент моята къща е изпълнена с живот. Потискам една въздишка. Ясно е, че не може да остане така. Даже не бива изобщо да си го пожелавам — да задържа един такъв хубав момент. Ей сега ще се случи нещо, което ще го разруши. Какво ще е то, какво ще е то, какво ще е то?

То е Норберт. Той се надига. Аз потискам желанието си да се вкопча в него.

— Моля те, остани — казвам тихо. — Страх ме е.

Той не ме чува, а може би пък аз изобщо не съм го изричала. Норберт взема палтото си, хвърля ми един строг поглед и казва, че е по-добре ръкописът да е добър, щом като непременно трябва да пиша някакъв тъп трилър. После, залитайки, се насочва към входната врата. Не би трябвало да го пускам да шофира в това състояние, толкова пиян. Тръгвам след него, краката ми са като от олово.

Той се обръща към мен, сграбчва ме за раменете и се вторачва в лицето ми. Дъхът му мирише на уиски.

— Книгата трябва да бъде брадвата за замръзналото море вътре в нас — казва той с почти обвиняващ тон.

— Кафка — отговарям, а Норберт кима.

— Ти беше тази, която постоянно цитираше Кафка. Книгата трябва да бъде брадвата, Линда. Не го забравяй. Трилър тук, трилър там, на мен ми трябва нещо истинско от теб. Нещо за живота, за душата, за...

Той измърморва нещо неразбираемо, пуска раменете ми, залавя се разсеяно да закопчава палтото си. Започва погрешно, разменя илиците, отказва се и оставя палтото си разтворено.

— Тази книга е брадвата, Норберт.

Той ме поглежда с недоверие, сетне само свива рамене. Аз се опитвам с един поглед да му кажа всичко, което в момента не успявам да изразя с думи, крещя. Че изпитвам огромен страх и че не искам да умра, и че ми е нужен някой, с когото да говоря. И че ще падна и ще умра, ако той сега си отиде. И че се чувствам като най-самотния човек на планетата. Не крещя достатъчно силно.

Моят издател си тръгва, напуска ме — мляска ме по лявата буза, мляска ме по дясната и се отдалечава, клатушкайки си. Гледам след него как изчезва в нощта. Не искам той да си тръгва. Искam да му разкажа всичко. За земетресението. За Ана. Искam да му разкажа какво съм намислила. Колко съм сама. Той е моят последен шанс, спасителният бряг, моята котва. Отварям уста да го повикам, ала вече не го виждам, не го виждам, твърде късно е, той е изчезнал. Вдигаме въжетата, аз съм сама.

6.

Йонас

Той стисна оръжието с две ръце, намери стабилна опора, вдигна го, прицели се и стреля. Йонас Вебер мразеше тази мисъл — някой ден да насочи оръжието си срещу човек, радваше се, че досега никога не му се бе налагало да го прави. Веднъж беше стрелял предупредително във въздуха и това бе всичко, надяваше се, нещата никога да не се променят. Но обичаше тренировките на стрелбището, открай време обичаше да

стреля. Като дете с въздушната пушка на баща си — по консервени кутии, като младеж, идиотски и все още с въздушната пушка, заедно с приятеля си — по врабчета и гълъби. А днес — със служебното оръжие по мишени. Харесваше вниманието, което се изискваше при боравенето с огнестрелно оръжие. Прецизността, свързаните с нея ритуали. Обикновено на мозъка не му оставаше много време за мислене. Само че днес ритуалът не действаше, мислите му не намираха покой.

Той си мислеше за местопрестъплението, където го бяха извикали миналата нощ, за всичката онази кръв. Мислеше си за гледката, за трупа. Мислеше за свидетелката, която бе открила мъртвото момиче и бе изненадала убиеца. Цялата тази странна история. Толкова много материал трябваше да бъде сортиран, толкова много въпроси, на които може би никога нямаше да се намерят отговори, колкото и упорито да работеше той.

Изминалата нощ беше дълга, дълга и напрегната — никаква възможност да се прибере вкъщи преди зазоряване и да се пъкне в леглото при Миа. А пък освен това той бе направил една много глупава грешка. И досега не знаеше как можа да се случи това. Обикновено беше толкова уверен в общуването с близките на жертвите. Нямаше представа защо всичко това го засягаше толкова силно, след всички тези години. Да, жертвата изглеждаше страшно. Седем пъти намушкана с нож. Но той не за първи път виждаше такова нещо. Да, той бе адски преуморен. Но бе свикнал с това.

Трябва да бе заради жената. Свидетелката, може би няколко години по-млада от самия него, жена, която намерила сестра си наръгана и успяла да види убиеца, докато бягал. Докато разговаряше с колегите си, Йонас се улови, че я наблюдава. Един санитар я бе сложил да седне, бе наметнал одеяло на раменете ѝ — странен жест предвид нощната жегата. Жената седеше там, изгубена в мислите си.

Не трепереше, не плачеше. Може би е в шок, си помисли Йонас, и в този миг тя извърна глава към него и го погледна право в лицето, с тази странна настойчивост в очите. Не бяха разплакани, нито объркани, нито замъглени, нито шокирани, изобщо не, бяха съвсем ясни. Оттогава тази сцена постоянно се появяваше пред вътрешния му взор, не можеше да се отърве от нея. Жената смъкна одеялото от раменете си, стана и се приближи към него. После го погледна в очите и изрече една-единствена дума, така, сякаш цели изречения биха ѝ стрували твърде много енергия.

— Защо?

— Не зная — отвърна задавено Йонас.

Но усети, че това не е достатъчно и че трябва да ѝ даде нещо. И по-бързо, отколкото можеше да мисли, добави:

— Не зная какво се е случило тук, но ви обещавам, че ще открия.

Идеше му сам да се удари. Как можа да даде обещание на роднина на жертвата. Възможно бе никога да не разкрият убиеца. Йонас все още не знаеше нищо за обстоятелствата по този случай. Беше се държал напълно непрофесионално! Като глупав полицай в тъп филм.

Той се сети за пълния с укор поглед, който му хвърли Антония Буг, на него, който би трябвало да бъде не само по-опитния, но също и по-уверения полицай. Йонас си спомни как очакваше, че колежката ще каже нещо, когато двамата останат насаме, и как високо оцени поведението ѝ заради факта че тя не го направи.

Той зареди пистолета си, опита се да се съсредоточи и да се отърси от спомена за сцената. Имаше си достатъчно проблеми, не биваше да затъва в самообвинения заради тази малка издънка.

Той не беше обещавал нищо на онази жена, не и истински. Това просто нямаше как да стане, всеки човек би трябвало да е наясно. Понякога го казваме ей така — „обещавам“. Само израз. И въобще, разпитите на

свидетелите бяха приключили, вероятно той никога повече нямаше да види онази жена.

Вдигна оръжието, опита се да не мисли за нищо и стреля.

9.

Аз се опитвам да нокаутирам моя импулс за бягство. Безкрайно трудно ми е. Усещам как пулсът ми се ускорява, дишането ми се учестява. Опитвам се да приложам наученото, мъча се да работя с телесните си усещания и възприятия, вместо да ги игнорирам. Съсредоточавам се върху пулса си, броя вдишванията и издишванията си, двајсет и едно, двајсет и две, двајсет и три. Насочвам вниманието си върху погнусата си, вместо да правя безполезни усилия да я потискам. Погнусата ми е заседнала в гърдите ми, малко под страха ми. Тя е лепкава и гъста като жилава слуз. Опипвам я предпазливо, тя набъбва и отпуска като зъбобол. Искам да я избягна, искам да се махна — това е нормално, и това също съм научила.

Инстинкт за бягство — нещо напълно нормално. Само дето няма никаква полза от това, да се измъкваш, да искаш да избягваш болките и страха. Посягам към мантрата, която сме разработили заедно с терапевта, вкопчвам се в нея. Пътят навън от страха минава през страха. Пътят навън от страха минава през страха. Пътят навън от страха минава през страха.

Мъжът ме поглежда въпросително. С безмълвно кимване аз му сигнализирам, че съм готова, въпреки че е точно обратното. Но аз наблюдавам тарантулата вече много, много ужасяващо дълги минути. Тя си седи в буркана, през повечето време спокойно, само от време на време помръдва лениво, а аз настръхвам и косата ми се изправя. Всичко по нея изглежда фалшиво: странните ѝ движения, тялото, силно раздалечените части на краката ѝ.

Психотерапевтът е търпелив. Днес сме напреднали доста. Отначало аз дори не можех да пребивавам в едно помещение заедно с него и с това животно.

Входната врата му беше отворила Шарлоте и точно тя ме придума да имам доверие и да поздравя мъжа с тарантулата. Шарлоте

си мисли, че аз правя проучвания за нова книга. Че днешната акция, както и всички други щури неща, които извърших в тази къща през последните седмици, имат нещо общо с проучванията за някакъв роман. Това е добре. Така тя лесно ще приеме, че се заключавам в стаята с бивши полицаи и изучавам методи за разпит и че бивши военни, обучаващи от Бундесвера, ми обясняват как войници от елитните части биват тренирани мисловно до такава степен, че да издържат на евентуални мъчения, без да издават нищо. Шарлоте посреща любезно и дискретно експертите, които ден след ден идват в къщата ми. И затова тя не коментира и появата на терапевта, който е специалист в лечението на хора с фобии чрез терапия на конфронтацията. Тя си мисли, че проучвам. Няма представа, че аз се опитвам да открия колко страх мога да поема и издържа, преди да колабирам.

Аз съм изнежена и знам, че съм изнежена. Животът, който водех през последните години, премина без никакви видове дискомфорт. Толкова съм размекната и кекава, че ми струва безкрайно преодоляване дори веднъж поне да взема студен душ вместо топъл. Трябва да се науча да бъда сурова със себе си, ако искам да се изправя срещу убиеца на сестра ми.

Та заради това е тарантулата. Повече дискомфорт няма накъде. Откакто се помня, не се ужасявам от нищо така, както от паяци.

Мъжът сваля капака на буркана, в който временно е настанил паяка, за да мога на първо време да свикна с гледката.

— Чакайте — казвам. — Чакайте.

Мъжът замира.

— Не мислете твърде много за това — съветва ме той. — Няма да стане по-лесно. Независимо колко дълго изчаквате.

Той ме гледа търпеливо. Няма да предприеме нищо, докато аз не дам съгласието си — такава е уговорката ни.

Помня нашия разговор в началото на тази сесия.

— От какво ви е страх, госпожо Конрадс? — попита той.

— От паяка, разбира се — отвърнах, объркана от този глупав въпрос. — Страх ме е от паяка.

— Тарантулата, която е в буркан в чантата ми?

— Да!

— Сега в момента изпитвате ли страх?

— Естествено!

— А какво, ако се окаже, че в чантата ми изобщо няма никакъв буркан с тарантула?

— Не разбирам.

— Просто да предположим за малко, само за един момент, че няма никакъв паяк. Понеже аз съм забравил да сложа в чантата си буркана с него. Тогава от какво толкова ще се страхувате? В този случай не би могло да е от паяка. Той дори не е бил реален.

— Да, но в момента аз съм мислела, че е реален — казах.

— Точно така. Мислели сте. Там започва страхът. В главата ви, във вашето мислене. Паякът няма абсолютно нищо общо с това.

Аз се престрашавам.

— Добре — казвам. — Ще го направим сега.

Мъжът отново сваля капака и бавно поставя буркана водоравно. Паякът се размърдва със скорост, която ме ужасява. Налагам си да издържа гледката дори когато мъжът пуска паяка да пълзи по дланта му. Потискам желанието да скоча и да избягам. Усещам как една-две капки пот се стичат по гърба ми. Студена пот. Налагам си да остана седнала и да гледам. Паякът замира върху дланта на мъжа — материализирал се кошмар от крака, мъх и отвратителност.

Аз отново се опитвам да приложа на практика наученото през последните две седмици. Насочвам вниманието си към своето тяло, осъзнавам неестествената поза, която съм заела. С наклонен колкото се може по-наляво торс, аз съм се свила в ъгъла на дивана. И се питам дали искам да съм такава: като зайчето пред змията. Дали мога да си го позволя, сега и в бъдеще. И аз се изправям, изпъвам рамене, вдигам брадичката си. Протягам ръка и кимвам на мъжа с паяка. Пръстите ми треперят, ала аз не ги дръпвам.

— Добре ли сте? — пита той.

Аз кимвам мълчаливо, пускам цялата си енергия да се влее в пръстите ми, държа ги съвсем спокойни.

— Ясно — казва мъжът с паяка и доближава дланта си до моята.

Няколко секунди животното си седи там неподвижно. Аз го наблюдавам, дебелиите му, окосмени крака, плътното тяло, също окосмено, обаче с едно малко, оголено място точно в средата. Краката са с тигрова шарка, наситеночерно и светлокафяво, наситеночерно и светлокафяво, с по едно оранжево петно в средата. Едва сега това ми

се набива в очите, преди това не го бях забелязала. Паякът седи съвсем спокойно върху ръката на мъжа и аз си мисля, че ще успея.

После той се размърдва. Всичко по него ми изглежда фалшиво. Стомахът ми се бунтува, пред очите ми танцуват светли точки, обаче аз седя кротко, съвсем кротко, а животното пропълзява по ръката ми. Първото опипващо движение на краката му върху дланта ми ме хвърля в паника, но аз продължавам да пазя спокойствие. Тарантулата пълзи по ръката ми. Усещам теглото ѝ, докосването на краката ѝ и как тялото ѝ гали opakoto на дланта ми. За един кратък, ужасен миг ми хрумва, че гадината може да продължи да върви, ще се покатери нагоре по ръката ми, по раменете към врата ми, към лицето... обаче тя остава там. Само помръдва лениво крака. Върху дланта ми. Гледам я вторачено как клечи там. Не, това не е кошмар, мисля си аз, това е действителност, това се случва точно сега и ти ще издържиш, това е твоят страх, така се усеща той и ти ще го изтърпиш. Завива ми се свят, иска ми се да припадна, обаче не припадам. Седя си с тарантула върху ръката. Тя се успокоява, просто си седи, изчаква. Аз опипвам страха си. Моят страх е тъмен кладенец, в който съм пропаднала. Люлея се във водата и с пръстите на краката търся дъното, но не го достигам.

— Да го махна ли от вас? — пита мъжът и ме изтръгва от транса.

Аз пак успявам само да кимна безмълвно. Той предпазливо взема с голи ръце паяка и го връща в малкия му преносим терариум, който транспортира в нещо като спортен сак.

Аз гледам ръката си, заслушвам се в пулса си, отбелязвам усещането за нещо косматото по езика си, напрежението в мускулите си. Тениската ми, която е залепнала от пот. Лицето ми се сгърчва така, сякаш иска да заплаче, обаче сълзите не идват, както често се случва в последните години, затова плача без сълзи, със сухо, болезнено хълцане.

Аз успях.

10.

Седя в любимото си кресло, гледам навън в мрака и чакам изгрева. Гората се простира стихнала пред мен. Така ми се иска да съзря под студената светлина на звездите някое животно. Но нищо не помръдва. Само една неуморна кукумявка се провиква от време на време. Над върховете на дърветата се е извил куполът на ясното, обсипано със звезди небе. Кой знае дали звездите са наистина там горе. Звездите имат една-единствена възможност да ни съобщят, че вече не съществуват: като престанат да светят. Но след като една звезда е отдалечена на хиляди светлинни години и ако тази звезда е угаснала вчера, значи тогава ние теоретично ще узнаем това едва след хиляда години.

Ние нищо не знаем. Нищо не е сигурно.

Извързвам поглед от звездната рисунка над мен, свивам се на кълбо в креслото си и се опитвам да поспя. Зад гърба ми останаха един интересен ден и една трудова нощ. Утре ми предстои важен разговор с експерт и аз исках да се подготвя както трябва за него.

Не след дълго отварям очи, наясно съм, че няма да намеря сън и покой. Опитвам се да се отпусна в креслото, дори и без да спя, и да се заредя с малко енергия. Погледът ми се спира върху поляната пред къщата, върху началото на гората, върху проблясващия бряг на езерото. Оставам дълго седнала така. И по едно време решавам, че само си въобразявам, но май звездите започват да светят сякаш по-силно, а небето съвсем плахо сменя цвета си. Но тогава през откренатите прозорци чувам цвърченето на птиците, което започва така внезапно, сякаш невидим диригент е вдигнал палката и е подканил своя малък пернат оркестър. И аз зная: слънцето изгрява. Отначало то е само проблясваща черта зад дърветата, ала скоро се издига, величествено и жарко.

Това е като чудо. Наясно съм, че аз се намирам на една миниатюрна планета, която се движи с безумна скорост през безкрайния космос, неуморна в своя главоломен полет около слънцето,

и си мисля: „Това е лудост, че нас изобщо ни има — земята, слънцето, звездите, и че аз седя тук и мога да виждам и чувствам всичко това. То е невероятно — чудо е. Щом това е възможно, значи всичко е възможно.“

Моментът отлита. Предстои ми едно хубаво, ясно утро. Поглеждам часовника. Има още няколко часа, докато дойде мъжът, който трябва да ме учи на разни техники за разпит.

Ставам, сварявам си чай, донасям лаптопа си от кабинета и седям на масата в кухнята. Отново преглеждам статиите, с които се занимавах миналата нощ. Когато Буковски идва със ситни стъпки при мен, аз го пускам навън и наблюдавам как той поздравява новия ден. Давам му да яде, поиграваме си малко с него, благодарна съм му, че ме разсейва.

Когато най-сетне настъпва часът, слънцето отдавна е преминало зенита си и преваля. Седим в кухнята с Шарлоте, която е наминала да ми донесе моите покупки за седмицата.

— Ще ви затрудни ли да изведете още веднъж кучето, преди да приключите? — питам аз.

— Не. Няма проблеми.

Шарлоте знае, че искам да съм насаме с моя експерт и че само заради това днес я изпращам още веднъж да разходи Буковски — искам спокойствие и да посрещна сама доктор Кристенсен. Шарлоте не ме разпитва, а просто излиза навън. Поглеждам през прозореца, виждам, че градинарят ми коси поляната. Той ми махва с ръка за поздрав, съзрял ме е зад стъклото. Аз му махвам в отговор и затварям прозореца в стаята, където искам да приема доктор Кристенсен. Познавам си градинаря — колкото добродушен, толкова и любопитен, особено много обича да скубе прецизно плевели или да полива цветя винаги точно под прозорците и винаги, когато разговарям вътре с гости.

След няма и половин час вече седя срещу доктор Кристенсен. Русият американо-германец ме гледа с леденосини очи. Ръкостискането му бе твърдо и само защото аз старателно се упражнявах през последните седмици, успявам да издържа на погледа му. Кристенсен ме обработва вече от три часа насам. Шарлоте отдавна си е отишла вкъщи, навън се здрачава. Аз уговорих частната консултация с Кристенсен още преди няколко седмици и трябваше да платя куп пари, за да се надигне той и да дойде при мен. Кристенсен е експерт, когато става дума да се изтръгне признание от престъпници. Неговият специалитет е прочутият метод „Райд“, техника на разпит, която официално не е разрешена в Германия. С помощта на психологически инструментариум и цял арсенал от трикове, методи и хватки тя накрая пречупва и смазва потенциалния извършител.

Може би е наивно да се надявам, че Ленцен ще си признае. Но щом като веднъж ми се отвори възможност да говоря с него, искам да съм подготвена. По някакъв начин трябва да го накарам да говори с мен извън рамките на интервюто. Трябва да успея да му задам въпроси, да го доведа дотам, да изпадне в противоречия, да го провокирам и ако е нужно — някак си да го закова. Ако изобщо има човек, който може да ми помогне да се науча как да наложа волята си на някой престъпник и как да измъкна от него признание, то това е доктор Артър Кристенсен.

А в случай че Ленцен се окаже твърде голяма хапка за мен, аз все пак имам в запас и още един хубав малък план...

След като на Кристенсен му стана ясно, че аз не се интересувам от теоретичните му обяснения, които и без това могат без проблем да се прочетат в специализираната литература, а искам да зная съвсем конкретно как да бъде пречупен извършителят и как да го принудим да си признае — с други думи, как всичко това става на практика и как се усеща, експертът отначало беше малко стъписан. Голямата сума, която аз бях готова да платя, както и фактът, че очевидно не съм криминален стратег, а само една болна, слаба писателка, накрая все пак го убедиха да ми демонстрира способностите си.

И така, сега двамата седим един срещу друг. Аз съм си направила домашните. Кристенсен ми беше предложил да демонстрира методите за разпит върху мен самата — за него това била най-лесната възможност да ми покаже бързо и нагледно какво било да изпиташ метода „Райд“ върху собственото си тяло. Той ме помоли, преди консултацията да мисля за някакво обстоятелство, за което се срамувам изключително много и което в никакъв случай не бивало да излиза на бял свят. Естествено, че имам такова — така е с всички хора. И сега двамата с лекаря седим един срещу друг, а Кристенсен се опитва да изкопчи от мен тази информация. Той е все по-близо до успеха. Още преди повече от час разбра, че онова има нещо общо със семейството ми. Въпросите му стават заядливи и хапещи, а самата аз ставам все по-прозрачна и уязвима. Първоначално Кристенсен ми беше безразличен, може би даже симпатичен. Сега вече ми е противен. Заради въпросите му, настояването и дълбаенето, заради това че не ме оставя на мира. Всеки път, щом понеча да отида до тоалетната, той ми заповядва да седна на мястото си. Всеки път, щом поискам да взема нещо за пиене, той ми се кара. Мога да пия едва след като си призная. Като видя, че увивам ръце около тялото си, понеже зъзна, той отвори всички прозорци в стаята.

Той ме подлудява. Кристенсен има навика постоянно да прочиства гърлото си, като се прокашля. В началото изобщо не бях забелязала това. После по някое време го установих и го класифицирах като симпатична особеност. Сега вече това ме влудява и всеки път, когато той направи този звук, ми иде да скоча и да му изрева в лицето да престане, дяволите го взели. Стресовата ситуация изтиква на бял свят всичко лошо у мен, моята раздразнителност, избухливия ми нрав. Всеки човек си има задействащи копчета — разни дребни неща, които го побъркват. Моите са най-вече от акустично естество. Постоянно прокашляне, непрекъснато подсмърчане. Или когато някой дъвче дъвка и постоянно прави балони, този плъокащ звук от спукването им. Ана непрекъснато го правеше, често пъти само заради това, защото знаеше, че така ме дразни. Идеше ми да я убия! В мига, в който си помислям това, се засрамам. Що за мисъл! Кристенсен ме е раздрусал. Пропускам се. Уморена съм, мръзна, гладна съм и жадна. Според инструкцията на Кристенсен не съм спала миналата нощ и днес целия ден не съм яла почти нищо. Ако съм в следствения арест под негов

надзор, казва Кристенсен, той лично щял да се погрижи да спя възможно най-малко и да стоя гладна.

— Удивително е колко бързо се пречупваме, когато ни бъдат отнети телесните основи за доброто ни самочувствие — така се изрази Кристенсен по телефона преди дни, а аз го слушах много внимателно.

Вярно, че няма да съм в състояние да лиша от сън и храна убиеца на сестра ми, но сега самата аз се уча да се справям по-добре с една екстремна стресова ситуация. Кой знае дали в нощите преди интервюто с Ленцен ще мога да намеря сън и да преглътна дори една хапка храна.

Въпросите на Кристенсен нямат край. Така ми писна от тях, така ми писна. Постоянното повтаряне. Уморена съм. Но най-вече съм емоционално изтощена. Така ми се ще да му кажа всичко, само и само да се свърши. А и защо не, и без това всичко е само упражнение!

Още докато си го мисля, ми става ясно, че това е опасна мисъл. Точно този вид оправдание пред самата мен, търсенето на някакъв изход, което би могло да задейства срива ми. Забелязвам, че въпреки студа в помещението аз се потя. Мобилизирам се. Когато Кристенсен най-сетне си тръгва, аз се чувствам като прекарана през месомелачка, и телесно и умствено напълно изтощена, изпепелена, празна.

— Всеки човек има праг на натоварване — ми каза Кристенсен в края на консултацията. — Един го достига по-рано, друг по-късно. Което, естествено, зависи от това, доколко една тайна заслужава да бъде опазена или от това, какви мащабни последици би имало едно признание.

Отварям входната врата, за да го отпратя в нощта. Късно е. Той слага покровителствено ръка на моето рамо, аз събирам всички сили, за да не се срина от това докосване.

— Днес вие свършихте добра работа — казва той. — Костелив орех сте.

Кристенсен се ръкува с мен и изчезва в мрака. Аз се питам дали нямаше да се почувствам по-добре, ако бях отстъпила пред него. Да бъде облекчена. Една част от мен искаше да му сподели тайната ми.

Питам се дали хора като Виктор Ленцен имат същите усещания в това отношение, както Линда Конрадс. Аз исках да си призная.

Но не издадох тайната си. Моят праг на натоварване не беше достигнат.

Опитвам се да се овладее отново. Затварям прозореца и се стоплям. Ям и пия. Къпя се под душа, отмивам студената пот от тялото си. Само не бива да спя, все още не. Аз разпределям стриктно дните си. Рано сутрин пиша, после правя проучвания и тренирам, накрая се връщам на бюрото си, често пъти пиша до късно през нощта. Ще ми се тази нощ да си почина, изтощена съм, но има още толкова много да се прави, ако искам да спазя сроковете, а пък аз трябва да ги спазя.

Сядам на бюрото си и създавам един текстов файл в лаптопа. Ако искам да действам последователно, сега трябва да напиша нещо тежко, за тъга и чувство за вина. Впервам очи в празния файл. Не мога, сега не мога. Днес искам да създам нещо хубаво, в този напрегнат ден, една хубава глава в една ужасна история, само една глава.

Замислям се. Припомням си времето преди дванайсет години, каква бях тогава, какви усещания имах, как чувствах нещата по онова време. Един друг живот. Мисля за една конкретна нощ в моето старо жилище и на лицето ми се прокрадва крива усмивчица. Съвсем бях забравила какво е това усещане — за щастлив спомен. Поемам си дълбоко въздух и започвам да пиша, потапям се изцяло. Виждам пред себе си всичко, подушвам мириса на стария си дом, преживявам всичко отново. Хубаво е, почти истинско, почти не ми се иска да се връщам в реалността, но вече стигам до края на главата и нямам избор. Когато вдигам поглед за първи път, вече е среднощ. Усещам колко съм гладна и жадна, колко дълго съм седяла тук. Запаметявам текста. Затварям файла. Все пак не издържам на изкушението и го отварям пак, чета, оставям се да ме постопли споменът за това какъв бе някога животът. Прочитам го още веднъж. Решавам, че е твърде лично. Мисля си, че тук не става дума за мен. Че пиша тази книга за Ана, а не за себе си, и че хубави глави в текста нямат място в нея. Затварям файла и го изпращам в кошчето. Решавам друго. Създавам една подпалка, назовавам я „Нина Симон“, изваждам файла от кошчето и го пъхам в

тази папка. Отварям нов документ в уърд, решавам да се мобилизирам, да пиша каквото трябва хронологично.

Не утре, а още сега.

9.

Йонас

На тесните стълби, водещи към къщата му, седеше някой и пушеше. Отдавна вече беше тъмно, ала Йонас съзря човека още отдалеч, още щом зави зад ъгъла. Когато се приближи, видя, че е жена. Тя дръпна от цигарата си, лицето ѝ припламна в мрака. Беше свидетелката от онзи ден. Сърцето на Йонас ускори ударите си. Какво търсеше тя тук?

Внезапно се почувства зле, задето се срещаше с нея така. Беше плувнал в пот. Миа беше заминала с приятелките си и той най-сетне си бе отделил време за големия си крос в близката горичка. Тичаше и размишляваше. За това колко бързо се бяха променили нещата между него и Миа. Просто ей така. Без лъжи, без афери, без спорове дали да си родят дете, или да купят къща, изобщо — без големи драми. Все още се харесваха. Много. Но вече не се обичаха.

Това прозрение го бе засегнало по-дълбоко, отколкото би могла някога да го засегне изневяра. Вероятно причината беше в него. Защото независимо от това, какво се случваше в тяхната връзка точно сега, той се чувстваше странно в последно време. Някак си отстранен от живота, като под похлупак или под подводен звънец. Причината не беше в Миа. Познаваше отдавна това чувство, тази неопределена фантомна болка и това да не можеш изобщо да разбереш никой друг човек и никога да не бъдеш разбран от друг човек. Усещаше го в работата си. Усещаше го, когато разговаряше с приятелите си. Бе го усетил и в театъра.

Понякога се питаше дали това е нормално. Това чувство за подводния звънец. Или дали така се чувства

човек, когато е в криза на средната възраст. Макар че за такова нещо при него би било твърде рано — едва бе навършил трийсет.

Йонас прогони тази мисъл, пое си дълбоко въздух и се приближи към пушачката.

— Добър вечер — каза тя.

— Добър вечер — отвърна Йонас. — Вие какво правите тук, госпожо...

— Моля, казвайте ми Софи.

Йонас знаеше, че той всъщност трябваше да я отпрати, моментално, по принцип беше нахално да го напада така на домашния му адрес. Трябваше да я отпрати, да си влезе в къщата, да се изкъпе, да забрави тази частна среща. Вместо това той седна.

— Е, добре. Софи. Какво правите тук?

Тя сякаш се замисли за момент.

— Искам да зная как ще продължат нещата сега — каза накрая.

— Моля?

— Вие ме попитахте какво правя тук. Тук съм, за да ви попитам как ще продължат нещата сега. По това... — рязко млъкна. — По този случай.

Йонас оглеждаше младата жена, която седеше до него и се обвиваше в цигарен дим. Дълги крака, подвити като ранен скакалец, едната ръка обвита около тялото, сякаш зъзнеше въпреки лятната жегата.

— Защо да не обсъдим това утре в кабинета ми? — попита той, знаейки много добре, че ще трябва да подходи по-уверено, за да се отърве от нея.

„Защо не го правя“ — запита се той.

— Така и така съм дошла. Можем да говорим и тук.

— Не знам какво да ви кажа — въздъхна Йонас. — Ще продължим да събираме и класираме всички следи. Ще видим много прецизно какво казват от съдебната медицина, ще говорим с много хора... Ще правим каквото можем. Това ни е работата.

— Вие ще намерите убиеца — изрече Софи.

Не беше въпрос.

Той потисна въздишката си. Как можа да ѝ даде обещание! Трябваше да се въздържи. Местопрестъплението беше пълен кошмар. Няколко нощи преди да умре жертвата — Брита Петерс, беше правила купон за рождения ден на една от приятелките си, близо шейсет души. Шейсет човека, които бяха оставили невъобразимо количество отпечатащи от пръсти и ДНК следи из целия апартамент. Ако издирването с фоторобота не дадеше никакъв резултат и ако не дойдеше някакво подходящо сведение от обкръжението на жертвата, тогава щеше да стане трудно.

— Ще дадем най-доброто от себе си — рече Йонас.

Софи кимна. Дръпна от цигарата си.

— Имаше нещо, което някак не беше наред в квартирата на Брита. Просто не мога да се сетя какво беше то — каза тя.

Йонас познаваше това чувство, това тревожно напрежение, като звук от ниска тоналност, който не можеш да чуеш с ушите си, а с корема си.

— Може ли и на мен една? — попита. — В смисъл, една цигара.

— Тази ми е последната. Но можете да си дръпнете.

Йонас взе запалената цигара, която му поднесе Софи, пръстите ѝ докоснаха леко неговите. Той дръпна силно и върна цигарата. Тя я приближи към устните си.

— Аз смятам, че Брита е била случайна жертва — заяви между две дръпвания.

— Мога ли да попитам защо мислите така?

— Никой, който я познаваше, не би извършил такова нещо — отговори Софи. — Никой.

Йонас млъкна. Отново взе цигарата, която му подаде Софи, дръпна, върна я. Тя млъчаливо угаси фаса. Няколко секунди замря, загледана в мрака пред тях.

— Да ви разкажа ли за Брита? — попита накрая тя.

Не му даде сърце да ѝ откаже и той кимна. Софи помълча, сякаш обмисляше откъде да започне.

— Когато Брита беше на пет или шест години, бяхме излезли с родителите ни из града — заговори тя. — Вървяхме по една улица, държахме в ръце фунийки сладолед, беше лято, помня го, сякаш бе вчера. И на алеята седеше онзи клошар, с пропити от мръсотия дрехи, с някакво кирливо куче до себе си и бутилки в пазарска количка. Ние никога не бяхме виждали бездомници. Когато минахме покрай мъжа, аз изпитах ужас, защото той така вонеше и изглеждаше толкова болен, и понеже се страхувах от кучето му. А Брита беше любопитна, заговори го: „Здрасти, чичо“, или нещо такова, дето децата обикновено казват на непознати. А мъжът се захили и отговори: „Здрасти, момиче“. Родителите ни бързо ни дръпнаха нататък, но онзи тип някак си вече не излезе от ума на Брита. Тя започна да разпитва родителите ни и дълбаеше часове наред, какво му било на този човек и защо изглеждал така странно, и защо говорел така странно, и защо миришел така странно. Нашите казаха, че човекът вероятно е болен и си няма дом. Оттогава всеки път, когато излизахме из града, Брита преди това увиваше в пакет някаква храна и търсеше онзи мъж.

— Намери ли го?

— Не. Но не беше само този човек, разбирате ли? Не мога да ви опиша колко много ранени животни донасяше Брита като дете, родителите ни трябваше заедно с нея да ги лекуват и да се грижат за тях. Когато стана на дванайсет, Брита започна да работи като доброволка в един приют за животни. А откакто се пренесе в града, работеше в мобилна кухня за бездомници. Тя не забрави онзи човек, разбирате ли?

Йонас кимна. Опитва се да си представи живо слабичкото и нежно русо момиче, което сега лежеше в моргата на съдебна медицина, как ходи насам-натам, върши ежедневни неща, приказва си със сестра си, смее се. Не успя. Това открай време бе невъзможно за него — да си представя живи жертвите на убийствата. Та той изобщо не ги познаваше в действителния живот, запознаваше се с тях

винаги само в смъртта, а не му достигаше фантазия, за да си обрисова нещо друго.

— А човек може толкова лесно да обърне всичко това в насмешка — продължи откровено Софи, след като бе мълчала известно време. — Хора като Брита могат толкова лесно да бъдат смачкани и принизени, да ги наречеш „добродушни“ или „милостливици“, или знам ли още как. Но Брита беше наистина такава. Не добродушна. А наистина добър човек.

Йонас я погледна, опита се да си я представи заедно със сестра ѝ. Двете бяха толкова противоположни. Крехката, подобна на елф Брита с безкрайно дългите си коси. На всички снимки, които бе видял, тя излъчваше някаква стеснителност и крехкост. И Софи — с късата коса и момчешкото си поведение, която въпреки всичко, което преживяваше, изглеждаше толкова силна.

— Седем пробождания с нож — рече Софи и Йонас се сепна. — Знам го от вестника.

Тя помълча няколко секунди после попита:

— Можете ли да си представите какво беше това за родителите ми, да го прочетат в пресата?

Йонас кимна механично, после завъртя глава. Не, не можеше, наистина не можеше.

— Вие трябва да го намерите — каза Софи.

Йонас извърна глава към нея. Осветлението, задействано от фотоклетката, когато той се бе приближил към къщата, сега угасна. Очите на Софи проблеснаха в мрака. За миг Йонас се потопи в тях. Софи отвърна на погледа му. После мигът отмина.

— Трябва да тръгвам — рече тя и стана.

Йонас също се изправи, взе кожената ѝ чанта, оставена на стъпалата, и ѝ я подаде.

— Боже, колко е тежка. Какво носите в нея? Гири ли?

— Само няколко книги — отвърна тя и метна чантата през рамо. — Намирам го някак утешително да имам постоянно нещо за четене.

— Разбирам.

— Да? И вие ли обичате да четете? — попита тя.

— Ами, честно казано, не знам кога за последен път съм държал в ръка книга — отговори Йонас. — Просто нямам търпение за романи. Преди бях запален по поезията. Верлен, Рембо, Кийтс. В това направление.

— О, господи! — изпъшка Софи. — Мен още в училище можеха да ме прогонят от час с поезия. Ако в девети клас ме бяха накарали дори и веднъж да рецитирам наизуст Райнер Мария Рилке, вероятно щях да изпадна в амок. „Как извисен стои пред мрачината, в дъждовна вечер, чист и млад; разперил клонки като дар в тъмата...“ Пфуу...

Тя се разтърси театрално от престорен ужас.

Йонас не се сдържа и се ухили.

— Не сте права към добрия стар Рилке — рече. — Кой знае, може пък някой ден да се опитам да ви убедя да дадете още един шанс на поезията. Може би Уитман би могъл да ви се хареса. Или Торо.

В същия миг той се прокле заради думите си. Какви ги вършеше?!

— Би било хубаво — отвърна Софи.

Тя се обърна и понечи да тръгне.

— Благодаря ви за отделеното време. И ме извинете, задето ви обезпокоих.

И тя изчезна в нощта. Йонас я проследи за миг с поглед, сетне се обърна и тръгна по стълбите към входната врата. В миг се спря удивен.

Чувството за подводния звънец беше изчезнало.

11.

Мускулите ми парят. Аз съм твърдо решена да се подготвя колкото се може по-добре за Деня X, а за това се изискват физически тренировки. Ако искам в екстремна ситуация да имам дори и най-малък шанс, значи трябва да се подготвя не само умствено, но и физически. Тренираното тяло понася по-добре стрес и напрежение. И затова аз тренирам. В мазето си от години имам фитнес студио, което ползвах рядко. Известно време ме измъчваха болки в гърба, с които се справих с помощта на личен инструктор и тренировки с уреди. Иначе имам малко основания да се грижа за тялото си. Общо взето, аз съм слаба и относително във форма, а фигурата ми по бански ми е дотолкова безразлична, че няма накъде повече. В моя свят няма плажове.

Тренировката ми се отразява добре. Едва сега, когато се завръщам в тялото си, забелязвам колко съм го занемарила през последните години. Живеех изцяло в главата си и напълно бях забравила ръцете, краката, раменете и гърба, дланите и ходилата си. Хубаво е усещането да съм в тялото си, тренирам яко, наслаждавам се на болката при последното повторение с вдигане на щангите, това парене, това крещящо чувство, което ми казва, че все още съм жива. То прави нещо с мен. Тялото ми припомня други неща, не тези от мозъка. Разходки в гората и болки в глезените. Прекарани в танци ноци и разранени ходила. И какво е усещането да скочиш в басейна в горещ летен ден, и как се свива сърцето, преди да реши да продължи да бие. Тялото ми припомня какво е усещането за болки. И какво е усещането за любов — тъмно, объркващо и пурпурночервено. Става ми ясно колко дълго време никой не ме е докосвал повече и колко дълго време аз не съм докосвала никого.

Иска ми се да можех да избягам от това сурово, изпълнено с копнежи чувство, което точно сега се отърка в мен като в крайпътна

мантинела. Но аз се движа само по едно платно — моята бягаща пътечка. Колкото и да съм бърза, все пак никога няма да помръдна от място. Прогонвам от себе си мисълта, превъртам скоростта на пътечка на две-три степени по-бързо.

Пулсът ми се ускорява, отварям уста да си поема дъх — внезапно се сецам за изминалата нощ. За ужасяващия кошмар, от който успях да се освободя с големи усилия и от който се събудих задъхана, ритайки с крака. Не за първи път сънувах кошмари за срещата ми с Ленцен, но този беше най-гадният. Всичко бе ужасен провал. И усещането беше толкова истинско. Моят страх. Ухиленият Ленцен. Кръвта на Шарлоте по дланите му.

Кошмарът обаче бе добър поне в едно отношение. Сега знам, че аз сама трябва да захая киселата ябълка и да държа Шарлоте настрана, отвън. Не го искам, но трябва. Подсъзнателно това отдавна ми беше ясно, ала страховете ми ме правеха егоистична и не позволяваха на мисълта да проникне на повърхността. Аз не исках да се срещам с Ленцен, без да имам доверен човек до себе си, и не се замислих, че излагам Шарлоте на опасност, ако я събера на едно място с убиец. Не зная защо Ленцен уби, не зная дали е пресметлив и предумишлен или стихиян, не зная дали е убивал и други хора преди или след Ана, не зная съвсем нищо в това отношение. Не искам Шарлоте да се среща с него и ще се погрижа това да не се случи. Физическо нападение може и да е невероятно, обаче аз не искам да поемам риск.

Още сутринта вдигнах телефона, звъннах на Шарлоте и ѝ дадох почивка за деня на интервюто. Следователно ще бъда насаме с Ленцен.

Приключвам тренировката си, спирам бягащата пътечка, слизам, плувнала в пот. Усещам тялото си изтощено и се наслаждавам на това чувство. По пътя към банята минавам покрай старата ми, увехнала орхидея, която стои на перваза в коридора срамежлива и невзрачна. Не зная защо отведнъж ме обзема потребността да я внеса вътре и да я съживя. Може би защото самата аз започнах да съживявам себе си. Стигам до банята, едва успявам да смъкна през глава тениската си, толкова е подгизнала и прилепнала към мен. Влизам под душа, пускам топлата вода и се наслаждавам на усещането по кожата, докато тя се

стича по раменете, гърба, бедрата ми. Тялото ми сякаш се пробужда от дългогодишна упойка.

Внезапно в мен се появява желанието да почувствам още повече. Искане ми се гърмяща рокмузика и пищенето в ушите след това, алкохолно замайване, люта до болка храна, любов.

И моята глава ми ги изброява — нещата, дето ги няма в моя свят: чужди котки, които изведнъж ти се умилкват. Монети, намерени на улицата. Пътувания в асансьор сред неприятно мълчание. Послания, разлепени по уличните стълбове: „Видях те миналия четвъртък на концерта на «Колдплей», изгубих те в тълпата, ти се казваш Мириям с Я, имаш кестенява коса и зелени очи, моля те, обади се на телефон 0176...“ Мирисът на горещ асфалт през лятото. Ужилвания от оси. Стачки на влаковете. Свистене от резки спирачки. Сцени на открито. Спонтанни концерти. Любов.

Спирам водата и прогонвам мисълта настрана. Имам да върша толкова много неща. След десетина минути аз отново седя в кабинета си и пиша, а по прозореца ми вече разцъфват първите ледени цветя.

10.

Софи

Идеалният момент бе между будването и сънуването.

Щом заспиваше Софи, я връхлиташе все един и същи кошмар. А събудеше ли се, върху ѝ се срутваше болезнената действителност. Но онзи кратък миг между двете — той беше стопроцентово перфектен.

Той отлетя и днес, бегъл като примигване. И Софи пак се сети за всичко. Брита бе мъртва. От това идваше отчаянието в сърцето ѝ. Брита бе мъртва. Брита бе мъртва. Никога вече нищо нямаше да е наред.

Софи бе лежала часове наред будна, докато накрая, след няколко дни безсъници, очите ѝ все пак се бяха затворили сами. Сега тя примигна, опита се да разпознае числата, които светеха в червено върху дисплея на радиочасовника. Наближаваше четири часа. Не беше спала дори и два часа и все пак знаеше, че вече няма

смисъл да продължава да лежи. Тя провеси крака от ръба на леглото, но замря в тази поза. Пред вътрешния ѝ взор като светкавица блесна споменът за жилището на Брита в онази нощ. Нещо там не беше както трябва. От самото начало нещо там я бе разтревожило. Много нощи подред тя бе лежала будна и беше размишлявала за това, ала мисълта бе хлъзгава, не можеше да я хване. Току-що се бе почувствала така, сякаш в съня си се беше сетила за тази важна подробност. Софи затвори очи, задържа дъха си, ала опашката на съня ѝ се изплъзна. Тя стана безшумно, за да не събуди Паул, затвори тихо вратата зад себе си. Въздъхна облекчено, щом излезе от стаята, без да изтръгне Паул от съня му. В този момент най-малко ѝ трябваше това — годеникът ѝ да забележи, че тя не спи, да стане, да тръгне да я търси и да я задуши с лепкавата си грижовност. Последното, което можеше да понесе, бе Паул дори веднъж само да я попита как е.

Софи влезе в банята, съблече се и застана под душа. Усети, че краката ѝ треперят така, сякаш е пробягала марафон. Не беше яла отдавна. Пусна водата. Тя потече от душа, жилава и ленива като неизстинало желе. Софи затвори очи, подложи лице под струята. Капките вода бавно се затъркаляха по тялото ѝ, лепкави като мед. „Не, не като мед — помисли си Софи. — По-скоро като кръв.“ Тя отвори очи и видя, че имаше право. Кръв, навсякъде кръв. Жилава и гъста, тя се стичаше по тялото ѝ, образуваше малък басейн в пъпа ѝ, капеше по нозете ѝ. Софи изпъшка, затвори очи, започна да брои. Двайсет и едно, дваайсет и две, дваайсет и три, дваайсет и четири, дваайсет и пет. Насили се да отвори пак очи. Водата пак беше с нормална гъстота, червеното бе изчезнало. След по-малко от пет минути Софи, вече подсушена и облечена, влезе в ателието си. Безброй изрисувани платна. Миризмата на засъхнали маслени бои и акрил. В последно време беше продуктивна, ателието ѝ лека-полека ѝ отесняваше. И цялото жилище. Отдавна вече можеха да си позволят повече пространство, много повече място, ако искаха. Новият галерист на Софи

продаваше картините ѝ като топъл хляб, и то на цени, за каквито тя не можеше и да мечтае. И кантората на Паул се развиваше добре. Досега Софи държеше на това жилище само от удобство. Нямаше желание да се разпрavia с брокери. Но вече беше време.

Софи застана пред статива, забърка бои, потопи четката и започна да рисува бързо и без да се замисля. Когато завърши, изтощена и останала без дъх, от платното я гледаше Брита — с мъртви очи. Тя се отдръпна крачка назад, после още една, обърна се и залитайки, излезе от ателието.

Живописиста беше нейното убежище, място, предлагащо облекчение, но през последните седмици там имаше само кръв и болка.

Софи отиде в кухнята, опита се да отвори хладилника, но дръжката се разлюля насреща ѝ като пудинг. Пред очите ѝ затанцуваха звезди. Тя бързо придърпа един стол, седна, с усилие успя да се задържи на повърхността на съзнанието си.

Не можеше да се храни. Не можеше да спи. Не можеше да рисува. Не можеше да говори с никого. А някъде там навън живееше и дишаше убиецът на Брита. Докато беше така, имаше само едно действие, за което си струваше изобщо да става от леглото: да го намери.

Софи се изправи. Влезе в кабинета си, изрови един все още празен бележник, отвори лаптопа си и започна да издирва.

12.

В ъгъла на стаята ми има нещо в мрака. Някаква сянка.

Зная какво е, но не поглеждам натам. Не мога да спя, страх ме е. Лежа в кревата, придърпала съм одеялото чак до брадичката си. Среднощ е, а утре, не, ако трябва да съм точна — днес, днес е денят на интервюто. При нормални обстоятелства в такива дълги, изтощителни нощи, когато сънят бяга от мен, аз гледам телевизия. Днес обаче не бива да се съсредоточавам в някой неподлежащ на контрол информационен поток. Искам аз да контролирам какви картини и мисли влизат в главата ми.

Когато се събудих, преди да отворя очи и да погледна часовника, аз се надявах, че не е тъкмо онзи вълчи час — най-лошото време между три и четири часа след полунощ. Когато се събудя по това време, тъмните мисли се лепят по мен като пиявици. Така е с всички хора. Нормално е да се чувстваш зле по това време. В този час нощта е най-студена, човешкото тяло работи най-бавно. Кръвното налягане, обмяната на веществата, телесната температура — всичко пада надолу. Между три и четири часа нощем ние сме най-близо до смъртта. Нищо чудно, че по това време умирали повечето хора, така поне се твърди.

За такива работи си мислех. После отворих очи, извърнах глава, за да видя цифрите върху дисплея на радиочасовника, и преглътнах мъчително. Естествено, три и нещо.

И сега лежа тук и смуча този термин: „Вълчи час“. Тези думи са ми близки, познавам ги добре. Днес обаче те са други. Още по-тъмни, по-дълбоки. Сянката в ъгъла помръдва. Аз я виждам само за секунда. Тя мирише на объркване, на страх и на кръв. Още само няколко часа и ще се започне: интервюто.

Опитвам да се успокоя. Казвам си, че ще успея. Казвам си, че Виктор Ленцен е също под натиск, може би дори повече. Той има доста какво да губи. Кариерата, семейството си, свободата си. Това за

мен е предимство. Че нямам какво да губя. Но то никак не променя моя страх.

Мисля, че има хора, които биха ме сметнали за напълно луда, ако знаеха какво възнамерявам да направя утре. На мен самата ми е ясно колко противоречиво се държа. Толкова ме е страх, а пък викам в къщата си един убиец. Чувствам се уязвима, а въпреки това смятам, че ще удържа победата. По-зле от това няма как да стане в моя живот. И въпреки това ме е страх да го изгубя.

Включвам лампата на нощното ми шкафче, сякаш така мога да прогоня мрачните мисли. Увивам се плътно в одеялото, но пак мръзна. Пресягам се към старото, изтъркано томче стихове, което преди години ми изпрати някакъв почитател. Плъзгам пръсти по корицата, опипвам нацепените и напукани места по обложката. Аз винаги съм била жена на прозата, никога на поезията, ала тази книга често пъти ми е била опора и подкрепа. Томчето от само себе си се разтваря на страницата с „Песен за самия мен“ от Уитман. Толкова често съм го препрочитала, че книгата го е запомнила.

Противореча си сам, така ли?

Е, добре, така е. Противореча си сам.

(Велик съм аз, съдържам многогранност.)

Добре е да прочета за някого, който има същите чувства като мен самата. Мислите ми отново се насочват към Ленцен. Нямам никаква представа как ще протече утрешният ден. Колкото много се боя от него, толкова голямо е и нетърпението ми той най-сетне да настъпи. Бездействието на очакването и неизвестността ме изяждат. Утрото изглежда толкова далечно. Копнея за слънцето, за светлината му. Надигам се, сядам в поза „лотос“. Омотавам одеялото около торса си като завеса. Прелиствам стихосбирката, намирам мястото, което търсех.

Да гледаш зората!

*Първият светлик кара чудовищния и прозрачен свят
на сенките да избледнее.*

Вкусът на въздух по небцето е чудесен.

В най-тъмния час на нощта аз се топля от изгрева на слънцето, който един американски поет е описал преди повече от сто години. И се чувствам малко по-добре, става ми по-топло.

После я виждам пак, на периферията на зрителното ми поле. Сянката в тъмния ъгъл на моята спалня се размърдва.

Събирам цялата си смелост и спускам крака. Ставам, с несигурни крачки отивам към сянката, протягам ръка към нея. Напипвам само боядисана в бяло стена. Ъгълът на спалнята ми е празен, долавя се само лека миризма на затворен в клетка звяр.

13.

Настъпи денят, за който аз в еднаква степен копнеех и се страхувах.

Приветствах го от прозореца на спалнята ми. След като през последните дни вече бе станало доста топло, днешният ден е ясен и прохладен. Върху поляната има дебел слой скреж, който искри примамливо на слънцето. На път за училище децата ще намерят замръзнали локви, ще се пързаят върху тях, може би ще ги почукват с върховете на ботушите си, докато не се пръснат. Аз нямам време да се радвам на подобна гледка. Тази сутрин трябва да се погрижа за много неща, преди по обяд да пристигне Ленцен.

Готова съм.

Думата „капан“ означава съоръжение за залавяне и убиване.

Един добър капан трябва да бъде две неща: сигурен и прост.

Стоя в трапезарията и оглеждам кетъринга, който поръчах. Ще стигне за цял взвод, а ние сме само трима: Ленцен, фотографът, когото той ще доведе със себе си, и аз. Аз обаче разчитам на това, че на фотографа няма да му е нужно повече от час, за да си направи снимките, и че след това той ще ни остави насаме. Малкият обяд, който поръчах да ми доставят, се състои от красиво подредени стъклени купички, пълни с различни салати и други дреболии, а също така и скариди със зеленчуци и пилешко месо. Освен това има и нарязан кекс върху елегантен порцелан и една красиво драпирана кошница с плодове. Не съм подбирала нито една от храните на базата на вкуса, а по друг критерий: каква е вероятността, човек да остави стабилни ДНК следи, ако яде от някоя от тях. Малките порции салата и кексът са идеални за целта. Който иска да хапне от тях, ще трябва да използва вилица и неизбежно ще остави по нея слюнка. Чинията с плодове е също многообещаваща. Ако Ленцен изяде ябълка, аз бих могла веднага след като той си тръгне, да събере огризките и да ги дам за анализ. Сандвичите врапс са като дюнерите — почти не могат да се ядат, без човек да направи някоя свинщина със соса, който плисва от

тях, щом ги захапеш. Затова има вероятност, след като си се насладил на такъв сандвич, да си избършеш със салфетка устата и пръстите. В този случай мога да се надявам на годни следи по салфетката.

Махам приборите и салфетките, доставени от фирмата за кетъринг. После си слагам еднократни гумени ръкавици, вземам моите вилици за салата и десертни лъжици, които снощи стерилизирах, и ги подреждам върху количката за сервиране. Накрая отварям нова опаковка салфетки и ги добавям. Отдръпвам се крачка назад и оглеждам творението си. Трапезата изглежда невероятно приканваща. Перфектно.

Свалям ръкавиците, изхвърлям ги в кош за боклук в кухнята, слагам си нови и изваждам от шкафа единствения пепелник в цялата ми къща. Поставям го на масата, където ще седим ние с Ленцен. Няколко екземпляра от книгата ми, термос с кафе, сметана, захар, чаши и лъжички — всичко вече е на масата заедно с малки бутилки минерална вода и стъклени чаши. Пепелникът е може би най-важният предмет на моята маса. Направих проучване и открих, че Ленцен е пушач. Ако той остави някой фас, това би било като шестица от тотото. Та затова — пепелник, да не ме пита дали може да пуши, а направо да намери пепелник на масата.

Хвърлям поглед върху смартфона си. Има още доста време, докато пристигне Ленцен. Вдишвам дълбоко, издишвам, свалям и тези ръкавици и ги изхвърлям. После се отпускам на дивана в хола, затварям очи, мислено преглеждам списъка със задачите ми и бързо стигам до извода, че съм свършила всичко, което трябваше да направя. Отварям очи и се оглеждам. Наистина не мога да видя камерите и микрофоните, които преди няколко дни двама дискретни служители от една охранителна фирма инсталираха по моя заявка из целия партерен етаж. Добре. Щом аз не мога да ги забележа, макар да зная, че ги има, то за Ленцен те ще са съвсем невидими. Целият ми партерен етаж е покрит с бръмбари. Може и да е наивно да приемам, че той сам ще утежни положението си. Но пък нищо не се знае. Ако се вярва на психолози и на други експерти, като д-р Кристенсен — някои убийци дълбоко вътр в себе си искали да си признаят.

Аз съм готова. Тази сутрин, след като станах от сън, тичах половин час на пътеката — достатъчно дълго, за да напълня мозъка си с кислород, достатъчно кратко, че да не се изтопя. Изкъпах се. Облякох се внимателно. Не в синьо — то внушава доверие, нито в червено — то излъчва агресивност и страст, не и бяло — то означава невинност. В черно. Това е сериозност, тежест и да: тъга. Закусих обилно. Съмга и спанак — чиста храна за мозъка, както ме увери експертът по храненето, с когото разговарях. После нахраних Буковски и накрая го пяхнах в една от спалните на горния етаж, като му оставих купичка с вода, малко храна и няколко от любимите му играчки. Накрая се погрижих за кетъринга.

И така, сега седя на моя диван.

Мисля си за телефонния разговор, който проведох преди няколко седмици с един експерт от Областната криминална полиция. Спомням си веселия тон на професор Кернер, който бе в пълно противоречие с темата, която обсъждахме.

Аз бях решила да го помоля за дискретност, а накрая да сложа картите си на масата, да му кажа всичко. За сестра ми Ана Михаелис и за неразкритото ѝ убийство. Накрая му бях задала най-важния въпрос: дали все още се съхраняват следи, които са били събрани навремето на местопрестъплението.

— Ама, разбира се! — бе отговорил той.

Намествам се удобно на дивана, опитвам се да се поотпусна още малко. Радвам се, че говоря с Кернер. Защото аз, естествено, искам най-вече едно нещо: искам убиецът на сестра ми да рухне пред мен. Най-сетне трябва да знам какво се е случило в онази проклета нощ и трябва да го чуя от неговата уста. Мисълта за Кернер и пробите от ДНК малко ме успокоява. Тя е моята мрежа, моето двойно дъно. Ще вкарам Ленцен в него. Така или иначе.

Хвърлям поглед към часовника. Минава единайсет, остава ми почти час, за да се отпусна и да премисля още веднъж всичко подред... На вратата се звъни. Аз подскачам шокирана, адреналинът се излива в корема ми и плисва над главата ми подобно студена приливна вълна.

Спокойствието ми изчезва като издухано от вятъра. Залитам, подпирам се на облегалката на дивана, вдишвам и издишвам дълбоко три пъти, сетне пускам облегалката и отивам до вратата. Може би е пощальонът. Или някой амбулантен търговец. Има ли все още такива търговци? Отварям вратата.

Много години чудовището ме преследваше дори и в сънищата ми, а сега то стои пред мен.

— Добро утро — казва Виктор Ленцен с извинителна усмивка и ми подава ръка. — Аз съм Виктор Ленцен. Малко подранихме. Тръгнахме навреме от Мюнхен, за да не закъсняваме по никакъв начин, но пътувахме много по-добре от очакваното.

Аз преодолявам желанието да се разкрещя и да избягам, да превъртя. Чувствам се напълно премазана, ала не го показвам.

— Няма проблеми — казвам. — Аз съм Линда Конрадс.

Стискам дланта му, усмихвам се. Пътят извън страха води през страха.

— Моля, влезте.

Не се колебая, не треперя, гледам го в очите, гласът ми звучи силно и ясно. Едва сега стесненият ми като тунел поглед малко се разширява и аз съзирам фотографа. Той е млад, най-много на двайсет и пет и става малко нервен, когато аз му подавам ръка, нервен и ентусиазиран, казва нещо такова, че бил мой почитател, но на мен ми е трудно да се съсредоточа върху него.

Пускам двамата мъже в къщата си. Те любезно изтриват мокрите си обувки, Ленцен е с черно палто, под което се показва безупречно облекло. Тъмен панталон, бяла риза, черно сако, без вратовръзка. Косата му е прошарена по един красив начин. Хубаво лице, с точно подходящия правилен вид бръчки.

Аз поемам в ръце мокрото му зимно палто и якето на фотографа, окачвам ги на закачалките в коридора и крадешком наблюдавам двамата мъже. Виктор Ленцен е от онези хора, чието излъчване не може да бъде възпроизведено на снимките. Той е от хората, чието присъствие напълно променя атмосферата в дадено пространство. Ленцен е изненадващо привлекателен, по един необичаен, опасен начин.

Ядосвам се заради моите заблуждаващи мисли, опитвам се да се концентрирам.

Двамата мъже сякаш се чувстват малко притеснени в просторното елегантно фоайе на егоцентричната писателка, която никога не излиза от къщата си. Нашественици. Това е добре. Не се чувстват добре — точно така трябва. Аз тръгвам пред тях към трапезарията, използвам момента, за да се мобилизирам. Започва се. Твърде подранилата им поява (а тя, разбира се, е била преднамерена, чисто и просто преднамереност от страна на Ленцен, за да ме изкара извън самообладание, да изтръгне и да заграби в свои ръце скиптъра на действията, да диктува хода на събитието, да ми покаже още от началото, че аз не мога да контролирам ситуацията) ме изкара за малко извън релси, да, така е. Обаче аз вече се овладях. И съм изненадана, че се вълнувам толкова малко — сега, когато всичко започна. Сякаш съм под упойка, чувствам се като актриса след вдигането на завесата, актриса, която играе ролята на Линда Конрадс. А и в края на краищата, това тук е един вид спектакъл, едно представление за всички онези камери и микрофони из къщата ми, за които играем Ленцен и аз.

Отвеждам мъжете в трапезарията. Решението да проведем интервюто в трапезарията не беше стратегическо, а чисто интуитивно. Стори ми се, че холът е погрешно място. Щеше да се наложи да седим на дивана, близо един до друг. Мека мебел, потъваш в нея. Грешка. Кабинетът ми е на горния етаж, по стъпалата нагоре, по коридора, в края му. Двамата. Трапезарията е идеалното място. Близо до входната врата. С голяма маса, която създава дистанция. И има още едно предимство: не я ползвам почти никога, като изключим моментите, когато обичам да гледам през прозорците и да наблюдавам гората. Когато съм сама, ям в кухнята. А много често съм сама. И предпочитам да седя срещу Ленцен в помещение, което не е от такова значение за мен, като например кухнята в съседство, където обикновено седим и си приказваме с Норберт, пием вино розе и аз бъркам сосове. Или в библиотеката на горния етаж, където пътешествам, мечтая, обичам. Където живея.

Опитвам се да изглеждам спокойна, да не се заглеждам в Ленцен. Забелязвам как с няколко погледа обхваща помещението. Приближава се до масата, която е толкова голяма, че би могла да служи за цяла конференция.

Ленцен поставя чантата си на първия попаднал му стол, отваря я, хвърля поглед вътре. Явно се уверява, че си носи всичко. Изглежда малко несръчен, почти нервен, но такъв е и фотографът. Ако не знаех как стоят нещата наистина, бих предположила, че двамата просто искат да си свършат добре работата и че оттам идва неспокойствието им. С фотографа това вероятно е точно така.

Погледът ми се плъзва по голямата празна маса, където има няколко екземпляра от новия ми роман. Естествено, не беше нужно да драпирам така книгите върху масата, сигурна съм, че всеки присъстващ в това помещение е запознат със съдържанието ѝ. Обаче от психологическа гледна точка сигурно не е лошо да имам под ръка обвинителния акт. Фотографът просто ще си помисли, че книгите трябва да влязат в кадър по маркетингови причини. Той тъкми нещо по оборудването си, докато чудовището се оглежда из стаята.

Аз сядам. Вземам си малко шише вода, отварям го, наливам в чаша, ръцете ми не треперят. Ръцете ми. Питам се дали за първи път в живота си стиснах ръката на убиец. Човек никога не знае, нали така? Питам се с колко ли хора изобщо съм се ръкувала досега в живота си. Питам се колко ли дълго съм живяла изобщо. Пресмятам набързо наум: 38 години, това са общо близо 13 870 дни. Ако на ден в живота си съм стискала ръка на един човек, тогава като цяло биха били кръгло 14 000 души. Питам се на колко души се пада един човек, който веднъж вече е извършвал убийство. И стигам до извода, че този тук вероятно не е първият убиец, с когото съм се ръкувала. Обаче е единственият, за когото зная. Той ми хвърля поглед. Аз принуждавам мислите си да се успокоят. Те пърхат наоколо като подплашени пилета. После все пак ми се подчиняват. Аз се ядосвам. Ядосвам се, задето се ядосвам. Това е точно онзи вид невнимание, което ще ми счупи врата. Сега ми трябва концентрация. Дължа го на Ана.

Поглеждам чудовището, поглеждам Виктор Ленцен. Мразя името му. Не само защото е име на чудовището, а и защото зная, че Виктор означава „победител“, и понеже аз вярвам в магията, в силата на имената. Но този път историята ще завърши другояче.

— Красива къща имате — казва Ленцен и отива до прозореца.

Погледът му се насочва към гората.

— Благодаря — отговарям, ставам и се присъединявам към него.
Когато му отворих входната врата, слънцето грееше през облаците. Сега ръси ситен дъжд.

— Мартенско време — казва той.

Аз не му отговарям.

— Откога живеете тук? — пита.

— Повече от десет години.

В този миг се стряскам — стационарният телефон в хола звъни. Никой никога не ме търси на стационарния ми телефон. Който иска да се свърже с мен, ми звъни на мобилния, защото винаги го нося със себе си, независимо къде съм в тази голяма къща. Виждам как Ленцен ме наблюдава отстрани. Телефонът продължава да звъни.

— Ще се обадите ли? — пита той. — За мен няма проблем да почакам малко.

Аз тръсвам глава и в същия момент звъненето престава.

— Сигурно не е било нещо важно — отбелязвам, надявайки се това да е вярно.

Отмествам поглед от гората, сядам пак на мястото, което си бях резервирала, като сложих на масата моята чаша с кафе. Това е мястото, което ми дава най-силно чувство за сигурност: зад гърба ми е стената, вратата е срещу мен. Ако той иска да седне срещу мен, ще трябва да седи с гръб към вратата. Това прави повечето хора нервни и разсейва. Той го приема без възражения. Ако изобщо забелязва тактическия ход, не ми позволява да усетя това.

— Да започваме ли? — питам.

Ленцен кимва и сяда срещу мен.

Изважда от чантата, поставена на пода до стола му, бележник, химикалка и диктофон. Аз се питам какво ли още има в чантата му. Той си подрежда нещата. Аз се изпъвам, усещам импулса да кръстосам крак върху крак, да скръстя ръце, но устоявам. Никакви защитни жестове. Поставям ходилата си едно до друго на пода, на ширина на ханша, а ръцете върху масата, облягам се леко напред. Сила. Заемане на пространство. „Силови пози“, както ги нарича д-р Кристенсен. Гледам Ленцен как намества вещите си, как прецизно изравнява геометрично диктофона с ръба на масата.

— И така — започва най-сетне той. — Първо искам най-сърдечно да ви благодаря за отделеното време. Зная, че вие давате

интервюта изключително рядко, и за мен е невероятна чест, че ме поканихте във вашата хубава къща.

— Аз много ценя вашата работа — казвам с надеждата, че гласът ми звучи неутрално.

— Наистина ли? — Той прави физиономия, сякаш се чувства поласкан. Настъпва пауза и на мен ми става ясно, че той се надява, аз да забележа това.

— О, да — казвам. — Вашите репортажи от Афганистан, от Иран, Сирия. Това, което правите, е важно.

Той свежда очи и се усмихва сдържано, сякаш хвалбата, която току-що си е изпросил, му е неприятна.

„Накъде биете, господин Ленцен?“ — мисля си аз.

Моята изпъната стойка, бавното, контролирано дишане аз изпращам на тялото си всички сигнали, които са му нужни, за да бъде съсредоточено, но отпуснато. Нервите ми обаче са изопнати до скъсване. Нямам търпение да открия какви въпроси е подготвил Ленцен и как смята да води интервюто. Защото той сигурно също е напрегнат. Сигурно се пита какво целя аз. Какви са моите карти. Какви аса крия в ръкава си. Той се прокашля, хвърля поглед върху бележките си. Фотографът е зает с камерата си, натиска копчето за пробна снимка, оглежда я, после пак се взира в светломера си.

— Е, добре — казва Ленцен. — Първият ми въпрос е сигурно този, който в момента си задават и вашите читатели. Вие станяхте известна с литературно издържани, почти поетични романи. А сега с „Кръвни сестри“ за първи път публикувате трилър. Защо е тази смяна на жанра?

Точно този въпрос очаквах за начало. Отпускам се малко, но не се стига до отговор, защото ненадейно откъм коридора се дочува шум. Ключ, който се превърта в ключалката, после стъпки. Дъхът ми секва.

— Извинете — казвам и ставам от стола.

Налага се да го оставя за малко сам. Но нали фотографът е при него. Или и той е в комбина с Ленцен? Не, в това няма смисъл. Влизам във фойето и смелостта ме напуска.

— Шарлоте! — възкликвам и едва успявам да скрия ужаса си. — Ама какво правите тук?

Тя ме поглежда объркано, сбърчила чело.

— Ами, не е ли днес интервюто?

Тя дочува тихия говор на мъжете в трапезарията, хвърля объркан поглед към часовника.

— Оле, боже, да не би да съм закъсняла? Мислех, че това нещо ще започне едва в дванайсет!

— А аз всъщност мислех, че вие изобщо няма да дойдете — казвам тихо, понеже не искам Ленцен да ме чуе. — Обадох ви се и записах съобщението си в кутията ви. Не го ли получихте?

— О, аз съм си преместила някъде мобилния — казва безгрижно Шарлоте. — Но сега, така и така съм дошла...

Тя ме подминава, оставя връзката с ключовете си на полицата до вратата и окачва на закачалката тънката си червена наметка.

— Какво мога да направя?

Налагам си да се овладеея и да не я разтърся, да я ударя, да я отпратя със сила навън. Откъм трапезарията вече не се дочуват разговори, явно двамата подслушват какво става на входната врата.

Трябва да се мобилизирам. Шарлоте ме гледа с очакване. В този кратък миг тишина телефонът отново звъни. Аз се старая с всички сили да го игнорирам.

— Аз вече подредих всичко — казвам. — Но вие можете да сварите кафе. Би било чудесно.

Аз бях направила кафе, то е в термоса на масата. Но въпреки това нека и тя да свари. Не зная дали ще мога да избегна срещата между Шарлоте и Ленцен, но на всяка цена искам да се опитам.

— С удоволствие — отговаря асистентката, хвърля бърз поглед към хола, откъдето идва мъчителният звън, но не коментира.

— Ей сега ще донеса каната — викам след нея. — Дотогава не искам да ми се пречи.

Шарлоте сбърчва чело, защото аз обикновено не съм такава. После вероятно си го обяснява с необичайната ситуация — тя знае, че аз иначе никога не допускам чужди хора в къщата, а пък интервюта изобщо не давам. И отново си спестява коментарите. Телефонът замлъква. За миг аз се изкушавам от мисълта да погледна кой звъни така упорито, но тутакси я отхвърлям. Нищо не може да е толкова важно както това тук.

Затварям за миг очи, сетне се връщам в трапезарията.

12.

Софи

Софи седеше в колата си и наблюдаваше една тигрово рижаво-бяла котка, която лежеше на поляната пред къщата и старателно се чистеше. От около десет минути Софи се опитваше да се насили да влезе още веднъж в сградата, където бе живяла Брита.

Денят бе започнал неприятно още от сутринта. След една безсънна нощ тя все пак бе задрямала за малко и точно тогава я бе събудил някакъв журналист, който искаше да разговаря с нея за сестра ѝ. Софи побесня и му затвори телефона. После се беше обаждала на наемателя в апартамента на Брита, за да разбере кога може да вземе от жилището личните вещи на Брита. Нямаше го, но пък разговаря накратко със сина му, който ѝ изказа съболезнования и направо премина към някаква история за това как брат му като ученик бил загинал в автомобилна катастрофа. Та затова той, естествено, знаел как се чувствала Софи.

А сега тя седеше тук. Денят бе горещ, слънцето нажежаваше черния покрив на колата ѝ. Не ѝ се искаше да излиза навън. Искаше да си седи тук и да наблюдава котето. Само още малко. Но животното, сякаш разчело мислите ѝ, и нямащо желание да бъде наблюдавано от Софи, се изправи елегантно, хвърли пренебрежителен поглед към нея и гордо се отдалечи.

Софи въздъхна, напъна се и слезе от автомобила.

Беше ярък ден и някъде наблизо, може би зад къщата, се чуваха гласовете на играещи деца. Нищо не напомняше, че тук се е случило нещо лошо. Въпреки това Софи се принуждаваше да прави насила всяка следваща крачка, приближаваща я към входната врата. Когато се изправи пред многофамилната къща и се взря в надписите на

звънците, тя преглътна мъчително. Името на Брита все още стоеше там. Изписано с момичешки почерк и залепено как да е с тиксо. Софи извърна поглед, стисна устни и звънна на възрастната дама, която живееше на втория етаж. Пропукване показва, че някой е включил домофона.

— Да? — чу се слаб глас. — Кой е там?

— Ало, аз съм Софи Петерс, сестрата на Брита Петерс.

— О! Аха. Ами качете се, госпожо Петерс.

Звънецът на вратата изжува, Софи си наложи да действа — и след миг се опомни във входа на сградата. Стисна зъби, втурна се покрай вратата към апартамента на Брита на партерния етаж, подмина я и хукна нагоре по стъпалата. На втория етаж я посрещна възрастна жена със спретната къса прическа и перлен гердан. Софи ѝ подаде ръка.

— Моля, влезте — каза жената.

Тя я последва в малкото антре към старомодно мебелирания хол.

Пастелните цветове, дантелените покривчици по мебелите, старомодната секция на стената и мирисът на запечени подсолени картофи, който се носеше във въздуха, даваха някакво невероятно успокоение.

— Хубаво, че дойдохте толкова бързо — каза жената, след като предложи на Софи да седне на дивана и ѝ поднесе чаша чай.

— Ама, разбира се — отвърна Софи. — Щом чух вашето съобщение на телефонния ми секретар, тръгнах веднага.

Тя предпазливо духна в горещия чай и отпи. Жената кимна.

— Съседите разправяха, че вие сте били тук и сте разпитвали дали някой е видял нещо — каза тя.

— Аз си мислех, че хората може би ще разкажат нещо повече на мен, отколкото на полицията — отговори Софи. — Никога нищо не се знае. И честно казано, у дома направо ми се сричат таваните върху главата.

— Добре ви разбирам — кимна възрастната дама. — На младини и аз бях такава. Винаги трябваше да действам, да действа, да действам. — Тя отпи от кафето си и продължи: — Когато вие сте разпитвали тук, аз бях на лекар. Заради това не сме се срещнали.

— Разбирам. А вие казахте ли на полицията какво сте видели? — попита Софи.

— А, онези... — рече едва чуто дамата и направи пренебрежителен жест с ръка.

Софи сбърчи вежди.

— Но вие сте видели някого?

Жената започна да търка някакво петно върху роклята си, което виждаше само тя. Софи бутна настрана чашата с чая и се приведе напрегнато напред. Едва успяваше да овладее треперенето на ръцете си.

— Вие казахте, че сте видели мъжа, който уби сестра ми — подкани тя нетърпеливо, когато схвана, че събеседницата ѝ няма да заговори по собствено желание.

Старата дама се взря за миг в Софи, после се разхълца и се сви.

— Все още не мога да повярвам — рече. — Такова мило момиче! Знаете ли, тя винаги ми пазаруваше. Аз вече трудно се придвижвам.

Няколко секунди Софи гледаше плачещата жена, после установи, че самата тя в този миг не е в състояние да изпитва чувства. Извади от чантата си хартиена носна кърпичка и я подаде на жената. Тя е взе и попи сълзите в очите си.

— Вие казахте, че сте видели някого — повтори Софи, когато жената се поуспокои.

Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна, докато чакаше отговора.

Малко по-късно, докато шофираше по аутобана и прехвърляше в ума си разговора, Софи с усилие успя да преглътне гнева си. В крайна сметка цялата тази работа се

беше оказала едно огромно разочарование. Жената беше самотна и ѝ се бе приискало да си поговори с някого за Брита, която редовно се беше грижила за нея и ѝ бе помагала с пазаруването. На всичкото отгоре жената имаше катаракта и беше почти сляпа. Софи я беше слушала известно време и накрая при първата възможност избяга.

Докато седеше зад волана и караше по аутобана, тя си мислеше и за Брита. За Брита, която бе помагала на старата дама с пазаруването и вероятно с ангелско търпение бе изслушвала историите на жената за едно време.

Софи караше като в транс. Най-сетне намали скоростта, включи мигача. Беше пристигнала на целта си.

Младата жена, която ѝ отвори, тутакси се хвърли на врата ѝ.

— Здравсти, Рике.

— Добре е, че си тук. Влизай, ще седнем в кухнята.

Софи тръгна след нея.

— Как си? А родителите ти? Как се справяте?

Софи вече беше свикнала с въпроса, имаше си утвърден стандартен отговор.

— Стараем се с всички сили — каза тя.

— Държахте се толкова храбро на погребението.

Устните на Фридерике се разтрепериха. Софи отвори чантата си, за втори път в този следобед извади носна кърпичка и я подаде на момичето.

— Толкова съжалявам — каза през сълзи Фридерике.

— Всъщност би трябвало аз да утешавам теб!

— Брита беше най-добрата ти приятелка — отвърна Софи. — Ти имаш същото право да тъгуваш, както и аз.

Фридерике взе кърпичката и си издуха носа.

— На погребението беше толкова странно — каза тя.

— Да хвърляме цветя върху ковчега. Брита мразеше откъснати цветя.

— Зная — отвърна Софи и едва не се усмихна. — И ние с нашите това си помислихме, докато организирахме погребението. Когато казахме, че Брита не обича откъснати

и отрязани цветя, служителят от фирмата ни изглежда, сякаш сме откачени. „Как е възможно? Всяка жена обича цветя!“

От устата на Фридерике се изтръгна кратък, потиснат смях.

— Но не и Брита — рече тя. — Горките цветя. Представи си, че си стоиш ей така уютно на някоя поляна и идва някой и ти откъсва главата!

Двете се разсмяха.

— Понякога Брита ги говореше едни такива — каза Софи.

Фридерике се усмихна, ала мигът бе отлетял точно тъй бързо, както беше дошъл. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Това е толкова ужасно, невероятно ужасяващо. Мозъкът ми въобще не може да го асимилира.

Тя избърса сълзите си и попита:

— Ти наистина ли го видя?

Софи се стресна.

— Да — успя да изрече.

— Господи!

От очите на Фридерике отново рухнаха сълзи.

— Така се радвам, че поне ти си добре.

Тя поплака няколко секунди, хълцайки, после полека-лека се съвзе.

— Знаеш ли какво най-много ми липсва? — попита тя.

— Какво?

— Да се обадя по телефона на Брита, когато ми трябва съвет — каза Фридерике. — Странно е, аз съм три години по-голяма от нея. Но тя определено бе по-възрастната от двете ни. Нямам представа какво ще правя без нея.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Софи. — Брита винаги изговаряше гласно нещата, които всички други само си мислеха: „Доста си понаедрияла, сестричке. Може би трябва да обърнеш малко повече внимание на храненето си! Софи, ти сигурна ли си, че Паул е точният

човек за теб? Не ми харесва как заглежда други жени в твое присъствие. Сестричке, чантата ти е от истинска кожа, нали? Смяташ ли това за редно?...“

Фридерике се засмя.

— Това наистина звучи типично за Брита — изкиска се тя. — Много странно. По-рано това понякога ме нервираше. А сега какво не бих дала да чуя един от докладите на Брита за замърсените с пластмаса световни морета или за ужаса при масовото промишлено отглеждане на животни.

Фридерике заподсмърча, после шумно издуха носа си.

— Софи, ти за какво искаше да говориш с мен?

— Искях да те попитам нещо.

— Добре. Давай.

— Знаеш ли дали Брита в последно време се е срещала с някого?

— Имаш предвид с мъж?

— Точно така.

— Не. Откакто Лео я напусна, вече с никого.

Софи въздъхна. Убийство от ревност — деянието, което полицията допускаше (това поне Софи бе доловила от разговорите им), ставаше все по-невероятно. Когато е била убита, Брита не е имала връзка.

— Всъщност защо двамата се разделиха? — попита Софи. — Брита никога не е говорила за това.

— Защото Лео е пълен идиот, затова. Той наистина твърдеше, че Брита му била изневерявала.

— Моля?!

— Да! — изсумтя Фридерике. — Брита да му изневерява! Можеш ли да си представиш? Мен ако питаш, той отдавна си имаше нещо с онази Ванеса, с която ходи сега. И просто се опитваше да изкара Брита виновна за раздялата.

— Че защо да го прави? — учуди се Софи.

Фридерике само сви рамене.

— То сега вече е все едно — каза.

Софи кимна замислено. Храбростта я напускаше. Наистина, тя не бе повярвала в тезата, но накрая все пак се беше надявала, че полицията ще се окаже права с теорията си за деяние от ревност. Че Брита тайно се е срещала с някого, за когото Софи не е знаела нищо. Убийствата от ревност почти винаги биваха разкрити. Но когато нямаше очевидна връзка между извършител и жертва, тогава ставаше трудно за следователите и процентът на разкриваемост спадаше драматично.

— Обаче то нямаше да има никакъв смисъл — рече Фридерике и изтръгна Софи от мислите ѝ. — Искам да кажа... ако Брита е имала любовни срещи. Защо трябва да го прави?

— Какво имаш предвид? — попита Софи.

— О, господи! — възкликна Фридерике. — Ти не знаеше ли?

14.

Трудно ми е да преглътна факта, че Шарлоте сега е тук в кухнята и вари кафе, та аз не исках по никакъв начин тя да бъде в къщата. Но както и да е, сега вече не мога да го променя.

Когато влизам в трапезарията, Виктор Ленцен ме поглежда с леко вдигнати вежди.

— Всичко наред ли е? — пита той, а аз се възхищавам на хладнокръвието му, защото той, естествено, знае съвсем точно, че за мен абсолютно нищо не е наред.

Той продължава да седи на мястото си, пред него на масата са диктофонът и смартфонът му, а фотографът подрежда на паркета оборудването си и яде кекс.

— Всичко е отлично — отвърщам и внимавам езикът на тялото ми да не говори точно обратното. Вглеждам се в чашата с вода на моето място, напомням си, че не бива да пия повече от нея при никакви обстоятелства, след като съм я оставила без надзор за няколко минути. Изведнъж си задавам въпроса дали Ленцен мисли за мен точно същото — дали мисли, че аз бих могла да се опитам да го отровя. Дали заради това не яде?

Понечвам пак да седна срещу Ленцен, но фотографът ме възпира:

— Госпожо Конрадс, може ли първо да направим снимките? Така после няма да прекъсвам интервюто.

Аз мразя да ме фотографират, но, естествено, не го казвам. Страх от камерата — това е слабост. Малка, може би. Но все пак слабост.

— С удоволствие — казвам. — Къде ме искате?

Той се замисля за миг.

— Кое е любимото ви помещение в цялата къща?

Библиотеката, разбира се, обаче тя се намира на горния етаж и аз направо бих предизвикала дявола, ако заведе доброволно двамата мъже през цялата къща чак до моята светиня.

— Кухнята — отвърщам.

— Значи тогава в кухнята — казва фотографът. — Супер!

— Чао, до след малко — обажда се Ленцен.

Улавям погледа, който му хвърля фотографът — съвсем кратък, само за миг, и ми става ясно, че двамата не се обичат. Фотографът ми става направо симпатичен.

Аз вървя напред, фотографът ме следва. Ленцен остава сам в трапезарията. С периферното зрение виждам, че си играе на смартфона. Не исках да го оставям сам нито за секунда, но нямам друг избор. Цялата тази работа не започва никак добре.

Влизаме в кухнята, натъкваме се на Шарлоте, която тъкмо е заредила кафе. Гъргоренето на кафемашината, уханието, познато, успокояващо.

— Ще направим за малко няколко снимки — казвам аз.

— Изчезвам, вече ме няма — отговаря Шарлоте.

— Можете да останете и да погледате, ако искате — предлагам аз, за да я възпра да не ходи в трапезарията, но в същия миг се усещам, че се получава странно, защото от къде на къде аз ще искам тя да ме гледа, докато ме снимат?

— Ще отида да видя какво прави Буковски — казва Шарлоте. — Къде е той?

— В моята спалня. Внимавайте да не се измъкне. Трябва ни спокойствие тук долу — нареждам аз, като игнорирам неодобрителния поглед на асистентката ми.

Тя се изнася. Фотографът ме настанява на кухненската маса, подрежда пред мен вестника, чаши за кафе, насочва обектива, щрака. Трудно ми е да се съсредоточа върху него, мислите ми са при Ленцен в трапезарията. Какво ли прави той? Какво ли си мисли? С какви ли стратегии в ума е дошъл тук?

Питам се какво ли знае той за мен. Прочел е книгата — това поне е ясно. Трябва да е разпознал в нея убийството, което е извършил. Какво е чувствал, докато е чел — по този въпрос мога да развивам само спекулации. А в часовете, дните, седмиците след това? Бяс? Страх от разкритие? Несигурност? Имал е две възможности: да откаже интервюто и да ме избегне. Или да дойде и да се изправи срещу мен. Избрал е второто. Не се крие. Клъвнал е. Сега ще иска да открие какво планирам аз, какви козове имам срещу него. Сигурно още преди това си е мислил често за свидетелката на своето деяние. За онзи момент

преди повече от десетилетие, когато двамата с него за секунди се погледнахме очи в очи, в продължение на един ужасяващо кратък миг, в едно белязано от смъртта жилище. Дали го е преследвало престъплението? Дали се е страхувал да не го разкрият? Дали се е опитвал да открие коя е свидетелката? Дали го е открил? Мислил ли е да я ликвидира? Нея, мен?

— Аз си ви представях съвсем другояче — обажда се фотографът и ме изтръгва от размишленията.

Линда, съсредоточи се.

— Така ли? И как?

— Ами... по-стара, по-откачена. Не толкова хубава.

Звучи доста просташко, обаче аз забелязвам, че той говори честно и го дарявам с усмивка.

— Вие сте смятали, че съм една стара дама? — казвам с престолено учудване, стараяйки се да реагирам така, както по мое мнение би го направила една живееща уединено, но изобщо не налудничава авторка на бестселъри, а после допълвам кокетно: — Вие не казахте ли, че сте мой фен?

— Точно така. Смятам, че книгите ви са супер — отбелязва той, докато регулира фокуса на апарата си. — Но си представях авторката на тези книги някак си стара.

— Разбирам.

Наистина го разбирам. Норберт веднъж ми каза, че имам душа на осемдесет и пет годишен мъж и аз го разбирам какво имаше предвид. Аз съм се одухотворила, така да се каже. Нямам нищо общо с жени на моята възраст. Моята житейска действителност няма нищо общо с тази на една нормална 38-годишна жена. Аз водя живота на старица — децата отраснали и напуснали дома, мъжът отдавна умрял, повечето приятели също, болнава, обездвижена, закована вкъщи. Безтелесна. Асексуална. С други думи — одухотворила се. Така живея аз, такава съм, така се чувствам и сигурно така и звуча, когато пиша.

— А освен това — продължава фотографът, — за жена, която никога не излиза от къщата си, човек веднага си мисли, че това е някоя ексцентрична старица, която живее заедно с двама котки. Или за напълно изтрещял ексцентрик в стил Майкъл Джексън.

— Съжалявам, че не съответствам на вашите представи.

Казах това по-грубо, отколкото исках и той млъква. Заема се отново с фотоапарата си. Насочва обектива, щрака. Аз го наблюдавам. Той излъчва здраве. Загорял, атлетичен. Макар че е зима, той е по тениска. Има малък белег на лявата ръка, вероятно кара скейтборд или нещо такова.

Фотографът взема една чаша, налива димящо кафе, подава ми го.

— Ще изглежда страхотно така, с парата от кафето пред лицето ви. Може би ще успея да я уловя в кадър.

Аз вземам чашата, отпивам, фотографът щраква.

Гледам го и се опитвам да отгатна възрастта му. Изглежда толкова млад. Вероятно е на двайсет и пет, делят ни само десетина години, но аз го чувства така, сякаш аз съм поне сто години по-стара от него.

Фотографът приключва. Благодарни ми. Събира оборудването си. Аз тръгвам пред него обратно към трапезарията.

Стомахът ми се свива на топка. Шарлоте седи срещу Ленцен. Нещо с лицето ѝ не е както трябва, то изглежда... различно. Нещо не е наред с очите ѝ, с устата, с ръцете ѝ, с цялото ѝ тяло, цялото ѝ поведение е някак си... фалшиво. Когато аз влизам в стаята, тя вдига очи, става бързо от стола, аз съм прекъснала някакъв разговор, по дяволите, двамата са разговаряли, кой знае колко дълго, снимките продължиха доста. През това време е можело да се случи какво ли не! Сещам се за моя кошмарен сън, окървавените ръце на Ленцен, Шарлоте с прерязано гърло, малкият ѝ син, наричан Дяволското изчадие, седнал в локва кръв, и Ленцен, гледащ ръцете си и хилещ се. Мисля си за това колко много неща знае Шарлоте за мен и се питам дали му е казала нещо, което да ми създаде трудности. Тя обаче не знае нищо. Слава богу, не знае нищо за микрофоните из къщата и за камерите, и въобще... Слава богу... Но тя седи лице срещу лице с убиеца на сестра ми и му хвърля поглед, прибира зад ухото си кичур коса, докосва леко врата си, а Ленцен регистрира това, бръчките му стават по-дълбоки, той има около устата бръчки от смях, мразя го заради тези бръчки, той не ги заслужава, тези весели бръчки. Поглеждам го за миг през очите на Шарлоте — интересен мъж на средна възраст, образован, светски обигран, и най-сетне проумявам какво не е наред с Шарлоте, защо ми изглежда така фалшива. Тя флиртува. Става ми ясно, че имам съвсем едностранчива представа за

Шарлоте и че никога не съм я виждала в общуването с други хора, става ми ясно колко отчуждена от света съм аз в действителност, всичко, което зная за хората и връзките, се захранва от далечни спомени и от книги. Шарлоте непокрито флиртува с Ленцен! Когато той се усеща, че аз съм там, се обръща към мен, усмихва ми се дружелюбно.

— Аз да изляза ли пак? — питам и се опитвам да прозвуча иронично и леко, но сама се чувам колко мизерен и неуспешен е опитът ми.

— Извинете — казва Шарлоте. — Не исках да преча.

— Няма проблеми, всичко е наред — отвърщам. — Но мисля, че днес няма да имам повече нужда от вас, Шарлоте. Предлагам за остатъка от деня да си вземете отпуска?

Ако Шарлоте е наясно, че искам да се отърва от нея, значи не се поддава на внушението ми.

— Защо да не нагледам първо Буковски? — пита.

— А кой е Буковски? — включва се в разговора Ленцен.

Сърцето ми се свива.

— Това е кучето на госпожа Конрадс — изтърсва Шарлоте, преди аз да успя да отговоря нещо. — Толкова е сладко, не можете да си представите.

Ленцен вдига заинтригувано вежди. Иде ми да заплача. Той не би трябвало да се намира в едно помещение с Шарлоте, а пък за Буковски изобщо не би трябвало да знае. В този страшен миг ми става ясно, колко погрешно е било предположението ми, че нямам какво да губя. Все още има нещо, което ми е мило и скъпо. И сега вече чудовището го знае. Ленцен се усмихва. Заплашителният нюанс в усмивката му е предназначен за мен.

Изведнъж ми се завива свят, адски силно, трябва да се съсредоточа, да успея да се наместя пак на стола си, без да се спъна, без да падна. За мой късмет Ленцен в момента не ме гледа.

— Ти свърши ли? — пита той фотографа, който се е появил в рамката на вратата зад мен и покрай когото се промушва Шарлоте — обстоятелствено и с някаква неуверена усмивка.

— Почти. Искам да направя няколко снимки по време на разговора. Ако вие сте съгласна, госпожо Конрадс?

— Няма проблеми.

Аз се вкопчвам в ръба на масата. Трябва да се успокоя. Може би трябва да хапна нещо. Пускам масата, усещам, че краката ми пак ме държат и леко залитайки, се насочвам към количката за сервиране. Вземам си дюнер и го захапвам.

— Моля, хапнете си и вие — обръщам се към Ленцен и фотографа. — Иначе всичко ще остане.

— Няма да чакам втора покана — отвърща фотографият и си взема купичка със салата от леща.

И за мое безкрайно облекчение сега става и Ленцен и се приближава до храната. Аз затаявам дъх, когато той се взема един дюнер с пилешко месо и започва да го яде още там, стоейки до количката. Аз се старая с всички сили да не го наблюдавам, обаче виждам как по горната му устна залепва сос от кърри, как той го облизва, поглъща остатъка от сандвича. С напрежение го проследявам как си избърсва пръстите със салфетката и най-сетне, докато със спокойна крачка се връща към масата, я прокарва и по устата си.

Не мога да повярвам. Наистина ли е толкова просто? Сядам на мястото си. Ленцен ме поглежда. Седим лице в лице подобно на финалисти в шахматен турнир. Усмивката на Ленцен е изчезнала.

11.

Йонас

Софи седеше съвсем спокойно и един не толкова опитен наблюдател едва ли щеше да забележи напрежението в нея. Йонас обаче виждаше как мускулите на челюстите ѝ се напрягат всеки път, когато Антония Буг ѝ зададеше въпрос. Той виждаше как Софи се бори, как стиска зъби. Йонас отвърна поглед. Беше му жал за нея. Той винаги се опитваше да види събитията през очите на свидетелите, които даваха показания. И често пъти онова, което виждаше по този начин, се забиваше в главата му за по-дълго време, отколкото му се искаше. Софи за пореден път беше разказала как е намерила сестра си убита в

жилището ѝ. Говореше подробно и прецизно и без да пролее дори една сълза. Само от това как кокалчетата на пръстите ѝ изпъкваха побелели под кожата на стиснатите ѝ в юмруци длани, издаваше колко напрегната е в действителност. Йонас усърдно се бореше със себе си да вижда в нея само свидетелка, която в момента дава пак показания. Свидетелка на убийство, а не жената, седнала на стъпалата пред неговата къща, жената, накарала да изчезне чувството на отчужденост, което го съпровождаше отдавна — с няколко изречения, с няколко погледа, с лека усмивка и с половин цигара. Една свидетелка, казваше си той, нищо повече.

Антония Буг тъкмо се нагани да зададе още един въпрос, ала Софи я изпревари.

— Има още нещо — рече. — Аз, естествено, не зная дали е важно.

— Всичко е важно — каза Йонас.

— Вчера бях при Фридерике Кампс, най-добрата приятелка на сестра ми. Тя ми разказа, че Брита имала намерение да се изсели от Мюнхен.

— И? — попита Буг.

— Не знам — каза Софи. — На мен това ми се вижда странно. Брита обичаше Мюнхен. Не искаше да се маха. Преди една година, веднага след следването, ѝ бяха предложили страхотна работа в Париж, а тя я отказа, понеже не искаше да се мести в друг град. — Софи млъкна и се поколеба за миг. — Както казах, не зная дали е важно. Но може би има някаква връзка. Може би Брита се е чувствала заплашена и затова е искала да се махне от Мюнхен.

— Сестра ви споменавала ли е някога пред вас, че се чувства заплашена? — попита Йонас.

— Не! Никога! Хиляда пъти вече ви го казах — задъха се Софи.

— И все пак вие смятате, че... — започна Буг, ала Софи я прекъсна:

— Слушайте! Аз се хващам за разни сламки. Доколкото зная, при Брита всичко си беше наред.

— А вие двете сте си били много близки, така казахте? — попита Буг.

Софи потисна една въздишка. Йонас усети, че скоро ще дойде краят на нейното търпение.

— Да — отвърна тя кратко.

— А всъщност вие какво търсехте по това време при сестра си? — попита Буг.

— Нищо особено. Имахме един тъп спор с моя годеник и аз исках да поговоря с Брита.

— За какво беше този спор? — продължи да пита другата жена.

Йонас видя как Софи промени позата си — една ранна предварителна фаза на неудобното въртене върху стола. Беше го наблюдавал често, когато на човека дълго време задаваха неприятни въпроси. Той хвърли поглед на колежката си. Антония Буг беше като питбул, когато ставаше дума за разпити.

— Не знам какво общо има това с убийството на сестра ми — отвърна свидетелката, видимо изнервена.

— Моля да отговорите на въпроса ми — рече спокойно Антония Буг.

— Вижте какво. Аз ви дадох описание на мъжа, който избяга от апартамента на сестра ми. Не трябва ли това да ви интересува повече, отколкото проблемите на моята връзка?

— Естествено — рече невъзмутимо Буг. — Само още няколко въпроса. В колко часа пристигнахте при сестра си?

— Всичко това вече ви го казах — заяви Софи и стана. — Сега отивам при родителите си. Има много работа. Трябва да освободим апартамента на Брита и...

Тя не довърши изречението.

— Не сме приключили — прекъсна я Буг, ала Софи я игнорира и взе връзката ключове, които бе оставила на

стола до себе си.

— Моля ви да ме уведомите, ако чуете нещо — обърна се тя към Йонас. — Моля ви.

Погледна го за последен път в очите, после бързо излезе от стаята.

Антония Буг погледна обезверено Йонас.

— Ако чуете нещо? — повтори тя думите на Софи. — Какво значи това? Откога сме станали бюро за услуги на свидетелите?

Той само сви рамене. Младата му колежка не знаеше, че свидетелката съвсем наскоро беше стояла пред неговата врата, по-точно казано — бе седяла на стъпалата пред къщата му. И така беше по-добре. Ако се появеше подозрение, че той разговаря със свидетелка за текущите разследвания, щеше да има сериозни проблеми.

— Вие да не би да ѝ вярвате? — попита Буг.

— Естествено, че ѝ вярвам — отговори Йонас. — И вие също ѝ вярвате. Макар да не я харесвате.

— Прав сте — изсумтя тя. — Не я харесвам.

Йонас, усмихнат, се загледа в колежката си. На моменти тя адски му късаше нервите, но въпреки това той някак си харесваше тази нейна прямота. Буг беше член на екипа, но ентузиазмът ѝ и нейната захапка за кратко време я бяха направили незаменима.

— Не е ли вече време да си говорим на ти? — попита той.

Лицето на Антония Буг засия.

— Тони — рече тя.

— Йонас — отвърна той.

Тържествено му подаде ръка, сякаш за да подпечатат отношенията си.

— Както и да е — каза накрая тя и погледна часовника. — Трябва да отиваме в съседната зала. Заседание на екипа.

— Наистина — отвърна Йонас. — Ти върви, аз идвам веднага. Само да изпуша една.

— Добре.

Йонас се загледа след нея как се отдалечава по коридора към заседателната зала — с подскачащата си коса, вързана на конска опашка. Мислите му бяха при Софи. Тя се беше държала дяволски добре по време на целия разпит. Никакви изблици, никакви сълзи. Потънал в мисли, Йонас пъкна в устата си цигара, докато вървеше към изхода, после потърси из джобовете запалката си и тъкмо понечи да щракне, когато я видя. Тя седеше на малкия зид, ограничаващ зелената площ от сградата.

Свита. Заровила лице в дланите си. Малка, чуплива, една оскубана птица. Потрепването на раменете ѝ издаваше, че риде. Йонас замря в движението си. Софи не го беше видяла. За миг размисли дали да отиде при нея, после реши да не го прави.

Върна се в залата и докато гледаше как последните от колегите му влизат в помещението за заседание, Софи все така не му излизаше от ума. И внезапно изпита неприязън — към това помещение, където беше прекарал толкова часове — под неоновата светлина, с миризма на пластмаса, с кафе пред себе си. После настана тишина, Йонас забеляза, че всички го гледат с очакване и си наложи да се съсредоточи.

— И така? — попита той, без да се обръща към някого конкретно. — Кой иска да започне?

Антония Буг тутакси атакува.

— Имаме, от една страна, бившия приятел, но по време на престъплението той вероятно дори не е бил в страната. Ще проверим това още по-точно — започна тя в типичния си тон „стакато“ и Йонас изведнъж успя да си представи много точно каква трябва да е била Буг като дете. Умна като старче, свръхамбициозна, зубрачка. И въпреки това обичана. Руса конска опашка, очила, раирани патици с тигрови шарки върху прилежно и красиво изписаните ѝ тетрадки.

Мислите му се отклониха и той не им попречи. Отдавна беше прочел цялата информация, която неговият екип беше събрал за жертвата и нейното обкръжение. Брита Петерс, на 24 години, графичен дизайнер в една стартираща интернет компания, неомъжена, здрава. Ликвидирана със седем пробождания с нож. Няма сексуално престъпление. Оръдието на убийството, вероятно кухненски нож: изчезнало. Всички това направо крещеше причините: скарване с някого, когото тя е познавала, внезапно избухнал бяс, действие при „късо съединение“, разпалил се изведнъж и също така бързо изпарил се гняв. Партньорът. Когато се случваше нещо такова, извършител биваше винаги партньорът. Великият неизвестен — такова нещо има само във филмите. И все пак сестрата на жертвата твърдеше, че го е видяла. И не само тя, а и останалото обкръжение на жертвата се кълнеше, че Брита Петерс нямала връзка. Вече не се интересувала от срещи след една изключително мъчителна раздяла, само работа, работа, работа.

Гласът на Щефан Цимер, колега, връстник на Йонас, известен с педантичността си, върна Йонас в реалността. Явно Буг беше приключила с монолога си.

— Аз поразпитах в сградата и сред съседите на жертвата — заговори Цимер. — Отначало не беше резултатно. Но после говорих със съседката, която живее точно над жертвата и е горе-долу на същата възраст.

Йонас търпеливо чакаше Цимер да стигне до конкретния момент. Познаваше неговата многословност, но знаеше също така, че Цимер говори само когато наистина има да каже нещо.

— Тя твърди, че Брита Петерс била адски вкисната, защото хазяинът си бил позволил няколко пъти да влиза в апартамента в нейно отсъствие. Явно това ѝ е било много неприятно. Тя дори мислела да се изнесе от там заради това.

— Разбираемо е — вметна Буг.

— Хазяинът в същата сграда ли живее? — попита Йонас.

— Да — отговори Цимер. — Той е в големия мансарден апартамент най-горе.

— Ти говори ли с него?

— Нямаше го. Но по-късно ще намина пак.

Йонас кимна замислен и отново се замисли, докато в същото време започна доклада си Михаел Жержевски — един по-възрастен колега, винаги в добро настроение, с когото Йонас понякога ходеше да рита футбол. Колегата излагаше подробности за работното място на жертвата.

След края на съвещанието екипът се разпръсна, за да проверява бивши приятели, хазяи и мъже-колеги. Йонас се загледа след сътрудниците си, които действаха с професионално усърдие. Мислеше си за Софи, за обещанието, което ѝ беше дал, и се питаше дали ще успее да го спази.

Върна се в кабинета си и седна на бюрото. Погледът му се спря върху снимката в рамка върху плота: той и Миа в по-щастливия им период. За миг се изгуби в тази гледка, после му стана ясно, че сега не беше време да мисли за своя брак, който вече бе на умиране, стегна се и се зае за работа.

15.

Виктор Ленцен има удивителни очи. Толкова бистри, толкова студени. Те са в ярко противоречие с множеството бръчки по обветреното му лице. Виктор Ленцен изглежда като красив, застаряващ вълк. Той ме гледа, а аз все още не съм свикнала с този поглед. Докато ме е нямало в стаята, той е съблякъл самото си и го метнал на облегалката на стола. Запретнал е ръкавите на бялата си риза.

Моят поглед се залепва за голата му ръка под лакътя за структурата на кожата му, мога дори да различа отделните клетки, от които е изтъкана тя, мислено поглаждам вената, изпъкваща под кожата му, нагоре-надолу, усещам топлината, излъчваща се от него, и някакво чувство, от което точно сега нямам никаква нужда, пристяга като с примка гърлото ми. Много отдавна съм сама. Едно ръкостискане или една бегла прегръдка са максимумът от телесни контакти, които съм допускала през последните години. Защо именно сега трябва да си мисля за това?

— Можем ли? — пита Ленцен.

Започва се. Трябва да се съсредоточа. Фотосесията приключи. Започваме. Интервюто.

— Аз съм готова — отговарям.

Сядам изправена, наясно съм с напрежението в моето тяло.

Ленцен кима бегло. Записките му са пред него, ала той не ги поглежда.

— Госпожо Конрадс, още веднъж благодаря много, че ни поканихте във вашата красива къща — започва той.

— За мен е удоволствие.

— И така: как сте?

— Моля? — казвам аз, изненадана от въпроса и по тихото щракване от лявата ми страна забелязвам, че фотографът е запечатал този миг. Аз все още се боря със световъртежа си и напирания позив да повърна, но не позволявам да ми проличи.

— Ами, вие живеете много уединено, това е всеизвестно. И вашите многобройни читатели, естествено, се питат как сте.

— Добре съм — отговарям.

Ленцен кима едва забележимо. Той игнорира записките си, гледаме в лицето и не ме изпуска от очи. Да не би да се опитва да чете вътре в мен?

— Вие имате голям успех с романите си. Защо сега сменихте жанра и написахте трилър?

Пак този въпрос — първоначалният му, на който не можах да отговоря, понеже се появи Шарлоте. Добре. Аз, за разлика от странното начало на Ленцен, съм подготвена за този въпрос. Той наистина беше неизбежен, затова аз завъртам наизустения си отговор:

— Както вие вече споменахте, моите житейски обстоятелства са всичко друго, но не и нормални. Аз не излизам от къщата, не ходя на работа, не ходя до пекарната или в супермаркета, не пътувам, не се срещам с приятели в кафенета или в клубове. Живея много уединено и поради това много просто. Не е лесно да избягаш от скуката. Писането е моят начин да си подарявам малки бягства. Просто исках да опитам нещо ново. Естествено, аз разбирам, че някои хора, които обичат старите ми книги, реагират с учудване на тази смяна на направлението в творчеството ми. Но аз имам нужда от един вид литературна смяна на обстановката.

Докато говорех, Ленцен отпи глътка вода. Много добре.

— А защо от всички жанрове, които са на разположение на всеки писател, точно трилър? — продължава да дълбае.

— Може би защото това е възможно най-големият контраст спрямо моето досегашно творчество — казвам.

Звучи достоверно според мен.

Докато Ленцен сега все пак поглежда за миг записките си, погледът ми попада върху пепелника на масата. Решавам да направя още един опит.

— Извинете, бихте ли ми дали една цигара? — питам.

Той ме поглежда изненадано.

— Ама, разбира се.

Сърцето ми прави малък подскок, когато Ленцен изважда от чантата си синя кутия „Галоа“ и ми я поднася. Аз издърпвам една

цигара. Сега най-нормалното за всеки пушач би било, съвсем механично да си вземе и той една.

— Имате ли огънче? — пита Ленцен.

Аз тръсвам глава. Надявам се, да не се разкашлям веднага, не съм пушила от много години. Така се надявам всичко това да не е било напразно и Ленцен да си запали също една цигара. Той бръква в горното джобче на самото си, търси запалка, намира я. Подава ми огънче, като се навежда през масата, аз също ставам, навеждам се насреща му, неговото лице се приближава, моят пулс се ускорява, виждам, че той има лунички, колко удивително, няколко лунички сред бръчките. Очите ни се срещат, аз свеждам поглед, цигарата ми се запалва, едно щракване издава, че фотографът е натиснал копчето.

Аз се удържам да не се закашлям, дробовете ми парят. Ленцен върти в ръце кутията с цигари, веднъж, два пъти, после я оставя настрана.

— Аз пуша твърде много — казва и отново се обръща към записките си.

По дяволите! Обърках се. Какво да правя сега?

Аз пуша храбро цигарата. Тя е противна на вкус. Завива ми се свят, тялото ми протестира срещу непривичния никотин, чувствам се слаба.

— Докъде бяхме стигнали... — казва Ленцен. — А, да. Смяната на жанра. А вие самата четете ли трилъри?

— Чета всичко — отговарям.

Бях се надявала, че с времето ще свикна с вълчите му очи, но не е така. От няколко минути вече се опитвам да не прокарам ръка през косата си, понеже знам, че това е жест, издаващ неувереност, но сега не мога да се владее повече. Фотографът отново щраква.

— Кои трилъри са ви впечатлили в последно време? — пита Ленцен.

Аз изброявам една шепа автори, които наистина ценя, няколко американски, няколко скандинавски, няколко немски.

— Вие живеете доста уединено. Къде намирате вдъхновение?

— Добрите истории практически са на улицата — казвам и гася цигарата.

— Само че вие никога не излизате на улицата — отвръща самодоволно той.

Аз игнорирам репликата.

— Аз се интересувам много от това, което става по света — казвам. — Чета вестници, гледам новини, прекарвам много време в интернет, събирам информация. Светът е пълен с истории. Човек само трябва да държи очите си отворени. И, естествено, аз съм изключително благодарна на модерните комуникационни средства и на медиите, че ми дават възможност да внеса света в къщата си.

— А как правите проучвания? Пак ли през интернет?

Тъкмо се наканвам да отговоря, когато я чувам. Дъхът ми, пулсът ми се ускоряват скокообразно.

Това не може да бъде. Ти си въобразяваш.

Челюстите ми се схващат.

— Обикновено правя проучвания, като... — казвам и се опитвам да се съсредоточа. — За тази книга бях... бях...

Не си въобразявам, наистина звучи. Чувам музика. Завива ми се свят, всичко се завърта.

— Четох много за психиката на... бях...

Love, love, love. Музиката се засилва, аз примигвам, задъхвам се, след миг ще се задавя, Ленцен е точно пред мен, студените му светли очи са насочени към мен, жестоки и търпеливи, аз се задавям. Прикривам го уж като прокашляне. Прекъсвам изречението си. За миг ми причернява пред очите.

Трябва да дишаш, съвсем спокойно! Търся си някаква котва, намирам чашата с вода, усещам я в ръцете си, гладка и хладна. Изплувай, изплувай! Ето, това гладко хладно чувство в ръката ми, това е реалността, а не музиката, не музиката. Обаче тя продължава да звучи. Чувам я съвсем ясно, мелодията, тази ужасна мелодия. *There's nothing you can do that can't be done... No one you can save that can't be saved. Nothing you can do but you can learn how to be you in time. It's easy. All you need is love la-da-da-da-da. All you need is love la-da-da-da-da. All you need is love, love. Love is all you need...*

Гърлото ми е така пресъхнало, надигам чашата, опитвам се да я поднеса към устата си, разливам малко вода, треперя, пия, мъчително, внезапно си спомням, че не исках да пия от нея, оставям чашата обратно на масата.

— Извинете — изричам прегракнало.

Ленцен казва нещо, аз го чувам като през памук. В зрителното ми поле попада фотографът, съвсем размазано, аз се опитвам да се съсредоточа върху него, настройвам го на фокус, хващам се за ръба на басейна, изплувам. Въпреки че музиката все още звучи — *la-da-da-da-da*, аз все пак изплувам на повърхността. Поглеждам фотографа. Поглеждам Ленцен. Те не реагират. Аз чувам музиката, ала те не я чуват. Не смея да ги попитам за това. Не искам, не бива да изглеждам луда.

— Извинете, какъв беше въпросът? — казвам и се прокашлям, опитвам се да се отърва от жабата в гърлото ми.

— Как направихте проучванията за последната ви книга? — пита Ленцен.

Аз се мобилизирам, включвам и завъртам заучения си отговор, фотографът обикаля около нас и снима, аз съм пак на стартовата лента, говоря като на автопилот, но вътрешно съм потресена. Нервите ми играят лош номер, чувам неща, които ги няма, лоши неща. И то точно сега, когато умствено съм натоварена до крайност.

По дяволите, Линда! По дяволите!

Ленцен задава друг, незначителен въпрос и аз му отговарям. Музиката спира. Светът отново се върти нормално. Фотографът поглежда екрана на апарата си. Ленцен му хвърля изпълнен с очакване поглед.

— Готов ли си? — пита.

— Готов — отговаря фотографът, чието екзотично име забравих. Не поглежда към Ленцен.

— Благодаря ви, госпожо Конрадс — обръща се към мен младежът. — Радвам се, че се запознахме.

— И аз се радвам — отвърщам и ставам, коленете ми са меки като на новородено теле. — Ще ви изпратя.

Отразява ми се добре да стана, да вървя няколко метра, да активирам отново кръвообращението си. Едва не припаднах. Без малко. На границата. Това не бива да се случва отново, не и с този мъж в къщата ми.

Фотографът си събира вещите, мята чантата с оборудването си през рамо, кима към Ленцен, после тръгва след мен към външната врата. Световъртежът ми постепенно намалява, но все още се усеща.

— Чао, до скоро — казва фотографът, сваля якето си от закачалката. Подава ми топлата си ръка, поглежда ме за миг в очите. — Пазете се — добавя, сетне изчезва навън.

16.

Аз гледам няколко секунди подире му, после изправям рамене и с твърда крачка се насочвам към трапезарията. Спирам се рязко, защото погледът ми попада върху палтото на Ленцен. Добре би било да го опипам, човек никога не знае. Хвърлям поглед към вратата на трапезарията, ослушвам се, не чувам нищо. Бързо претърсвам джобовете на палтото, но там няма нищо. Сърцето ми прескача един удар, когато чувам шум зад гърба си. Извъртам се рязко. Пред мен стои Виктор Ленцен. Сърцето ми замира.

Той ме гледа изпитателно.

— Всичко наред ли е? — пита той.

Очите му са непроницаеми.

— Всичко е чудесно. Просто търся носна кърпа — казвам и посочвам жилетката ми, която виси точно до палтото на Ленцен.

За миг двамата стоим един срещу друг, никой от нас не казва и дума.

Мигът се проточва. Сетне физиономията на Ленцен се прояснява, той ми се усмихва. Какъв артист само!

— Чакам ви в трапезарията.

С тези думи той се обръща и изчезва. Аз си поемам дълбоко дъх, броя до петдесет, после също се връщам в трапезарията. Когато влизам, Ленцен седи на масата и ме гледа дружелюбно. Тъкмо понечвам да му кажа, че можем да продължим, когато телефонът отново звънва. Аз въздъхвам. Кой може да е?

— Може би трябва да вдигнете — казва Ленцен. — Изглежда, че е нещо важно.

— Да — отвърщам. — Може би трябва. Моля да ме извините.

Отивам в хола, приближавам се до звънящия като полудял апарат. Сбърчвам объркано чело, когато виждам на екрана мюнхенския телефонен номер. Зная го, неотдавна аз го набирах. Вдигам с треперещи пръсти слушалката, съзнавайки напълно, че Ленцен е в съседната стая и може да чува всяка моя дума.

— Линда Конрадс.

— Госпожо Конрадс — казва професор Кернер. — Добре е, че се свързах с вас.

Гласът му звучи странно.

— Какво има? — питам аз, тутакси обзета от тревога.

— За съжаление трябва да ви съобщя нещо неприятно — отговаря той.

Аз сдържам дъха си.

— Вие нали се интересувахте от ДНК следите от местопрестъплението на сестра ви — продължава Кернер. — Ами аз полюбопитствах и разгледах делото.

Той замълчава, колебае се. В мен се прокрадва едно тъмно предусещане. Ако той иска да каже това, което предполагам, тогава не искам да го чувам. Най-вече пък сега.

— Следите от ДНК от това местопрестъпление за жалост са напълно негодни — казва Кернер.

На мен ми причернява пред очите. Сядам на голия под, въздишам.

Като през памук чувам как Кернер ми казва, че за съжаление така се случвало от време на време — следите да се замърсяват или да се губят. И че той много съжелявал за това. Било преди той да постъпи на работа в Мюнхен, иначе със сигурност нямало да се случи. Че дълго мислил дали да ми съобщи или не и че в крайна сметка си казал, че всеки човек заслужава да знае истината, дори и тя да не е добра за него.

Аз се опитвам пак да си поема въздух. Наблизо седи чудовището и ме чака. Ако не се смята Шарлоте, която играе на горния етаж с Буковски, ние сме съвсем сами в тази голяма къща, а моят план се изпари, всички ДНК проби на този свят са негодни. Няма вече мрежа за капан. Няма двойно дъно. Само Ленцен и аз.

— Съжелявам, госпожо Конрадс — обажда се Кернер. — Но си помислих, че вие трябва да знаете това.

— Благодаря. Дочуване — казвам аз безизразно.

Седя там на пода. Погледът ми се рее през прозореца. Студената, слънчева утрин, която поздравих рано днес, се е превърнала в сив ден с ниско надвиснали облаци. Не зная как, но някак си намирам сили да стана и да се върна в трапезарията. Главата на Ленцен се завърта рязко

към мен, когато се появявам на прага. Ето там, на моята трапезна маса седи този опасен мъж — толкова овладян, добре контролиращ се и спокоен, че просто не е за вярване. Той наблюдава всяко мое движение, лежи като дебнеща змия, а аз мисля.

Трябва ми самопризнание.

17.

Софи

Над отсрещните къщи драматично и тежко висяха гъсти, подпухнали облаци. Софи гледаше през прозореца, наблюдаваше небето, където кръжаха няколко черни бързолети. Там навън, някъде под това същото небе живееше и дишаше убиецът на Брита. Мисълта беше студена, с вкус на метал. Софи потръпна.

Запита се какво ли би било просто да не напуска повече жилището си. Никога да не ѝ се налага да излиза навън в този страховит свят. Тя прогони тази мисъл, погледна часовника на китката си. Ако искаше да се яви горе-долу точно на купона, трябваше да побърза. Преди обичаше да ходи по сбирки, обичаше и сама да организира купони. След смъртта на Брита обаче се радваше, ако не ѝ се налага да се смее и да разговаря с другите. А точно това очакваха от нея днес. Новият галерист Алфред, с когото работеше отскоро, празнуваше петдесетгодишния си юбилей с шумно градинско парти. Предимството бе в това, че щяха да присъстват най-вече хора от артистичния свят на града — ексцентрични художници, богати любители на изкуството, накратко казано: хора, с които Софи нямаше пресечни точки, с изключение на любовта към живописата. Тя не познаваше и почти никого от тях. Това имаше и добра страна — никой, дори и домакинът, не знаеше, че наскоро е починала сестра ѝ, и никой нямаше да я въвлича в тези потискащи съболезнователни разговори. Поне в това бе сигурна. Въпреки всичко можеше и да се лиши от цялата тази забава, тя дори искаше да откаже. Паул бе този, който

смяташе, че щяло да бъде ужасно неучтиво и че и без това щяло да ѝ бъде от полза да се поразсее.

Сега Софи стоеше пред гардероба си, изправена пред трудната задача да си избере рокля според дрескода в поканата, изискващ облекло в бяло.

През последните седмици Софи беше носила само черно, а сега да се облече в бяло — това ѝ се струваше като маскарад. Тя въздъхна, взе бял ленен панталон и бяло горнище с тънки като спагети презрамки.

Беше задушна вечер в края на лятото. Облаците се бяха разнесли, без да изпълнят обещанието си за дъжд и прохлада. Когато Софи и Паул пристигнаха във вилата на Алфред, партито вече се вихреше с пълна сила. Градината беше голяма, плътно обградена от дървета и храсти, та приличаше почти на естествено сечище някъде в гората. В храсталака и по дърветата мигаха безбройни светлилки, които придаваха на градината и събралите се в нея хора нещо нереално. Нямаше седящи места, освен една малка люлка тип „холивуд“ в един отдалечен ъгъл, където двама самозабравили се мъже се целуваха. Под голям кестен с безброй фенери като плодове в короната им, бе оформен дансинг, а до него беше издигнат малък подиум за оркестъра, който обаче не се виждаше никъде. От тонколониите звучеше тиха музика на запис, заглушавана от хаоса от гласовете на гостите, увиснал над сцената подобно нежното жужене на безбройни бръмбари. Тълпата постоянно се разцепваше, за да направи пътеки на сервитьорите, които носеха от кухнята на вилата табли с питиета и малки хапки, и ги предлагаха на гостите из градината. В съответствие с мотото те също бяха облечени в бяло и едва ли биха се отличавали от гостите, ако не носеха на главите си нежни диадеми с рога.

Софи реши да отстъпи пред молбите на Паул и да изключи, доколкото можеше. Тя изпи един коктейл, после

още един и още един. Изяде няколко хапки. Честити на галериста. Взе си още една чаша.

Най-сетне Алфред се изкачи на малкия подиум, произнесе кратка реч, в която благодари на гостите. После се обърна към оркестъра да дойде и обяви, че посвещава на жена си първата песен за вечерта. Софи се усмихна, когато галеристът и жена му (единствената, която вместо бяло, бе облечена в крещящо червено) си отправиха въздушни целувки. Усмивката на Софи обаче замръзна, когато четиримата оркестранти започнаха и забиха първите тактове от **ALL YOU NEED IS LOVE** на „Бийтълс“. Светът изчезна, раззина се паст, която я погълна, погълна я цялата, от главата до петите.

17.

Когато се връщам в трапезарията, мелодията все още кънти в главата ми. Сядам, решена да не се оставям повече да ме изваждат от равновесие.

Ленцен е все още с любезната физиономия на лицето си.

— Изглеждате бледа — казва той. — Ако ви е нужна кратка пауза, това наистина няма да е проблем. Аз съм си взел време и мога да се съобразя изцяло с вас.

Ако не знаех, че той е вълкът, бих взела загрижеността в гласа му за истинска.

— Няма нужда — казвам хладно. — Можете да продължите.

Вътре в мен обаче нещата работят. Опитвам се да извикам в паметта си всичко, на което ме е научил д-р Кристенсен. Шокът обаче е заседнал дълбоко, главата ми е като изметена с метла.

— Ами добре — казва Ленцен. — Как стои въпросът с писането? Обичате ли да пишете?

Аз го поглеждам в очите.

— Много обичам — отвърщам механично.

Моята сестра се казваше Ана.

— Значи вие не сте от онези автори, които раждат с мъка всяко изречение?

Като малка завиждах за това, че името на Ана можеше да се чете и отзад напред и отпред назад, тя много се гордееше с този факт.

— Изобщо не съм. За мен писането е като да взема душ или да си измия зъбите. Да, може дори да се каже, че то спада към моята ежедневна хигиена. Ако не пиша, се чувствам така, сякаш порите на кожата ми са запушени.

Ана се гнусеше от кръв.

— Кога пишете?

В детството ми, когато си ударех коляното, аз не обръщах внимание на това, а когато си порежех пръста, просто го пъхвах за

малко в устата си и се чудех на вкуса на желязо, а след това пък се удивлявах, че знам какъв вкус имат кръвта и желязото. Когато Ана като малка си удари коляното или си порежеше пръста, пицеше и хленчеше, а аз ѝ казвах: „Не бъди момиче!“

— Започвам още рано сутрин. Когато мислите ми са още свежи и не съм пропита цялата от новините и телефонните обаждания и от всичко това, което виждам през деня или чета, или слушам.

— Как изглежда вашият процес на писане?

Сестра ми Ана беше убита със седем пробождания с нож.

— Дисциплиниран. Сядам на бюрото си, вадя записките си, отварям лаптопа си и пиша.

— Звучи много просто.

— Понякога е така.

— А кога не е?

Човешкото тяло съдържа 4,5 до 6 литра кръв.

Аз свивам рамене.

— Всеки ден ли пишете?

Тялото на жена с ръста на сестра ми съдържа около пет литра кръв. Надхвърли ли кръвозагубата трийсет процента от цялата кръв, тялото изпада в шоково състояние. Кръвообращението се забавя. Целта е да се намали скоростта, с която кръвта се изпомпва от раната и да се понижи нуждата на тялото от енергия и кислород.

— Почти всеки ден, да. Естествено, веднага след като напиша някоя книга, има период, в който аз търся нови идеи, правя проучвания и като начало се подготвям за следващия си проект.

— На базата на какво решавате какъв ще е следващият ви проект?

Последното, което е видяла Ана, е бил нейният убиец.

— Вътрешно чувство.

— Издателството ви дава картбланш?

Преди да взема шофьорска книжка, аз завърших курс за оказване на първа помощ.

— Сега вече, да.

— Колко от себе си влагате във вашите герои?

Аз обаче го използвах главно за да флиртувам с инструктора.

— Това никога не е съзнателно решение. Аз не сядам и не разсъждавам: този образ трябва трийсет процента да чувства като мен, а този трябва да има същите детски спомени като мен. Но, естествено, във всеки от моите герои има по малко от Линда.

— Колко време работихте над новия си роман?

Всички санитар и полицаи ми казаха, че Ана вече е била мъртва, когато аз съм влязла в жилището.

— Половин година.

— Не е дълго.

— Вярно, не е дълго.

Но не съм толкова сигурна в това.

— Какво ви подтикна да напишете тази книга?

Може би последното, което е видяла Ана, е била напълно безползната ѝ сестра.

Взимам нова бутилка вода, отварям я, ръцете ми треперят, отпивам глътка. Очите на Ленцен ме следят.

— Всъщност каква е вашата болест? — пита той бегло и си налива вода в чашата.

Хитър вълк. Казва го така, сякаш е общоизвестно и в момента просто го е забравил. А и двамата с него знаем, че аз никога не съм говорила публично за моята болест.

— Не желая да говоря за това — отговарям.

— Кога за последен път излизахте от къщата? — продължава да разпитва Ленцен.

— Преди около единайсет години.

Ленцен кима.

— Какво се е случило тогава? — пита той.

Аз нямам отговор на този въпрос.

— Не желая да говоря за това — казвам.

Той го приема, само вдига леко вежди.

— Как се справяте с това да бъдете прикована за къщата си? — пита.

Аз издишвам дълбоко.

— Какво да кажа? Не зная как да го опиша на човек, който няма подобен опит. Светът изведнъж става много малък. И в един момент

човек има чувството, че собствената му глава е светът, а отвъд главата му няма нищо. Всичко, което вижда през прозореца, всичко, което чува, плющенето на дъжда, сърните в гората, лятната буря над езерото, всичко това изглежда толкова далечно.

— Това болезнено ли е? — пита Ленцен.

— В началото беше много болезнено, да — казвам. — Но е удивително колко бързо едно състояние, което в началото си смятал за непоносимо, става нормално. Ние можем да се примирим с всичко, така смятам аз. Да се сприятелим — може би не. Обаче да се примирим. Болка. Безнадеждност. Робство...

Старая се да отговарям подробно. Разговорът да тече плавно. Едно съвсем нормално интервю. Той нека да е нащрек. Нека да се колебае, да се мятат.

— Какво ви липсва най-много?

Аз се замислям за миг. Толкова много неща няма в моя свят. Ярко осветени холове на чужди хора, които вечер пътъм можеш да оглеждаш. Туристи, които те питат за пътя. Мокри от дъжда дрехи. Откраднати велосипеди. Паднали топчици сладолед, които се топят върху горещия асфалт. Украсени първомайски дървета. Бой за паркоместа. Ливади с нацъфтели цветя. Детски тебеширени рисунки по асфалта. Църковни камбани.

— Всичко — казвам накрая. — Не е задължително да са големите неща. Сафари в Кения или скок с парашут над Нова Зеландия или шумни сватби, въпреки че аз, естествено, намирам това за много хубаво. По-скоро са дребните, съвсем нормалните неща.

— Като например?

— Да вървиш по улицата и да срещнеш някого, който ти харесва, да му се усмихнеш и да видиш, че и той ти се усмихва в отговор. Моментът, когато установяваш, че магазинът, който толкова дълго е стоял празен, се е превърнал в нов, обещаващ ресторант.

Ленцен се усмихва.

— Начинът, по който малките деца те гледат понякога — добавям.

Той кимва, сякаш иска да каже, че знае съвсем точно какво имам предвид.

— Или мирисът от някой магазин за цветя... Ето такива неща. Да събирам същите човешки впечатления като другите хора и така да се

чувствам... как да кажа... да се чувствам свързана с всички други хора, в живота и в смъртта, и в работата, и в удоволствието, и в младостта, и в старостта и в смях, и в гняв... във всичко.

Аз млъквам за миг, забелязвам, че макар това тук наистина да не представлява интервю, аз се старая да отговарям честно на въпросите. Сама не зная защо. Добре ми е така — да говоря. Може би, заради това че твърде рядко имам някого, пред когото да говоря. Че толкова рядко някой ме пита.

По дяволите, Линда.

— И ми липсва природата, разбира се — казвам. — Много.

Потискам една въздишка, защото в гърлото ми, подобно на стомашни киселини, се надига носталгия, дори сега, дори в тази ситуация. По дяволите.

Може би щеше да ми е по-лесно, ако Ленцен беше отблъскващ.

Ленцен мълчи, сякаш иска да остави казаното да звучи още малко. Той като че ли обмисля още няколко секунди.

Но той не е отблъскващ.

— Самотна ли сте? — пита.

— Сама не бих описала себе си като самотна, наистина. Имам много социални контакти, а дори да не може всеки да ми идва постоянно на гости, в днешно време разполагаме с достатъчно възможности да поддържаме връзка даже без личен контакт.

Трудно е човек да се измъкне от присъствието на Ленцен. Той е отличен слушател. Поглежда ме и аз неволно се питам какво ли вижда той. Погледът му се спира върху очите ми, слиза надолу към устните ми, шията ми. Сърцето ми забива ускорено от страх и от не знам си какво.

— Кой са най-важните хора във вашия живот? — заговаря най-сетне Ленцен и моите сигнални камбани тутакси бият тревога.

Ще е лудост да разкрия уязвимите си места пред един убиец. Мога да излъжа, но смятам, че е по-хитро да изиграя номера с непристъпната знаменитост.

— Вижте — казвам, — това започва да става твърде лично. Намирам, че ще е хубаво да се съсредоточим върху въпроси за книгата ми, както бе уговорено предварително.

Вътре в мен машината тиктака. Трябва някак си да накарам Ленцен също да отговаря на въпроси, вместо само той да ми ги задава.

— Извинете — казва Ленцен. — Не исках да навлизам твърде много в личното ви пространство.

— Добре — отвърщам.

— Имате ли връзка? — пита, а аз не успявам да се овладеея и сбърчвам чело.

Ленцен тутакси се извърта и задава друг въпрос:

— Всъщност как стана така, че след толкова дълго време вие пак давате интервю?

Не разчитах на такъв директен въпрос. Като че ли той не знае с точност за какво е тук!

— По желание на издателството е — отвърщам. Лъжа, без да ми мигне окото.

Ленцен се усмихва.

— Да се върнем на моя последен въпрос — контрира той. — Обвързана ли сте?

— Вие не казахте ли току-що, че не искате да навлизате твърде много в личното ми пространство? — питам.

— О, пардон, аз пък не знаех, че въпросът относно партньор е твърде личен — казва Ленцен.

Направил е разочарована смръщена физиономия, обаче очите му се усмихват.

— Е, добре, да се върнем към книгата — казва. — Вашата главна героиня Софи е образ, който е съкрушен заради смъртта на сестра си. Много ми харесват пасажите, където ние се потапяме в мисловния свят на Софи. Как успяхте да се вживеете в душата на един толкова разбит, към края на романа дори саморазрушителен образ?

Този удар под пояса идва неочаквано. В края на краищата Софи, тази съкрушена жена, това съм аз. Преглъщам мъчително и сухо. Казвам си, че това тук... че това, което започва сега, е разговорът, който трябва да водя аз. Аз съм тук като обвинител, като съдебен заседател и като съдия. Процес, предявяване на доказателства, присъда. Е, добре.

— Аз бих определила като една от моите силни страни това, че мога да се вживявам изключително добре във всички мои герои — казвам плахо. — Според мен обаче Софи изобщо не е съкрушена. Тя едва не се срина заради смъртта на сестра си, това е така, да. Но в

крайна сметка тя се мобилизира, за да разкрие убиеца на сестра си и накрая успява.

„Точно както ще успея и аз“ — това е подтекстът на казаното от мен и Виктор Ленцен го знае. Той подминава репликата ми.

— Друг интригуващ образ, според мен е комисарят. Той на истински герой ли се базира?

— Не — лъжа. — Тук трябва да ви разочаровам.

— При създаването на романа вие не се ли консултирахте с истински полицаи?

— Не — отговарям. — Аз ценя колегите си, които се стараят да го правят и проучват много педантично. За мен обаче беше важна по-скоро динамиката между героите. Интересува ме повече психологията, отколкото техническите тънкости.

— При прочита имах чувството, че главната героиня и жененият комисар са се сблизихи и че се задава любовна история — отбелязва Ленцен.

— Така ли?

— Да. Между редовете имах чувството, че там може да е станало нещо.

— А, значи вие знаете повече от авторката. Двамата изпитват симпатия един към друг, това беше важно за историята. Няколко момента на междучовешки отношения. Не повече.

— Вие конкретно ли избягвахте това, да вградите в романа любовна история? — пита Ленцен.

Не зная накъде бие той.

— Честно казано, не съм мислила за такова нещо дори и секунда — отвърщам.

— Смятате ли, че бихте писали други книги, ако водехте един съвсем нормален живот?

— Аз смятам, че всичко, което правим и преживяваме, оказва влияние върху изкуството, което създаваме. Да — отвърщам.

— Ако вие самата имахте някаква връзка, тогава може би накрая вашата героиня и комисарят щяха да се вземат?

Аз се сдържам да не изръмжа. За колко тъпа ме смята той? Но пък е добре, че той започна пак с частните теми, защото тъкмо сега ми хрумва една идея.

— Не мога да разбера съвсем този ваш извод — казвам. — А че не искам да говоря за лични неща, това вече ви го казах.

Надявам се, че този път той няма да остави нещата така. Шансовете са добри, защото неговата редакция със сигурност му е възложила да изтръгне от мен колкото се може повече лични неща. Моята нова книга може и да ги интересува. Обаче един поглед в душата на прочутата, мистериозна Линда Конрадс сигурно е още по-интригуващ.

— Ами трудно е да се разграничат творчество и творец — казва Ленцен.

Аз кимам в знак на съгласие.

— Вие обаче трябва също да разберете, че за мен е неприятно да говоря за лични неща с непознат човек — отвърщам аз.

— Добре — казва той колебливо, изглежда, че премисля как да продължи.

— Знаете ли какво? — казвам и замълчавам за момент.

Правя се, че тази идея ми е хрумнала едва сега, точно в този миг.

— Аз ще отговарям на въпросите ви, ако за всеки ваш въпрос аз задам един мой.

Той ме поглежда объркано, но тутакси се овладява и като с вълшебна пръчица поставя на лицето си привидно развеселен израз.

— Вие също искате да ме питате нещо?

Аз кимам. Очите на Ленцен хвърлят искри. Той усеща, че това е краят на дърдоренето. Очаква, че аз най-сетне ще открия играта.

— Изглежда ми честно — казва той.

— И така, питайте — предлагам аз.

— Кои са най-важните хора във вашия живот? — пита, без да се колебае.

Моите мисли се отправят към Шарлоте, която все още се мотае някъде из къщата, без да знае, че одева е стояла лице в лице с един убиец, може би даже психопат. Към Норберт, който е кой знае къде и вероятно тъкмо сега е бесен. Към родителите ми. Към сестра ми. Която отдавна е мъртва, а от смъртта си насам е наистина най-важният човек в живота ми. Като натрапчива мелодия, от която няма отървяване.

Love, love, love, la-da-da-da-da.

— Днес това са най-вече хора от моето работно обкръжение — казвам аз. — Моят издател, моята литературна агентка, другите хора от

издателството, шепа приятели.

Това е мъгляво. Добре се получи. Сега е мой ред. Ще започна със съвсем необвързващи въпроси, за да разбера как отговаря и реагира Ленцен, когато е отпуснат и спокоен, а след това ще премина към провокиращите въпроси. Както при тест с детектора на лъжата.

— На колко години сте? — питам.

— А вие колко ми давате?

— Сега аз задавам въпросите.

Ленцен се ухилва.

— На петдесет и три съм — отговаря.

Очите му се присвиват.

— Имате ли любовна връзка? — пита.

— Не.

— Леле! — възкликва той.

Това ме обърква.

— Леле ли?

— Ами да — казва Ленцен. — Вие сте млада. Страшно красива. Адски преуспяваща. И въпреки това сте сама. Как изобщо ви се удава да описвате междучовешки отношения, когато самата вие нямате такива?

Влагам всички сили, за да забравя веднага всичко, което той току-що е казал. Да не се питам дали е вярно то. Например това, че той ме смята за хубава.

— Сега е мой ред — казвам сдържано.

Ленцен свива рамене.

— Къде сте израснали? — питам аз.

— В Мюнхен.

Той се е облегнал в стола си, изглежда в леко отбранителна позиция. Може би моята малка игра на въпроси му е по-неприятна, отколкото иска да си признае. А пък ние едва започваме. Но сега на ход е той.

— Как успявате да описвате междучовешки отношения, когато самата вие нямате такива?

— Аз съм писателка — казвам. — Просто го мога. Впрочем, аз невинаги съм живяла така, както сега.

Мой ход.

— Имате ли братя, сестри? — питам.

Малък удар под пояса. Близка е мисълта за моята мъртва сестра. На него трябва да му е ясно, че аз се приближавам към същинската тема. На Ленцен обаче не му трепва окото.

— Да. Имам по-голям брат. Вие имате ли братя, сестри? — контрира той.

Хладнокръвно. Аз потискам всякаква телесна реакция в себе си.

— Да — казвам просто.

— Брат или сестра?

— Вие не сте на ход, господин Ленцен — отбелязвам.

— Много сте строга, госпожо Конрадс — отвърща той ухилен.

— Една сестра — отговарям и го поглеждам непоколебимо.

Той издържа на погледа ми.

— В добри отношения ли сте с родителите си? — питам аз.

— Да — казва Ленцен. — В смисъл... майка ми почина. Но с баща ми, да. А и с майка ми, докато беше жива.

Той докосва слепоочието си. Аз го наблюдавам внимателно. Но това не е подсказка, както казват играчите на покер, не е минижест, който би издал, че той лъже. Въпреки това той не излъга. Аз знам много за Виктор Ленцен. Надявам се, той да не ми отвърне със същия въпрос, тъкмо сега не ми се мисли за моите родители.

— Липсва ли ви любовната връзка? — пита той.

— Понякога — казвам и веднага задавам въпрос. — Имате ли деца?

— Една дъщеря.

Ленцен отпива глътка вода.

— Искате ли ви се да имате семейство? — пита след секунда той.
— Мъж, деца?

— Не — казвам.

— Не?

— Не — повтарям. — Женен ли сте?

— Разведен.

— Защо се разпадна бракът ви?

— Сега е мой ред — казва Ленцен. — Липсва ли ви сексът?

Той се навежда напред.

— Моля?

— Липсва ли ви сексът? — повтаря Ленцен.

Страх ме е. Не го показвам.

— Не много — отговарям. Ще продължа. — Защо се провали бракът ви?

— Защото работя прекалено много. Така предполагам. Но за това сигурно трябва да питате бившата ми съпруга.

Ръката му отново докосва слепоочието. Въпросът ми му е неприятен, цялата тема за семейството му е неприятна, трябва да запомня това. На мен обаче ми трябва лъжа от негова страна, искам да знам как изглежда той, когато лъже. Сега обаче на ход е той:

— Вие в добри отношения ли сте с вашите родители?

— Да.

Това е вече третата ми лъжа.

— Изневерявали ли сте някога?

— Не — отговаря той и веднага изстрелва: — Вие каква бяхте като дете?

— Дива — отговарям. — По-скоро както си представяте момче.

Той кима, сякаш може да си го представи.

— Ходили ли сте някога при проститутка? — питам.

— Не.

Невъзможно е да се каже дали той лъже.

— В добри отношения ли сте с вашата сестра? — пита той.

Тревога!

— Защо питате?

— Защото намирам за възхитителна тази динамика между сестрите и защото вие одеете ми разказахте, че самата вие имате сестра. И понеже се питам дали затова сте описали така прочувствено сестринската любов. И така?

— Да — казвам аз. — В много добри отношения.

Аз преглъщам. Никакви чувства, никаква болка! Продължаваме по-нататък.

— Вие смятате ли себе си за добър баща? — питам.

Ръката му се насочва към слепоочието. Това категорично е знак.

— Да. Все пак — казва Ленцен.

Аха, слабо място. Добре. Надявам се, че той се пита накъде бия аз с тези въпроси. Надявам се, че това го изнервя. Нервност — това е добре. А че аз не бия наникъде и нямам никакви особени цели, освен да го обърквам — не е нужно той да го знае.

— От истински събития ли се вдъхновявате? — пита той.

— Отчасти — казвам.

— А в последната ви книга?

Сякаш не го знае!

— Да.

Време е за удар под пояса.

— Изнасилвали ли сте някога жена? — питам.

Ленцен сбърчва чело, поглежда ме шокирано.

— Това пък сега какво е? — пита той. — Не знам дали тези ваши мисловни игри ми харесват, госпожо Конрадс.

Той изглежда искрено възмутен. А на мен ми идва да ръкопляскам.

— Просто кажете „не“ — предлагам.

— Не — казва той.

Гневната бръчка между веждите му си остава. Настъпва пауза.

— Как се казваше вашето куче? — пита най-сетне Ленцен.

— Това ли е въпросът ви? — учудвам се.

— Не, просто се сетих точно сега — казва той.

Това заплаха ли е? Споменава кучето ми, защото може да си представи колко го обичам и колко непоносимо би било за мен, ако нещо му се случи?

— Буковски — казвам и тъкмо понечвам да задам следващия си въпрос, когато на вратата се появява Шарлоте.

Стръскам се, защото съвсем я бях забравила.

— Извинете, че пак ще попреча — казва тя. — Ако няма какво повече да правя тук, бих искала наистина да си тръгвам.

— Няма проблеми, Шарлоте. Тръгвайте — казвам.

— Тази вечер щяло да има буря. Имайте предвид и затворете всички прозорци, преди да си легнете.

— Разбрано. Благодаря — отвърщам.

Не ми харесва да остана насаме с Ленцен в къщата. Но опасните му очи, насочени към Шарлоте — това ми се нрави още по-малко. Шарлоте се приближава до Ленцен, подава му ръка. Той се надига учтиво от стола, отвърща с ръкостискане.

— Наистина се радвам много, че се запознахме — казва тя и прибира зад ухото си несъществуващ кичур коса. Изчервява се.

Ленцен се усмихва небрежно, сяда. Обръща се пак към мен. За миг го поглеждам през очите на Шарлоте. Това спокойствие, тази

харизматичност. Хора като него имат таланта да се отърват от почти всичко.

— Може пък да се видим някога — казва кокетно Шарлоте.

Ленцен само се усмихва любезно. А на мен като с един удар ми става ясно, че не той флиртува с нея, а тя с него. Той почти не я забелязва, вниманието му е насочено само към мен. Шарлоте остава така още няколко секунди при нас, като повикана, а не посрещната. Очите на Ленцен отдавна са насочени пак към мен. Тя кима още веднъж към мен, сетне изчезва. Аз си отдъхвам.

— Одеве ние с вашата асистентка малко си поговорихме и случайно установихме, че живеем през няколко улици — заявява той, някак си съвсем между другото. — Странно, че преди никога не сме се срещали из Мюнхен. Обаче вие нали знаете как е... веднъж вече като го знае човек, започвате да се засичате постоянно.

Той се ухилва насреща ми, става, взема си един дюнер от количката на кетъринга, отхапва, дъвче. Точка за него!

Разбрах заплахата му. Той е проумял, че аз държа на Шарлоте и съм привързана към нея. И ме уведомява, че аз ни най-малко нямам властта и силата да го държа далеч от нея.

19.

Йонас

Той усещаше, че губи контрол. Че става неразумен. Но не можеше да го промени. Нямаше работа тук. Какво търсеше при свидетелката?

През нощта се беше разместило нещо в атмосферата над града. Светлината се бе променила. Листата на дърветата все още не бяха започнали да се обагрят, ала Йонас го беше усетил, докато вървеше из улиците: късното лято умираше, идваше есента.

Йонас паркира колата, слезе, натисна копчето. Домофонът изжува. Йонас влезе във входа и пое по стъпалата нагоре към четвъртия етаж. Софи го чакаше на прага.

— Вие! — каза тя, когато го зърна. — Моля ви, кажете ми, че сте го заловили!

Йонас само преглътна. Не бе съобразил, че щом го види, Софи непременно ще предположи, че в разследването има задвижване.

— Не — отговори той. — Съжалявам. Но аз не съм тук заради това.

— А за какво? Още въпроси?

— Не, не в прекия смисъл — отвърна Йонас. — Може ли да вляза за малко?

Софи прокара длан през косата си, поколеба се за миг.

— Разбира се — каза после тя. — Елате. Тъкмо направих кафе.

Йонас я последва в задръстения с кашони коридор.

— Вие местите ли се?

— Не — заяви кратко Софи. — Годеникът ми се изнася.

После изсумтя объркано и се коригира:

— Бившият ми годеник.

Йонас не знаеше какво да каже.

— Искате ли да седнете? — Софи му посочи един стол в кухнята.

— Предпочитам да постоя. Благодаря — рече той.

Той огледа просторното, светло помещение с високи тавани. Боядисани в бяло стени, няколко поставени в рамки репродукции, Егон Шийле — предположи той, но не беше сигурен. На перваза на прозореца стоеше самотна орхидея, до нея — празна чаша за кафе. Миялната машина беше включена, в нежното ѝ шумолене имаше нещо успокояващо.

— Мляко и захар? — попита Софи.

— Само мляко, моля.

Тя отвори кутията с мляко и сбърчи лице от погнуса.

— По дяволите! Вкиснало се е.

Разгневена, изля опаковката в мивката.

— Гадост! — изруга, отвърна се от Йонас, подпря ръце на кръста, сякаш търсеше опора, на лицето ѝ се появи гримаса, бореше се със себе си да сдържи сълзите си.

— Ще го изпия и черно — каза Йонас. — Важното е да е кофеин.

Софи се овладя, насили се да се усмихне, наля на Йонас чаша кафе, подаде му я.

— Благодаря.

Йонас отпи глътка и застана до големия прозорец, пред който се простираше яркосиньо небе.

— Оттук имате чудесен изглед — отбеляза той.

Софи се приближи до него. Няколко мига двамата мълчаха.

— Понякога си мисля да остана тук вътре завинаги — изрече неочаквано тя. — Просто няма да излизам вече навън. Ще си осигуря хранителни запаси за няколко години и никога повече няма да пристъпя извън прага.

— Звучи примамливо — отговори с усмивка Йонас.

— Да, нали? — каза Софи, прихна с кратък, задъхан смях, после пак стана сериозна.

Тя обърна поглед към небето.

— Знаете ли какви са тези там? — попита, когато край прозореца прехвърчаха две бързи като стрели птици, направиха завой и с умопомрачителни маневри се понесоха към покрива на отсрещната сграда.

— Това са черни бързолети — каза Йонас. — Целият си живот прекарват във въздуха. Живеят, обичат се и дори спят във въздуха.

— Хм.

Той наблюдаваше Софи, която усмихната следеше бързолетите. Била се разделила с годеника си. Какво ли означаваше това? Той отпи от кафето.

— Искате ли да ми кажете защо сте тук? — попита тя най-сетне и се извърна към него.

— Да. Разбира се — отвърна Йонас.

Той се прокашля, преди да заговори:

— Искам да кажа нещо предварително: аз имам пълно разбиране за това, което вие преживявате в момента. Наистина. Обаче вие незабавно трябва да престанете да разследвате на своя глава.

Софи го погледна така, сякаш той я беше ударил през лицето. В очите ѝ проблесна някакво желание за атака.

— А вие от къде на къде смятате, че аз действам на своя глава?

Йонас преглътна.

— Някои хора са се оплакали.

Софи сбърчи чело и попита:

— А, така ли? И кой?

— Софи, казвам ви го за ваше добро. Трябва да престанете. Не само пречите на разследването, а и се излагате на опасност.

Няколко секунди се чуваше само тихото бръмчене на миялната машина в кухнята.

— Не мога да седя безучастно — обади се Софи. — А и не съм направила нищо нередно. Вие не можете да ми забраните да говоря с хората.

Тя се извърна от него и се загледа гневно навън.

— Срещу вас има внесена жалба.

— Какво?

Софи рязко се извърна и го погледна учудено.

— Аз не обработвам такива нарушения, случайно научих — поясни той. — Обаче колегите сигурно скоро ще се обърнат към вас заради това. Един мъж твърди, че вие сте го преследвали и накрая сте го нападнали физически. Вярно ли е?

— Нападнала физически! Как звучи само — рече Софи. — Хванах го за ръката, нищо повече. Този тип беше близо глава и половина по-висок от мен, как бих могла да го нападна сериозно?

— Защо спряхте този мъж? — попита Йонас, макар вече да знаеше отговора.

Тя не отговори, гледаше през прозореца и мълчеше.

— Помислили сте, че сте разпознали мъжа, когото сте видели в онази нощ — каза той.

Софи кимна, без да продума.

Йонас се сети какво бе казала Антония Буг: „Тази жена не е съвсем нормална. Кой знае дали изобщо е видяла

някого“.

Той се опита да прогони тази мисъл.

— Аз видях онзи мъж — обади се внезапно Софи, сякаш бе прочела мислите му. — Така ясно, както виждам вас сега.

Йонас преглътна шумно.

— Вие ми вярвате, нали? — Тя се обърна припряно към него, помете с лакът празната чаша от перваза. Порцеланът със звън се разби на кухненския под. — Мамка му! — изруга.

Двамата приклегнаха едновременно, за да съберат парчетата, блъснаха главите си. Засмяха се, започнаха засрамено да разтриват челата си. После събраха парченцата. Изправиха се отново. Застанаха един срещу друг. Погледнаха се в очите.

На Йонас му се стори, сякаш отведнъж в стаята стана по-топло отпреди. Софи бе от онзи рядък вид хора, които могат да си стоят така, и да гледат другия човек, без да казват нещо, без да възниква неудобство. Как изобщо го правеше тя?

Мигът свърши, когато на вратата се позвъни.

Софи прокара длани през косата си.

— Това сигурно е моята приятелка Карен, искахме да потичаме.

— Аз и без това трябва да тръгвам.

Софи само кимна. Йонас се обърна и понечи да излезе, но се спря още веднъж на прага.

— Аз ви вярвам — каза.

После с разтуптяно сърце излезе от жилището.

18.

При мисълта, че Ленцен може да причини нещо на Шарлоте, направо ми се повдига. Вероятно тази няма заплаха е напразна, но аз вече не мога да изтрия всичко това от главата си. По физиономията на Виктор Ленцен виждам, че той с усилие успява да удържи самодоволната си усмивка. Ето го най-сетне! Чудовището от моите сънища.

Навън дъждът се е усилил, през предния прозорец виждам как безчет малки водни изстрели пронизват повърхността на езерото. Хората в действителния свят ще се оплакват. По-предпазливите ще се щурат насам-натам под преобърнатите от вятъра чадъри, прилични на оживели огромни гъби. Всички други ще се стрелкат от навес до навес, подобно на подплашени животни, а дъждът ще напоява главите им.

— Обичате ли животни? — питам аз Ленцен още преди да е седнал пак на мястото си. Аз продължавам. Поддържам хода на нещата.

— Моля?

Той сяда.

— Мой ред е. Преди да ни прекъснат, вие ме попитайте как се казва кучето ми, аз отговорих „Буковски“, а сега аз ви питам дали обичате животни.

— О, ние все още играем тази игричка?

Аз не отвърщам нищо.

— Вие сте ексцентрична жена, госпожо Конрадс — казва Ленцен.

Аз не отвърщам нищо.

— Е, добре — продължава той. — Не особено. Никога не съм имал домашен любимец или нещо такова. Ако имате това предвид.

Той хвърля поглед върху записките си, после ме поглежда пак в очите.

— Тонът, който придоби част от нашия разговор, не ми харесва — заявява той. — Ако аз съм ви провокирал, съжалявам за това.

Аз не зная какво да му отговоря, затова само кимам с глава.

— Нека да се върнем към вашето творчество. Кое във вашата работа обичате най-много?

— Да създавам свои реалности. И, естествено, да давам нещо на читателите си, което им доставя радост — казвам аз. Честно. — А вие? Кое във вашата работа обичате най-много?

— Интервютата — отвърща Ленцен и се захилва.

После поглежда записките си.

— В пресата и в интернет се пише много за вас, макар че или тъкмо защото вие никога не се появявате в публичното пространство — казва той.

— А, така ли?

— Вие четете ли статиите за себе си?

— Понякога, когато ме мъчи скуката. Повечето неща са чиста измислица.

— Чувствате ли се засегната, когато четете за себе си неща, които не са верни?

— Не. Забавляват ме. Колкото по-откачени, толкова по-добре.

И това също е вярно.

— Сега е мой ред — казвам аз. — Два пъти.

Замислям се за миг.

— Вие смятате ли, че сте добър човек? — питам.

Ловя риба в мътна вода. Всичките ми досегашни въпроси отскачаха от него като от броня. Не знам какво търся. Искях да подходя структурирано. Да открия как изглежда той, когато казва истината, а после да открия как изглежда, когато лъже. А после ще затегна винтовете. Ленцен обаче е хлъзгав като змиорка. Може би трябва да опитам още веднъж да го провокирам.

— Добър човек? — повтаря той. — Боже мой, ама и вие задавате едни въпроси. Не. Вероятно не съм. Но всеки ден се старая.

Интересен отговор. Ленцен млъква за малко, сякаш няколко секунди претегля думите си, за да ги определи накрая като точни и верни. Аз стрелям веднага:

— За какво съжалявате най-много в живота си?

— Не зная.

— Ами помислете.

Ленцен се прави, че мисли.

— За нещата, които доведоха до разпадането на брака ми. Така предполагам. А вие? Вие за какво съжалявате?

— Че не можах да спася сестра си? — казвам.

И това е вярно.

— Сестра ви е мъртва? — пита Ленцен.

Копеле!

— Да оставим това — казвам.

Той сбърчва вежди, за секунди изглежда объркан, но бързо се овладява.

— Докъде бях стигнал? А, да. Казвате, че историите, които се въртят в интернет, не ви дразнят. А критиката, дразни ли ви критиката?

— Само когато е оправдана — казвам аз. Продължавам незабавно: — А вие за какво, което не сте направили, съжалявате най-много?

Той отново е готов на старта, отговаря веднага:

— Трябваше да отделям повече време на дъщеря си, когато беше малка — казва той и продължава направо с атаката си. — Веднъж един критик беше писал, че вашите са силни, но в линията на действията им липсва сила.

— Какъв е въпросът ви?

— Аз все още го формулирам. За мен например много по-голям проблем бяха не толкова линиите на действие, а някои от действащите лица във вашия роман. Има двама герои в книгата ви, които не бяха така ясни в представата ми и пред очите ми като другите. И интересното е, че това бяха жертвата и убиецът. Жертвата е, простете ми, ако се изразявам прекалено остро, милата невинна душица, а убиецът тъкмо напротив, бездушен социопат, който обича да убива млади жени. Защо сте обрисували два такива архетипични образи, след като иначе сте прочута с вашите изящно описани характери?

Космите на тила ми се изправят.

— Просто е — казвам. — Аз не чувствам тези образи като клиширани архетипове.

— Нима? Ами да вземем например убитата. Брита, както се нарича тя в романа.

Скалпът ми се свива болезнено. „Както се нарича тя в романа“, казва Ленцен. С което на практика признава, че знае коя е тя, че я има наистина и че в действителност тя се казва другояче.

— Смятате ли образа на Брита за реалистичен? — пита Ленцен.

— Напълно.

Естествено, че смятам. Брита е Ана, Ана е Брита, има я, имаше я, аз я познавах толкова добре, като себе си.

— Брита не е ли по-скоро идеализиран образ на една млада жена? Една снежнобяла мечта. Захаросана, умна, мила и при това тъй страхотно морална. Значи този епизод, как тя реагира на бездомника... едно малко дете, което иска да прибере бездомниците от улицата...

Ленцен прихва с един такъв кратък, пренебрежителен звук. С усилие се въздържа да не скоча през масата и да му забия един в лицето. Но аз се сдържах. Решавам да го оставя да пита, да не го прекъсвам. От неговите въпроси научавам повече, отколкото от отговорите му.

— Имам чувството, че Брита е невероятен всезнайко — продължава Ленцен. — Онази ретроспектива, когато тя иска да придума сестра си да не носи вече дрехи от естествена кожа заради животните. Е, това вече ми се видя почти като пародия. Брита постоянно се разпорежда с хората или им казва какво да правят. И зная, че в романа вие представяте това като положително, обаче в реалния живот такива хора адски дразнят околните и никой не ги боготвори, така както вие го описвате в книгата си... Ако изобщо има такива чисти до последната си клетка хора. Или? Вие как го виждате?

Отварям уста, не ми достига въздух. С всички сили се старая да не му позволя да ме провокира. Този гадняр!

— Аз мисля, че има хора като Брита — успявам да изтръгна от устата си тези думи. — Вярвам, че има много добри и много лоши хора във всички степени между тези двете. Възможно е ние да сме така обсебени от нюансите, от тези междинни степени, че да изключваме хората, които се намират в края на скалата. Наричаме ги клишета или нереалистични. Обаче има такива хора. Много рядко, разбира се.

— Хора като вашата сестра? — пита Ленцен.

Температурата в стаята светкавично скача с няколко градуса. По мен избива пот.

— Какво?

— Имам чувството, че тук говорим за вашата сестра.

— Така ли?

Бялото на стената срещу мен затрептява пред очите ми.

— Да, някаква такава мисъл. Поправете ме, ако се заблуждавам. Обаче вие пишете тук тази непонятно идеализирана версия на едно отношение между сестри. Самата вие имате сестра, за която казвате, че не сте могли да я спасите. Може би тя е мъртва. Може би вие имате предвид спасяване в метафоричен смисъл, в края на краищата вие сте писателка. Може би не сте могли да я спасите от drogата или от мъж-насилник.

— От къде на къде ви хрумна?

Устата ми е пълни със слюнка.

— И аз не знам. Очевидно вие изпитвате симпатия към този образ, към Брита. И то въпреки че тя по принцип е толкова ужасна — заявява Ленцен.

— Ужасна ли?

Неочаквано, сякаш от удар, получавам невъобразимо главоболие. Стената насреща ми сякаш се издува към мен, хванала в плен нещо, което като че ли се опитва да се изскубне от нея.

— Да! — казва Ленцен. — Такава добра, такава красива, тъй чиста. Направо истинска принцеса от филми на „Дисни“. В действителния живот такава жена би била непоносима!

— Да?

— Ами, аз във всеки случай намирам за учудващо, че по-голямата сестра... как се казваше тя?... Извинете...

Главата ми се пръсва.

— Софи — успявам да промълвя.

— Това, че Софи се справя така добре с този образ... Как Брита разказва на сестра си, че годеникът ѝ не бил подходящ за нея. Как тика под носа на сестра си хвалбите за страхотната си нова работа. Как постоянно критикува външния вид и килограмите на сестра си. Брита... имам предвид Брита. Тази принцеса в стил Уолт Дисни, яхнала белия си кон. Съвсем честно? Ако бях жена и ако бях Софи, щях да съм вбесен от Брита. Може би дори щях да я ненавиждам.

„И точно така беше с мен“, казвам си аз наум.

Прозрението за това, което току-що си помислих, ме удря като гръм. Откъде дойде тази мисъл? Тя не е нова — усещам го. Често пъти съм си го мислила, само не толкова ясно. Тайничко. Отвъд болката.

Що за човек си ти, Линда?

Не бива да си мисля това. Обаче си я мисля пак. Да, ненавиждах я. Отвращаваше ме. Да, тя беше самодоволна, да, тя бе арогантна, да, тя седеше надменно на бял кон, светата Ана. Ана, която можеше да се облича в бяло, без да си изцапа дрехата. Ана, за която мъжете пишеха стихове. Ана, заради която би ме напуснал Марк, ако тя го беше поискала. И тя никога не ми позволи да забравя това. Ана, чиято коса дори след ваканция на палатки, пак ухаеше на шампоан. Ана, чието име можеше да се чете отпред назад и отзад напред. Ана, Ана, Ана.

Какво става тук?

Изтласквам се, ритайки с крака, изплувам, отново мисля ясно. Зная с какво си имам работа. Това е моето чувство за вина. Нищо повече от чувството ми за вина, коварно и подло. Моето чувство за вина, задето не можах да спася Ана. То ме изяжда и за да не бъда изядена напълно, моят мозък си търси изход — пък дори този изход да е тъй малък и нищожен като мисълта, че тя дори не беше толкова добра, сестра ми.

Колко е гадно, колко е дребнаво това, което току-що се опита да направи Ленцен. И колко гадно, колко дребнаво е това, че аз се оказах уязвима. Аз съм твърде развълнувана, твърде изтощена, твърде пропусклива. Главоболието пулсира в мозъка ми.

Трябва да се стегна. Ленцен удари един от моите топове, но царят и царицата са все още в играта. Концентрирам се. И докато аз се събирам вътрешно, чак тогава ми става ясно, какво всъщност съм чула току-що. Какво каза той. Как говори. Почти така, сякаш изпитва някакъв личен гняв към нея. Към Брита. Към Ана. И на мен ми става ясно нещо. Господи!

Дори и секунда не съм мислила за това. До този момент изхождах от позицията, че ако е имало някаква връзка с Ана и ако тя не е била случайна жертва, полицията щеше да залови престъпника. Мислех, че Ана е умряла, защото някой се е възползвал от факта, че там живее красива млада жена, сама в апартамент на партера и понякога оставя отворена вратата на терасата си. Но може би това не е вярно. Може би изобщо не е било жестока случайност. Възможно ли е? В крайна сметка, дали Ана все пак не е познавала чудовището?

— Както и да е — продължава Ленцен така, сякаш изобщо не е забелязал вътрешната суматоха, с която се боря аз. — На мен ми беше много интригуващо описанието на убийството и изобщо главата, когато Софи намира сестра си. Наистина е болезнено да четеш това, покъртително. На вас какво ви беше, когато го пишехте?

Десният ми клепач се свива. Нищо не мога да направя, за да го спра.

— Тежко беше — отговарям кратко.

— Госпожо Конрадс — казва Ленцен. — Надявам се, че тук не възниква впечатлението, че аз не харесвам книгата ви. Защото не е така. Главната героиня Софи например е образ, който за мен като читател до голяма степен действа последователно. Има обаче разни неща, които според мен някак си изпадат извън рамката на романа. И затова, естествено, аз съм много заинтригуван да се възползвам от уникалната възможност да разпитам авторката защо е описала нещата точно така, а не другояче.

— А, така ли? — казвам. Трябват ми няколко секунди, за да овладеея прилошаването. Трябва да спечеля време. — Е, какво изпада извън рамката според вас, освен жертвата на убийството?

— Ами, убиецът... Това само така, като пример.

— Да?

Сега вече става интересно.

— Да. Убиецът е представен като бездушно чудовище, като типичен психопат. И после... този трик, тази уловка, че той непременно трябваше да остави нещо на местопрестъплението. От писателка от ранга на Линда Конрадс аз очаквах един по-диференцирано обрисуван образ.

— Има социопати — казвам аз.

„Тъкмо сега седя срещу един такъв“, мисля си. Но не го казвам.

— Естествено, така е. Но те са изключително редки, а въпреки това близо деветдесет процента от всички криминали и трилъри се въртят около този вид престъпници. Вие защо избрахте един толкова едноизмерен образ?

— Аз смятам, че в света наистина съществува злото, точно както и доброто. Това исках да изобразя — казвам аз.

— Злото? Наистина ли? Че то не е ли във всеки от нас?

— Може би — отвърщам. — Повече или по-малко.

— Какво очарователно намирате в престъпници като този в книгата ви? — пита Ленцен.

— Абсолютно нищо — казвам.

Почти изплювам думите.

— Нищо. В една студена, болна душа, като тази на убиеца в моя роман, не ме очарова абсолютно нищо. Освен възможността да се погрижа за това той да отиде завинаги зад решетките.

— Можете. Поне в литературата, можете — отбелязва самодоволно и снизходително Ленцен.

Аз си мълча.

„Ще видиш ти, почакай“ — казвам си наум.

„Дали? Ще види ли? — мисли си в отговор друга част от мен. — И как?“

— Един по-комплексен, по-психологически мотив нямаше ли да бъде по-интригуващ? — продължава да говори Ленцен.

Отдавна ми е ясно, че той вече не говори за моята книга, а за самия себе си, може би дори се опитва да се оправдае. Аз го зная, той го знае, а двамата знаем, че другият от нас го знае. Може би трябва най-сетне аз да го изрека. Да помета от масата всички метафори и завоалирани формулировки.

— Какъв мотив например? — питам вместо това.

Очите на Ленцен се променят. Той е прозрял моя неумел трик. И двамата знаем, че аз го питам за неговия собствен мотив.

Той само свива рамене. Гладък и хлъзгав като змиорка.

— Аз наистина не съм писател — изрича благо. — Но вие, кажете ми вие, защо накрая не оставихте главната си героиня да умре? Това щеше да е по-реалистично. И заедно с това драматично.

Ленцен ме поглежда. Аз го поглеждам. Той задава някакъв следващ въпрос.

Аз не го чувам.

Love, love, love.

О, не.

Love, love, love.

Моля ви, не.

Love, love, love.

Моля ви, не, не мога повече.

There's nothing you can do that can't be done. Nothing you can sing that can't be sung. Nothing you can say but you can learn how to play the game. It's easy.

Аз скимтя. Вкопчвам се в ръба на масата. Оглеждам се панически из стаята, търсейки източника на музиката. Нищо. Само един голям паяк пълзи по паркета, чувам шума от краката му — пшик-пшик-пшик-пшик.

Изведнъж лицето на Ленцен се появява съвсем близо пред моето, виждам малките капиляри, пронизващи много бялото бяло на очите му. Чудовището от моите сънища — точно пред мен. Усещам дъха му върху лицето си.

— Страх ли ви е от смъртта? — пита той.

Моят страх е дълбок кладенец, в който паднах. Нося се отвесно във водата, с пръстите на краката си опипом търся дъното, ала там няма нищо, само чернилка.

Отръсквам се, опитвам се да остана над водата, да остана в съзнание.

— Какво казахте току-що? — питам.

Ленцен ме поглежда, бърчейки чело.

— Нищо не съм казал. Вие добре ли сте?

Аз пъшкам, задъхвам се. Успявам да се овладеея. Бог знае как.

— Знаете ли — продължава невъзмутимо Ленцен, — най-много се зачудих на развързката. Аз наистина си мислех през цялото време, че изобщо няма убиец и че накрая тази привидно побъркана сестра ще се окаже убийцата.

Подът под краката ми изчезва. Под мен има само мрак. Марианската падина, 11 хиляди метра чернилка. Лицето на Ана, смеещо се, подигравателно, моите пръсти около дръжката на ножа, студен гняв, аз забивам острието.

Забивам острието ли? Аз? Не, не. Това — не. Всичко трае само някакъв кратичък, страховит миг. Не. Не беше така! От музиката е! От присъствието на чудовището! От моите напрегнати нерви! Може би той дори ми е сипал нещо! Аз не съм на себе си! Преди миг не бях на

себе си! За един кратък, ужасяващ момент аз току-що се запитах дали моето огромно чувство за вина не почива върху факта, че аз не можах да спася Ана, а върху това, че аз — че АЗ. Е, добре. Може би не е имало никакъв бягащ мъж. Били сме само аз и Ана. Може би бягащият мъж е бил само една история, една толкова красива история, каквато могат да си измислят само мозъците на писатели.

Историята не е лоша. Беглецът, толкова малко реален, колкото сърнето на поляната. Линда и нейните истории.

Мобилизирам се. Не. Това не е като онази история със сърнето. Аз не съм лъжкиня и не съм откачена. Аз не съм убийца. Отърсвам черната мисъл от себе си. Насочвам пак вниманието си към Ленцен. Без малко да се оставя той да ме манипулира. Поглеждам го. Той излъчва... веселие. Аз потръпвам. Тази студена, едва забележима усмивка в светлите му очи. Не зная какво точно става зад челото на Ленцен, но вече нямам никакво съмнение, че той е дошъл, за да ме убие. Заблуждавала съм се — той не е вълк, той не убива ефективно и бързо. Той се наслаждава на това тук, наслаждава се на играта.

Гласът му отеква в главата ми: „Страх ли ви е от смъртта?“. Виктор Ленцен ще ме убие. Ръката му се пъха в самото плавно и леко. Ножът. Господи!

Аз нямам друг избор.

Вземам пистолета, който бях залепила с тиксо под плота на масата, дръпвам го. Насочвам го към Виктор Ленцен и натискам спусъка.

22.

Софи

В мислите си Софи постоянно се връщаше назад в апартамента на Брита. Все още я измъчваше въпросът, какво точно бе онова, което ѝ се бе видяло толкова странно там, на местопрестъплението, в жилището на Брита. Имаше нещо там. Тя го бе видяла на местопрестъплението, виждаше го и в кошмарните си сънища, ала то все ѝ убягваше. А тя беше сигурна, че ключът бе точно в тази

подробност. Мозъкът ѝ обаче бе твърде препълнен с прекалено много неща и тя не можеше да мисли ясно. Дори само през вчерашния ден се бе случило толкова много. Първо идва комисарят и ѝ чете конско за поведението ѝ. После това с баща ѝ — бяха го закарали в болница със съмнение за сърдечен инфаркт. Майка ѝ, естествено, беше пред нервен срыв, макар че цялата история се беше оказала фалшива аларма. Въпреки това Софи все още беше стресирана. Не можеше и да мисли за спане. А нощта бе тъй тиха. Нямаше го вече Паул до нея, за да изпълва спалнята с равномерно си, спокойно дишане. Всъщност Софи даже се радваше, че го няма. Тя бе твърде разбита, за да поддържа някаква връзка, да мисли за сватба и деца, както искаше Паул. Тя беше бясна, на себе си, на света. Това е само един признак на тъга, каза психотерапевтката. Напълно нормално. Софи обаче не се чувстваше нормална. В момента всичко у всекиго я дразнеше и ядосваше. Може би, с изключение на този млад комисар, който притежаваше обезпокоителната дарба да казва точно правилните неща.

Софи беше неспокойна. Не можеше да се спре на едно място, постоянно трябваше да е в движение. Веднъж беше чула, че много хора след тежка загуба или рухвали, или направо се вледенявали, или възприемали всичко напълно приглушено. През последните седмици тя бе видяла и двете. Чувството за глухота при баща си, нервния срыв при майка си, която обаче (с успокоителните медикаменти от лекарите и поставена в състояние на покой) не бе принудена вече да чувства кой знае какво. Софи, напротив, чувстваше всичко.

Разбра, че и тази нощ няма да заспи, стана, излезе от спалнята и отиде в кабинета си. Седна на бюрото си, заринато с разпечатки и изрезки от вестници, и включи компютъра.

През последните дни и нощи тя бе картографира до най-малка подробност живота на сестра си, беше разговаряла с разплаканите приятелки на Брита и с

шокираното ѝ бивше гадже, но въпросите не доведоха до напредък. Тя и без това познаваше приятелите на сестра си и никой от тях не можа да ѝ помогне, никой не можеше да си представи дори за миг, че някой може да иска да стори зло на Брита. Може би Брита бе засякла в дома си крадец. Или я бе проследил някой болен ненормалник, нещо от типа „неизвестен извършител“. Жестока случайност. Само така ще да е било — това бе единодушното мнение. Брита обаче не се беше оплаквала, че някой я следи или нещо такова. Не беше притеснена. Нищо подобно. Приятелите на Брита недоумяваха, точно както и самата Софи. Оставаше само едно.

Софи влезе в интернет и кликна на страницата на агенцията, за която бе работила Брита. По принцип работата бе единствената сфера в живота на Брита, където нямаше пресечни точки с живота на Софи. Ако Брита е познавала убиеца си, тогава това може да е бил само неин колега. Всички други мъже в живота на сестра си тя познаваше. И да, тя бе видяла само за малко сянката му на вратата към терасата, преди той да изчезне през перилата на балкона, но никога нямаше да забрави лицето му. Затова смяташе глупавите въпроси на онази млада комисарка за семейството на Брита и Софи и за личното им обкръжение, толкова невероятно смешни и ненужни. Софи знаеше какво бе видяла. Един непознат мъж.

Тя намери адреса на стартиращата интернет-фирма, за която от близо година Брита бе работила като графичен дизайнер. Погледна часовника. Наближаваше два часът. Спомни си, че Брита често пъти бе оставала да работи в офиса до късно през нощта, понякога даже беше нощувала там, за да изготвя проекти с кратки срокове. Софи се запита дали и колегите ѝ са имали такова ненормално работно време. Взе телефона си, набра номера, посочен в интернет, изчака, звъня продължително, но никой не вдигна. Жалко. Колегите на Брита бяха последните, които

искаше да провери, след това вече не знаеше какво повече да прави. В този миг ѝ хрумна една идея. Понякога във фирмените сайтове се публикуваха снимки и кратки биографии на сътрудниците — най-вече при нови, малки фирми, като тази, за която бе работила Брита. Софи отново отвори сайта. Наистина, имаше бутон с надпис „Нашият екип“. С треперещи пръсти кликна върху него.

Снимката се стовари върху нея като удар под кръста.

От екрана я гледаше Брита с широка усмивка на лицето. Руси коси, големи сини очи, лунички по носа. Брита, която винаги ухаеше така хубаво. Брита, която винаги улавяше паяците, от които толкова се страхуваше Софи, събираше ги в стари буркани от мармалад и внимателно ги изнасяше навън, пускаше ги на поляната. Брита, с вечната дъвка в устата.

Софи с усилие откъсна поглед от снимката на сестра си и разгледа снимките на другите сътрудници. Три от тях бяха жени и тутакси отпаднаха. Останаха шестима мъже. Двама управители, артдиректорът, трима компютърни специалисти. От пръв поглед Софи видя, че никоя от физиономии не принадлежеше на мъжа, когото бе видяла в апартамента на Брита. Продължи да превърта надолу и хлъцна от изненада. Имаше две рамки, под които бе изписано име и длъжност, но не бяха добавени снимки. Сърцето ѝ заби лудо и тя набързо си записа имената: Симон Плацек — публични медии. Андре Бялковски — програмист.

Софи погледна пак часовника. Доколко вероятно бе посред нощ да има човек в офиса? Не много вероятно. А каква беше алтернативата? Да си легне пак и да зяп тавана? Невъзможно. Тя се облече, взе ключа от колата и излезе от жилището си.

Софи чувстваше тялото си странно леко, докато излизаше от паркинга, разположен точно до комплекса от сгради в центъра на града, където бе работила Брита. Седемдесет и два часа без сън. Софи се огледа. От четирите бизнес сгради наблизо само в една светеше, иначе

цялата околност, която само след няколко часа щеше да се изпълни с делово суетене, сега бе напълно безлюдна. Черен асфалт, няколко самотни осветителни стълбове, няколко таксито, преминаващи бързо по недалечната улица. Софи тръгна към сградата, където светеха лампи, но после се спря разочарована. Беше блок номер 6–10, а Брита бе работила в блок 2–4 — в съседния стъклен исполин, тъмен и изоставен. Недоволна, Софи тръгна обратно към колата си. Взе асансьора, слезе в подземния гараж, въздухът тук долу беше направо отровен, вонеше на отпадъчни газове. Софи зарови из чантата си в търсене на ключа, вече бе стигнала почти до колата си, когато го усети. Нещо не беше наред. Тя не бе сама тук. Инстинктивно се спря. И проумя. Тя не беше разпознала убиеца. И заради това бе изхождала от позицията, че той също не я познава.

Ами, ако това не беше вярно?

Тогава той ще я преследва. Ще се опита да убие нея, свидетелката. Тази мисъл беше като удар. Тук имаше някой, точно зад нея. С болезнено разтуптяно сърце Софи се обърна. Нямаше никого. Затича се към колата си, стъпките ѝ и запъхтяното ѝ дишане отекваха силно в опустелия подземен гараж. Стигна почти до нея, оставаха ѝ само няколко крачки. И в този миг тя отново се спря, застина. Там все пак имаше нещо, една приведена сянка на задната седалка в колата. Или? Не. Само ѝ се бе привидяло. Или?

Сянката се размърда. Сърцето на Софи пропусна един удар, сетне продължи да куцука панически. „Той ще убие и мен“ — помисли си. Тя нямаше да успее. Не можеше дори да крещи, можеше само да стои там и да гледа. В този миг вцепенението ѝ се пропука, нишката се скъса. „Махай се — каза си Софи, — трябва да се махна от тук.“ И още: „Твърде близо, твърде близо съм. Три крачки и той е при мен. Три крачки и той ще ме убие.“ И най-сетне мозъкът ѝ направи това, което трябваше да направи: отскубна се от всички други мисли и изстреля в тялото ѝ едно чувство на пълен терор. Само няколко крачки.

Смъртният страх я заля подобно на водопад от ледена вода, напои тялото ѝ, дрехите, косата ѝ, открадна за миг дъха ѝ. Сетне вцепенението свърши, тялото на Софи превключи на режим „оцеляване“, обърна се и хукна, а сгушената сянка се изтърколи от колата и също затича, Софи го чу, той беше бърз, приближаваше. Колко бързо можеш да тичаш, Софи, колко бързо? Тя тичаше към изхода, сърцето ѝ пулсираше в главата ѝ, нямаше кислород, мъжът и ножът бяха точно зад нея. Софи тичаше, блъсна се във вратата на асансьора, изпъшка, натисна панически копчето, зад нея отекваха бързи крачки, тя не се обърна, сети се за Орфей и подземния свят — обърнеш ли се, ще си мъртъв, обърнеш ли се, ще си мъртъв. Асансьорът не идваше, не идваше, не идваше, не идваше, не идваше. Софи хукна към стълбището, блъсна скърцащата стоманена врата, премини, стъпала, стъпала, чу как след нея вратата се затвори със силен трясък. Дали мъжът с ножа се бе качил в асансьора? Какво, ако мъжът с ножа е взел асансьора? Какво ако?... Ако мъжът с ножа вече я чакаше там горе, ако?... Вратата на входа долу се отвори със силно пиццено, стъпките се втурнаха по стъпалата. Софи продължи да тича с металически вкус в устата, политна, падна, надигна се, и пак — нататък, мъжът с ножа зад гърба ѝ, все по-близо, все по-близо, не се обръщай, не се обръщай, ако се обърнеш, си мъртва, ами ако той направо метне ножа, просто го метне? В гърба ти? Софи достигна изхода на подземните гаражи, хвърли се към вратата, удари се силно в нея, заключено, заключено, какво може да е това?, заключено, заключено, моля, моля, моля... ако той те хване, мъртва си, моля, моля, отвори се, заключено, заключено, точно зад нея, мъжът с ножа плътно зад нея!, крачките се приближаваха, спринт, финал, толкова бързо, все по-близо. Софи блъсна повторно вратата, тя се отвори, не е заключена, дори не заяжда, просто Софи бе натиснала достатъчно силно бравата, твърде глупаво, да отвориш врата, тичай, по дяволите, Софи, не мисли, тичай! Софи се хвърли навън и побягна. Покрай пустата фасада на

сградата, по пустата, безлюдна съседна улица, стъпки и нож зад нея, тичаше, черна кръв, отворените очи на Брита, застиналото изненадано изражение на лицето на Брита, и онзи образ в сянката, образът в сянката, Софи тичаше, тичаше, тичаше, тичаше, докато не загуби представа къде се намира. Докато там въвн не изчезна всичко, нямаше нищо друго, освен нейните собствени крачки и собствения ѝ дъх. Едва тогава тя се спря.

19.

Не, аз не натискам спусъка. Изваждам оръжието, насочвам го към Ленцен, ръката ми трепери, но не натискам спусъка. Дадох си клетва да не натискам спусъка, а да използвам оръжието само като средство за оказване на натиск. Аз съм жена на словото, а не оръжията. Твърде дълго и твърде трудно се борих със себе си, докато реша да се снабдя с пистолет, но в края на краищата бях прозряла, че е необходимо.

Кое то сега се бе оказало вярно.

Аз не натискам спусъка, обаче въздействието, което самият вид на оръжието упражнява върху Ленцен, е, все едно че вече съм стреляла. Той е напълно окаменял, като мъртъв е. Гледа ме с празни очи. Аз стискам оръжието по-силно, то е тежко. Гледам Ленцен. Той гледа мен. Примигва. Проумява. Масата, край която седим, се е завъртяла на сто и осемдесет градуса.

— Боже мой — казва Ленцен. Гласът му трепери. — Той... — Ленцен млъква, преглъща. — Той... истински ли е?

Аз не отговарям. Вече не отговарям на въпроси. Настъпи моментът на сериозните неща. Отмина времето на чистото, елегантно решение с ДНК проби или доброволно самопризнание. Не използвам израза „сериозни неща“ просто току-така. Аз съм готова да си изцапам ръцете. Няма вече празно дърдорене. Няма игрички.

Ленцен седи пред мен с вдигнати ръце.

— За Бога! — казва той. Гласът му е пресипнал. — Аз не разбирам какво... какво става тук... — Той се задавя, млъква, мъчи се да се овладее.

Потта избива по челото му, по бързото повдигане и спадане на гърдите му виждам колко трескаво диша. Той изглежда напълно шокиран. Дали пък наистина не си е помислял дори, че аз бих могла да съм въоръжена? Би трябвало да е мислил за тази възможност, когато е влязъл в къщата на жената, чиято сестра е убил! Ужасеното лице на Ленцен ме обърква. Ами ако?...

Отхвърлям всяко колебание. Ленцен ще излезе пак от тази къща само като доказан убиец, дал самопризнание — друг изход няма.

Сецам се за това, което научих от д-р Кристенсен. Тактиката на Райд за водене на разпит. Да създаваш стрес. Да размазваш чрез безкраен поток от въпроси. Да наказваш всяко отклонение. Да прекъсваш банални и отпускащи въпроси, като задаваш провокиращи, предизвикващи стрес въпроси. Да представяш фалшиви доказателства. Изнудване, насилие — всичко е позволено. Стресиране. Смачкване. Стресиране. Смачкване. В един момент предлагаш изхода на самопризнанието. Пак стресиране. Смачкване. И накрая — пречупване.

Но първо трябва да разбере дали и той от своя страна е въоръжен.

— Станете! — нареждам аз. — Веднага!

Той се подчинява.

— Съблечете самото си и го оставете на масата. Бавно.

Той го прави. Аз вземам дрехата, без да го изпускам от очи. Опипвам я с лявата ръка, докато дясната ми длан държи пистолета. В джобовете на самото няма нищо. Пускам дрехата на пода.

— Изпразнете джобовете на панталона си. Бавно.

Той го прави. Поставя на масата запалката си. Гледа ме неуверено.

— Обърнете се!

Той изпълнява. Аз не мога да се приближа, за да го претърся, но виждам, че няма пистолет нито в джобовете, нито в колана.

— Бутнете към мен чантата си. Бавно — казвам.

Той взема чантата си, подбутва я към мен. Аз я вдигам предпазливо, отварям я, опипвам вътре — нищо, само безобидни дреболии. Ленцен е невъоръжен, обаче това не променя абсолютно нищо. Доколкото зная, той може да ме убие и с голи ръце. Стискам по-силно пистолета си.

— Седнете.

Той сядва.

— Имам няколко въпроса към вас и очаквам да ми отговорите честно — казвам.

Ленцен мълчи.

— Разбрахте ли ме?

Той кима.

— Отговорете — изкрещявам.

Той преглъща мъчително.

— Да — казва задавено.

Аз го оглеждам внимателно — размера на зениците му, кожата на лицето, ударите на пулса му в сънната артерия. Той е уплашен, но не е в шок. Това е добре.

— На колко години сте? — питам.

— Петдесет и три.

— Къде сте отраснали?

— В Мюнхен.

— На колко години е баща ви?

Ленцен ме поглежда напълно объркан.

— Това можем и да го прескочим — казвам. — Знаете ли защо сте тук?

— Ами, заради интервюто — казва с треперещ глас.

Значи той наистина се прави, че не знае за какво говоря.

— Значи вие нямате никаква представа защо ви повиках? — казвам. — Именно вас?

Ленцен ме поглежда така, сякаш му говоря на език, който той не разбира.

— Отговорете! — блъфирам.

Ленцен се колебае за миг, сякаш го е страх, че аз мога да стрелям веднага, ако той каже нещо погрешно.

— Одеве вие казахте, че сте ме избрали, защото цените моята работа — отговаря той и се опитва да звучи подчертано спокойно. — Обаче на мен бавно ми просветва, че това не е истинската причина.

Не мога да позволявам той да продължава да играе ролята на невинния недоумяващ. Това ме вбесява до такава степен, че за миг ми се налага да се овладее. „Добре — казвам си после. — Тогава, както иска.“

— Е, хубаво. Още веднъж отначало — казвам. — На колко години сте?

Той не отговаря веднага. Аз вдигам пистолета малко по-нагоре.

— На петдесет и три — казва той.

— Къде сте отраснали?

— В Мюнхен.

Той се опитва да погледне мен, вместо да гледа дулото на пистолета ми.

— Имате ли братя, сестри?

Не му се удава да отмести поглед.

— Имам един по-голям брат.

— Имате ли добро отношение с родителите си?

— Да.

— Имате ли деца?

Ръката му докосва слепоочието.

— Вижте, нали вие вече ме питахте всичко това! — казва, като се опитва да звучи спокойно. — Какво става тук? Това някаква шега ли е?

— Не е шега — отвърщам, незабелязано вдигам пистолета.

Очите на Ленцен се разширяват леко.

— Имате ли деца? — питам.

— Една дъщеря.

— Как се казва дъщеря ви?

Той се колебае. Само за малко, обаче аз усещам съпротивата му.

— Сара — казва той.

— Кой е любимият ви футболен отбор?

Усещам как той вътрешно си отдъхва, задето тематично се отдалечавам от дъщеря му. Добре-е.

— „Мюнхен 1860“.

Време е за удар под пояса.

— Обичате ли да причинявате болка другиму?

Той изсумтява презрително.

— Не.

— Измъчвали ли сте някога животно?

— Не.

— Каква е моминската фамилия на майка ви?

— Ницше.

— На колко години е баща ви?

— На седемдесет и осем.

— Смятате ли, че сте добър човек?

— Давам най-доброто от себе си.

— Какво обичате повече — кучета или котки?

— Котки.

Аз буквално виждам как мозъкът му трака подобно на машина, докато се опитва да отгатне накъде бия аз и най-вече: как може да ме обезоръжи. Аз държа пистолета с десницата си, но се подпирам на масата. Държа оръжието правилно, не си позволявам немарливост. Упражнявала съм се. Масата, на която седим един срещу друг, е широка, Ленцен няма шанс да достигне до мен или до пистолета. Би му се наложило да заобиколи масата. Няма шанс. Аз го знам, той го знае. Аз ускорявам темпото:

— Кой е любимият ви филм?

— „Казабланка“.

— На колко години е дъщеря ви?

— На дванайсет.

— Какъв цвят е косата на дъщеря ви?

Челюстите му се раздвижват нервно.

— Руса.

Въпросите за дъщеря му го засягат и му е трудно да скрива това.

— Какъв цвят са очите на дъщеря ви?

— Кафяви.

— На колко години е баща ви?

— Седемдесет и седем.

— Одеве казахте седемдесет и осем.

Наказвай всяка грешка.

— Седемдесет и осем. Той е на седемдесет и осем.

— Мислите, че това тук е игра?

Той не отговаря. Очите му хвърлят искри.

— Мислите, че това тук е игра? — повтарям аз.

— Не. Просто сбърках.

— Стегнете се — предупреждавам го.

Стресирай, мачкай.

— Каква е моминската фамилия на майка ви?

— Ницше.

— На колко години е баща ви?

Ленцен потиска една въздишка.

— Седемдесет и осем.

— Коя е любимата ви група?

— U2. Не, „Бийтълс“.

Интересно!

— Коя е любимата ви песен на „Бийтълс“?

— All you need is love.

Туше! Аз се опитвам да не ми проличи, ала не успявам. Ленцен ме гледа с непроницаем поглед. Дебнеш.

Време е да затегна гайките.

— Вие ме излъгахте, господин Ленцен — казвам. — Обаче това няма значение. Аз и така знам, че дъщеря ви не се казва Сара, а Мари.

Оставям репликата ми да подеждва няколко секунди.

— Знаете ли — казвам после, — аз знам доста неща за вас. Повече, отколкото вие си мислите. Отдавна ви наблюдават от мое име. Всяка ваша крачка.

Лъжа. Но все тая.

— Вие сте луда — казва Ленцен.

Аз игнорирам думите му.

— По-точно казано, знам отговора на всеки от въпросите, които ви зададох, а и на всички въпроси, които предстои да ви задам.

Той изсумтява шумно.

— Тогава защо питате?

Сега обаче той е предвидим.

— Защото ми се ще да чуя отговорите от вас.

— Отговори на какво? Защо? Не разбирам всичко това!

Поне една част от неговото отчаяние звучи истински. Сега не трябва да му позволявам да си отиде.

— Участвали ли сте някога в бой?

— Не.

— Удряли ли сте досега някого в лицето?

— Не.

— Удряли ли сте някога жена?

— Аз мислех, че „някого“ включва и жени.

Той отново изглежда уверен. По дяволите! Темата „насилие“ не го притеснява. Проклет студенокръвен гадняр.

— Изнасилвали ли сте някога жена?

Лицето му вече не трепва.

— Не.

Единствената му уязвима точка, която успях да открия до момента, е дъщеря му. Решавам да задавам по принцип всички

потенциално затрудняващи и опасни въпроси, като ги влагам във въпроси за дъщеря му.

— На колко години е дъщеря ви?

— На дванайсет.

Мускулите на челюстите му се напрягат.

— В кой клас е дъщеря ви?

— В седми.

— Кой е любимият учебен предмет на дъщеря ви?

В очите ми се набива една вена на слепоочието му, която досега не бях забелязала. Тя тупа отчетливо.

— Математика.

— Как се казва конят на дъщеря ви?

И тупа.

— Люси.

— Смятате ли себе си за добър баща?

Челюстите му се движат напрегнато.

— Да.

— Изнасилвали ли сте някога жена?

— Не.

— Как се казва приятелката на дъщеря ви?

— Не знам.

— Аника — казвам аз. — Аника Мелер.

Ленцен преглъща шумно. Аз не чувствам абсолютно нищо.

— Кой е любимият цвят на дъщеря ви?

— Оранжево.

Ръката му се протяга към слепоочието. Така са му омръзнали тези въпроси, въпросите за дъщеря му! Това е добре.

— Кой е любимият филм на дъщеря ви?

— „Ариел“.

— Досега убивали ли сте човек?

— Не.

Отговорът дойде бързо, точно както и предишните. А всъщност Ленцен знае съвсем точно, че сега ще дойдем до същността на цялата история. Какви надежди храни? Как иска да се измъкне от този трик?

— Страхувате ли от смъртта?

— Не.

— Коя е най-тежката травма, която ви се е случвала?

Той се прокашля.

— Това сега.

— Има ли нещо, заради което бихте убили?

— Не.

— Бихте ли убили заради дъщеря си.

— Да.

— Но вие току-що казахте, че...

Той се слисва.

— Знам какво казах току-що — изкрещява. — Господи Боже! Естествено, че бих направил всичко, за да защита детето си.

Той се опитва да се успокои, но не успява.

— Кажете ми най-сетне какво означава всичко това тук! — изревава бясно Ленцен. — За какво е тази идиотщина? Това игра ли е? Измисляте си нов криминален роман, така ли? Вземате ме за свое опитно зайче, а? Това ли е? Мамка му!

Той удря с юмрук по масата. Гневът му е като природна стихия. Това ме плаши, въпреки оръжието в ръката ми, но аз не позволявам на никакво вълнение да избие навън по лицето ми. На двора отново грее слънце, усещам лъчите му по бузата ми.

— Успокойте се, господин Ленцен — казвам и вдигам заплашително ръка. — Това тук не е играчка.

— Виждам! — изръмжава гневно той. — Вие си мислите, че седите тук с някакво мекушаво момченце, а? Знам как изглеждат проклетите пистолети. В Алжир на два пъти едва не ме отвлякоха. В Афганистан съм снимал репортаж за проклетите полеви командири. Могат напълно да различат истинско оръжие от воден пистолет, повярвайте ми.

Лицето му е станало яркочервено. Той губи контрол. Аз все още не знам дали това е добре или зле.

— Това положение не ви харесва — казвам хладно.

— По дяволите, така е! Кажете ми поне... — започва той.

— Вие обаче можете по всяко време да сложите край на положението — прекъсвам го аз.

Опитвам се да звуча колкото се може по-спокойно. Никога досега не съм си давала така ясно сметка за микрофоните из къщата ми, както в този миг.

— И как? — пита раздразнено Ленцен.

— Като ми дадете това, което искам.

— Но какво, какво за Бога искате?

— Истината — казвам. — Искам да си признаете.

Ленцен се вторачва в мен. Моето оръжие и аз се вторачваме в него. После той примигва.

— Искате самопризнание — повтаря невярващо.

Всичко в мен вибрира. Да.

— Точно това искам.

От устата на Ленцен се изтръгва някакъв дълбок, гръмовен звук. Едва след няколко секунди аз проумявам, че той се смее — истерично.

— Ами тогава ми кажете, ако обичате, какво, по дяволите, трябва да признавам! Какво съм ви сторил? Не аз съм ви молил за това интервю!

— Не знаете за какво говоря?

— Нямам ни най-малка представа — заявява Ленцен.

— Смятам това за твърде...

Не се стига до повече думи. Движението е плавно. Той се хвърля към мен през масата, преодолява я за част от секундата, вече е над мен, помита ме от стола ми, главата ми се удря силно в пода, Ленцен е над мен. Отеква изстрел, мозъкът ми експлодира, виждам само червени пръски, в главата ми нещо пищи, нанасям удари с ходилата си, ритам с крак, опитвам се да изблъскам лицето на Ленцен от себе си, но той е твърде тежък за мен, искам само да се махна от него, да се махна. И по-скоро инстинктивно, отколкото контролирано удрям пистолета в главата на Ленцен. Той изкрепява, отпуска се, аз претъркулвам тялото му от себе си, ставам на крака, правя няколко крачки назад, олюлявам се, когато едва не се сривам на стола. Успявам да се задържа на крака и отварям уста, за да си поема въздух. Насочвам пистолета към Ленцен. Ставам съвсем спокойна, в мен вече няма гняв, само хладна омраза. Искане ми се само да натисна спусък. Ленцен клечи пред мен и зяпа дулото. Виждам широко разтворените му очи, потта, лъщяща по лицето му, гърдите му се повдигат и спадат — виждам всичко като на забавен каданс. Дясната ми ръка, която държи пистолета, трепери. Мигът отминава. Аз отново се овладявам. Отпускам леко оръжието. Усещам, че съм задържала дъха си, налагам си да продължа да дишам. Ленцен пъшка, и двамата пъшкаме. Раната на главата му кърви силно. Застава на колене, поглежда ме със студени очи, като ранено животно.

— Станете — казвам.

Ленцен става. Опипва главата си, поглежда ужасен твърде червеното червено. Аз потискам позива си да повърна.

— Обърнете се и вървете към входната врата. Бавно.

Той ме поглежда недоумяващо.

— Вървете — повтарям аз.

Той се подчинява, а аз го следвам с вдигнат пистолет и с поразтреперани крака, насочвам го като навигатор към банята за гости, която за мой късмет, е точно до трапезарията. Карам го да вземе една кърпа, да я навлажни, да я притисне към раната. След миг се оказва, че тя е миниатюрна, аз изобщо не съм го ударила както трябва. Никой от двамата ни не казва и дума, чува се само тежкото ни дишане. После връщам Ленцен под команда в трапезарията, обратно на масата, карам го да седне на стола си, настанявам се срещу него.

В трапезарията ми се е стъмнило, гъсти облаци са закрили слънцето. Отвън вече се здрачава, времето между деня и вечерта. В далечината отеква грохот. Бурята, предречена от Шарлоте, все пак дойде. Може и да е отдалечена все още, но въздухът в стаята е така зареден с електричество, че сякаш бурята отдавна е преминала над нас.

— Моля — обажда се Ленцен — оставете ме да си тръгна.

Аз го поглеждам вторачено. Този какви си ги мисли?

— Не зная какво е това тук — казва той. — Не зная какво искате от мен. Не зная що за игра играете. Но вие спечелихте.

В очите му проблесват сълзи. Не е зле. Да не би пък ударът по главата все пак да е донесъл полза?

— Не знаете за какво е всичко това? — питам аз.

— Не! — отговорът излиза от устата му почти като крясък.

— Вие защо казахте, че ви се е сторило, че сестрата в моя роман е убийцата? — питам аз. — Искяхте да ме провокирате ли?

— Защо да ви провокирам? Не ви разбирам! — вика Ленцен. — Нали вие искахте да говорите за книгата ви!

Не е зле.

— А това с Шарлоте?

Той ме зяпва, сякаш говоря на чужди езици.

— Шарлоте ли?

— Шарлоте. Моята асистентка. Какво беше това?

Той въздъхва измъчено. Налага си да отговори спокойно:

— Вижте, вашата асистентка флиртуваше с мен доста неприкрито. Нямам вина за това. Аз исках само да бъда любезен. Не можете да ми наденете примката заради това, аз...

— Какви бяха тези въпроси за кучето ми?

— Нищо не съм целял с този въпрос, госпожо Конрадс. Моля ви, опитайте да си спомните. Аз съм тук по ваше желание. Вие ме поканихте. На мен за това ми плащат, за да говоря с вас. Аз бях учтив с вас през цялото време. Не съм направил нищо, което би оправдало вашето поведение към мен.

— Какви бяха тези въпроси за кучето ми? — повтарям.

— Ние сме тук за интервю, така ли е? — казва Ленцен.

Той ме поглежда така, сякаш аз съм някакво опасно животно, което всеки миг може да му скочи. Усещам колко сили му струва да остане спокоен.

Не му отговарям.

— Вие споменахте, че имате куче — отговаря той. — Съвсем нормално е да попитам за него.

Вероятно той вече си мисли, че наистина съм откачена. Напълно непредсказуема. Това е добре. С малко късмет ще го довърша много скоро.

— Защо ме попитахте дали ме е страх от смъртта? — питам.

— Какво?

— Защо ме попитахте дали ме е страх от смъртта? — повтарям.

Отново чувам грохот от гръмотевица, далече, много далече. Заплашителен грохот, като от стъпки на великан.

— Не съм — казва.

Той изглежда напълно объркан. Аз отново едва се сдържам да не стана и да го аплодирам.

— Моля ви, пуснете ме да си отида — изрича той. — Готов съм да забравя случилото се тук. Само...

— Не мога да ви пусна да си ходите — прекъсвам го аз.

Той ме поглежда напълно сащисан.

Това негово лицемерно държание, крокодилските му сълзи, хленченето... от всичко това ми се гади. Трудно ми е да се удържа и да не повърна в краката му. Седем пробождания с нож. А той припада от една малка раничка. Поемам си дълбоко въздух и задавам въпрос:

— Имате ли деца?

Ленцен изстенва и скрива глава в дланите си.

— Моля ви — казва.

— Имате ли деца? — питам.

— Моля ви, не закачайте дъщеря ми — изстенва Ленцен.

Виждам, че той плаче.

— Как се казва дъщеря ви? — питам.

— Какво искате от дъщеря ми?

Почти ме умолява. Аз едва сега проумявам. Той наистина ли си мисли, че аз имам намерение да сторя нещо на дъщеря му? Че заради това го разпитвам за нея? Че това е нещо като закана? Никога нямаше да се сетя за това. Но добре. Решавам да не се влияя от скимтенето и хленча му. Може би сега той е готов да ми даде това, което искам.

— Вие знаете какво искам — заявявам.

А между редовете казвам: дай ми каквото искам и ще оставя дъщеря ти на мира. Ленцен го знае и аз го знам. Нямам време да се чувствам зле заради това.

— Самопризнание — проронва Ленцен.

Вълната от адреналин, заляла тялото ми, когато мъжът ми се нахвърли, се беше поуталожила малко през изминалите минути, но сега отведнъж се надига пак. Горещца.

— Самопризнание — потвърждавам.

— Но аз не знам...

Хайде, пак се започна. Колко дълго иска той да кара по този начин?

— Тогава аз ще ви помогна — подхвърлям.

Той ме поглежда неуверено.

— Къде живеете преди дванайсет години? — питам.

Той се замисля за миг, после отговаря:

— В Мюнхен. Тогава беше последната ми година в Мюнхен.

— Познавате ли жена на име Ана Михаелис?

В очите му няма нищо, нищо.

— Не. Коя е тя?

Лъжец! Изпитвам почти възхищение към него. При положение че в играта е намесено и оръжие, Ленцен издържа дяволски дълго време. Може би той наистина не се страхува от смъртта.

— Защо ме лъжете?

— Добре, добре, добре — казва. — Нека да помисля. Името ми се струва познато.

Що за игра играеш ти, Виктор Ленцен?

— По време на моите проучвания открих, че вашето истинско име е Михаелис. Конрадс е творчески псевдоним. От Джоузеф Конрад, един от вашите любими писатели, нали така?

Трудно ми е да не се поддам на гнева си. Ленцен продължава да играе.

— Имате ли родство с Ана Михаелис? — пита той.

— Къде бяхте на двацет и трети август 2002 година? — контрирам го аз.

Той ме поглежда объркано. Направо да го съжали човек как седи там. Кървящ, подсмърчащ.

— Къде бяхте на двацет и трети август 2002 година? — повтарям.

Стресирание, смачкване. Пречупване.

— По дяволите, откъде да знам къде съм бил тогава? — пита той.

— Помислете.

— Не зная.

Той пак заравя лице в дланите си.

— Защо убихте Ана Михаелис?

— Какво?

Ленцен скача, столът му се преобръща. Това внезапно движение и тропотът на стола ме стряскат. За миг си помислям, че Ленцен ще направи втори опит да ме нападне, скачам и аз, отстъпвам няколко крачки назад. Той обаче само ме гледа ужасено.

— Искам да знам защо уби сестра ми? — казвам.

Той ме гледа. Аз го гледам. Аз не чувствам нищо. Всичко в мен и по мен е студено и притъпено. Само пистолетът нажежава дланта ми.

— Какво? Вие окончателно ли се... — казва Ленцен.

Аз го прекъсвам:

— Защо го направихте? Защо Ана?

— О, Боже — казва глухо той и се олюлява.

— Вие си мислите, че аз съм убил сестра ви — промърморва.

Той изглежда стъпкан, отваря уста да си поеме въздух. Вече не ме гледа, вторачва се в пода, зяпа в нищото.

— Знам го — поправям го аз.

Виктор Ленцен вдига поглед, поглежда ме с огромни очи. После се подпира на ръба на масата, извърща се от мен и започва да повръща — с къси, мъчителни залпове. Аз го гледам шокирана. Той кърви, той плаче, той повръща.

Ленцен се овладява, избухва в давеща кашлица, поглежда ме. По горната му устна лъщят капчици пот. Това странно изражение на лицето му, като на бито дете. За няколко секунди аз виждам един човек вместо чудовището, седяло през цялото време насреща ми. Състрадание свива стомаха ми на топка, сякаш с примка. Чувствам неговия страх, страха за самия себе си, но най-вече страх за детето си. Този страх е изписан на лицето му. По това лице виждам няколко лунички. И изведнъж успявам да си представя как е изглеждал Виктор като дете. Преди живота, преди бръчките. Интересни бръчки. Улавям себе си, че за миг ми пробягва мисълта как ми се иска да докосна лицето му, просто ей така. Чувството да прокарам пръсти по бръчки. Спомням си моята прекрасна, красива, сбръчкана баба, умилителните гънки по челото ѝ. Лицето на Ленцен ще е по-друго на пипане под пръстите ми, по-твърдо.

Отърсвам се, отхвърлям тази мисъл. Какво правя? Какви са тези мисли? Аз съм като дете, което иска да погали тигъра в зоопарка, макар и отдавна вече да е на възраст да знае, че тигърът ще го разкъса.

„Стегни се, Линда“ — казвам си.

Не бива да се вода по моето състрадание.

Ленцен пак се дави.

— Вие сте убиец — казвам.

Ленцен само тръска отчаяно глава.

Аз съм напълно сащисана. Или Виктор Ленцен няма праг на търпимост за натиск или... не смея да довърша тази своя мисъл. Ами ако точката, при която Виктор Ленцен, подложен на упражнявания върху него натиск, отдавна е достигната? Ами ако той все още не си е признал, защото просто няма какво да признава?

Не!

Аз осъзнавам колко опасен е този мой мисловен ход. Трябва да се мобилизирам. Да мисля за това, което научих от д-р Кристенсен — че такива мисли могат да задействат срыв. Ситуацията опъва нервите не само на Ленцен, а и моите. Аз не бива да отстъпвам ни най-малко от моята позиция, не бива да показвам съчувствие, още по-малко пък да се колебая. Отидох твърде далеч, за да се колебая сега. Виктор Ленцен е виновен. А всеки човек има праг на поносимост за натоварване. Просто при Ленцен този праг все още не е достигнат. Той често пъти е бил в екстремални ситуации. Самият той ми го каза. Може би сега е време да му предложи прословутия изход. Да дам конкретна примамка, за да си признае той.

— Господин Ленцен — казвам аз. — Ако вие ми дадете това, което искам, аз ви обещавам, че с удоволствие ще ви пусна.

Той се закашля давящо, после ме поглежда.

— Дайте ми това, което искам... и този кошмар ще приключи — повтарям.

Чувам го как преглъща шумно.

— Но вие искате признание! — казва той, все още леко извърнат от мен, с ръка върху корема си.

— Точно така.

Представям си какво ще каже той сега: „Но ако аз си призная, вие веднага ще ме застреляте! Защо да ви вярвам?“ А аз, естествено, бих могла да отговоря само едно: „В момента нямате друг избор, господин Ленцен.“

Той мълчи. После ме поглежда решително.

— Нямам какво да признавам — казва.

— Господин Ленцен, вие не разсъждавате трезво. Имате две възможности: номер едно: вие ми казвате истината. Това е всичко, което искам. Искам да знам какво се случи с по-малката ми сестра в онази нощ преди дванайсет години. Вие ми го казвате, а аз ви пускам да си ходите. Това е предложение номер едно. А предложение номер две е това оръжие тук.

Ленцен се вторачва в дулото.

— И още — допълвам аз и вдигам малко пистолета. — Моето търпение не е вечно.

— Моля ви — започва той. — Хванали сте не когото трябва!

Аз преглъщам въздишката си. Колко ли дълго може да отрича той? Решавам да сменя тактиката.

— Искате ли носна кърпичка да си избършете устата? — питам. Старая се гласът ми да звучи по-светло, по-нежно.

Той тръсва глава.

— А чаша вода?

Той тръсва глава.

— Господин Ленцен, разбирам защо отричате — казвам. — Вероятно ви е трудно да ми повярвате, че ще ви пусна, след като ми кажете това, което искам да знам. Във вашето положение това е напълно разбираемо. Обаче е истина. Кажете ли ми това, което искам да зная, аз ще ви пусна да си ходите.

В стаята отново е съвсем тихо, чува се само лъхтящото дишане на Ленцен. Той седи превит. Сега изглежда толкова смален.

— Не искам да ви лъжа — казвам. — Естествено, аз ще уведомя полицията. Но вие ще напуснете тази къща невредим.

Сега вече приковавам вниманието му. Той ме поглежда.

— Аз не съм убиец — казва. В очите му проблесват сълзи. Аз не зная дали това е заради повръщането и давещата кашлица или защото той действително всеки момент ще избухне в сълзи. В този миг въпреки всичко на мен ми дожалява за него.

Ленцен бавно се изправя, изпъва се на стола си, маха длан от корема си, обръща се пак към мен, поглежда ме. Очите му са зачервени, изглежда състарен. Веселите бръчки около устата му са изчезнали. Виждам го как потиска желанието си да избърше уста с ръкава на скъпата си риза. Локвата около краката му мирише. Миризма на страх.

Аз потискам съчувствието си, казвам си, че така е добре. Колкото по-зле се чувства той, толкова по-добре. Положението е недостойно и това го засяга. Добре! Аз стискам пистолета толкова силно, че кокалчетата на дланта ми побеляват. Ленцен ме гледа мълчаливо. Мерим си силите и търпението. Аз няма да заговоря първа. Искам да видя какво ще направи той в тази ситуация. Изходът от нея е сложен открито на масата. Той трябва да си признае.

В стаята цари пълна тишина. Отвън небето присветва. Аз чувам дъха си, чувам и дъха на Ленцен, запъхтян, на тласъци. Едва след

дузина вдишвания и издишвания отвън отеква гръм. Като се изключи природната стихия, тук е съвсем тихо.

Ленцен затваря очи, сякаш по този начин може да се освободи от кошмара, в който е попаднал. Поема си дълбоко въздух, след това отваря очи и започва да говори. Най-сетне.

— Моля ви, изслушайте ме, госпожо Конрадс — казва.

Аз мълча, само го гледам.

— Тук има някаква грешка, припознали сте се! Името ми е Виктор Ленцен. Аз съм журналист. И баща. Не особено добър, но...

Той се обърква.

— Аз се отвращавам от насилието. Аз съм пацифист. Аз съм активист за човешките права. И през целия си живот не съм сторил нищо на никого.

Погледът му е пронизващ. Аз се олюлявам.

— Трябва да ми повярвате! — допълва.

Но аз не бива да се колебаю.

— Ако още веднъж ме излъжете, ще натисна спусъка.

Гласът ми звучи като чужд. Аз самата не зная дали го мисля наистина, или само го казвам ей така.

— Ако още веднъж ме излъжете, ще натисна спусъка — повтарям, сякаш така мога да си възвърна стопроцентовата убеденост.

Ленцен не казва нищо. Само ме гледа.

Аз чакам, а отвън стихията се приближава. Надига се буря. Аз чакам дълго. Проумявам, че той е решил да не говори повече.

Причината е в мен.

23.

Йонас

Предчувствието за това, дали един случай ще се разреши бързо или никога, обикновено настъпваше много бързо. Интуицията на Йонас му бе подсказала, че случаят с онази нежна като елф жена, която беше открита убита в жилището ѝ, няма да бъде разрешен толкова бързо, както предполагаша колегите. Те очакваха, че бързо ще бъде заловен ревнивият любовник или обиденият бивш, още повече че имаше свидетелка. Йонас обаче бе обзет от

някаква нарастваща тревожност, тъй черна и тежка, че не му позволяваше никакъв оптимизъм. Ясно бе, че всичко навяваше мисълта за престъпление в рамките на любовна връзка. А освен това имаше и фоторобот на извършителя. Но никой от обкръжението на жертвата не разпозна съставения портрет. Как бе възможно това, щом като ставаше дума за убийство от любов? Да, тайна любовна връзка, това бе възможно. Но не се връзваше с образа на Брита Петерс.

Йонас си пое дълбоко дъх и влезе в заседателната зала. Помещението излъчваше някаква особена смесица от миризми — от полиуретан, ламинатен под и ухание на кафе. Целият състав на екипа вече беше налице — Михаел Держевски, Фолкер Цимер, Антония Буг и Нилгюн Арслан, една любима колежка, която едва наскоро се беше върнала от отпуска по майчинство. Чуваше се мърморене. Колегите обменяха мнения за вчерашния футболен мач, за филми или посещения в кръчмата. И неизбежното неоново осветление, макар отвън да беше светло. Йонас го изключи и застана пред колегите си.

— Добро утро — каза той. — Слушам ви. Фолкер!

Той посочи колегата, облечен в джинси и черна спортна риза.

— Аз говорих с хазяина на жертвата — каза Цимер. — Нали една съседка беше разказвала, че Брита Петерс се била оплаквала, че този същият си бил извадил ключ за квартирата ѝ, без да имат уговорка.

— Това го знаем всички — рече нетърпеливо Йонас.

— Ами... единственото престъпление, което може да се предяви на хазяина, някой си Ханс Фелдман, е, че е доскучал едва ли не до смърт на сина си и снаха си с тричасово гледане на снимки от последната му отпуска в Швеция.

— Той има ли алиби? — попита Йонас.

— Има. Синът и снахата са пренощували при него.

— Може ли да е изчезнал за малко? — продължи разпита Йонас.

— Не е изключено — отвърна Цимер. — Но ако повярваме на показанията на свидетелката, това означава, че мъжът, когото тя е видяла, не е Ханс Фелдман. Защото той е над седемдесетгодишен.

— Добре — каза Йонас. — Миша?

— Бившият ѝ приятел също отпада — каза Михаел Дзержевски.

— Младежката ѝ любов? — обади се Антония Буг.

— Точно така. Двамата са имали дълга връзка, а раздялата явно не е била безоблачна. Той е скъсал с нея, а не обратното — отбеляза Дзержевски.

— Добре, това като за начало го прави по-малко подозрителен — заключи Йонас. — Но не означава, че този мъж отпада.

— Напротив, отпада. Защото не е бил в града. Заминал с новата си приятелка, някоя си Ванеса Шнайдер. Любовна ваканция на Малдивите.

— Хубаво. Друго? Какво още? — попита Йонас.

— Един кратък въпрос за бившия приятел — обади се Нилгюн. — Знае ли се защо я е зарязал?

— Смятал, че тя му изневерява — отговори Дзержевски. — Но всички нейни приятелки, както и сестра ѝ се кълнат, че това са глупости и само някакъв претекст, понеже... сега цитирам: „той е едно гадно страхливо прасе“.

— Е, добре — каза Йонас. — Дали е прасе или не, той отпада от списъка. Има ли още нещо?

— Не много — обади се Антония. — Никакви други партньори, никакви бивши приятели, никакви ядове в службата, няма дългове, няма врагове, няма караници. Човек би могъл направо да каже: Брита Петерс е била един невероятно скучен човек.

— Или невероятно добър — възрази Йонас.

Екипът му млъкна.

— Ами добре тогава — заключи той. — Не ни остава нищо друго, освен да продължим да търсим големия

непознат, когото свидетелката е видяла на местопрестъплението.

— Искане да е видяла — подхвърли Антония Буг. — Аз мисля, че сестрата лъже. Хайде, моля ви. Дори нашият художник каза, че тя говорела така, сякаш точно в момента си измисляла лицето му.

Йонас въздъхна.

— Някои хора не са добри в описанието на физиономии — каза. — Още по-малко пък в подобни стресови ситуации. И защо Софи Петерс да убива сестра си? Тя се е обадила в полицията веднага след като е намерила сестра си. По дрехите й нямаше кръв. Дори прободните рани по жертвата говорят за това, че извършителят е бил значително по-висок на ръст от Софи Петерс. И по всяка вероятност е мъж. Освен това...

— Аз знам всичко това — прекъсна го Антония. — А и не съм казвала, че смятам сестрата за убийца. А какво, ако тя прикрива убиеца? Не можеш да ми разправяш, че вярваш на историята с великия неизвестен извършител.

— Кого имаш предвид?

— Не зная. Може би годеника й. Спомняш ли си как реагира Софи Петерс, когато аз я попитах за причината за спора й с него?

Йонас се сети за кашоните в апартамента на Софи. Годеникът й се изнасяше. Каква беше тази история с раздялата им?

— Софи Петерс и годеникът й междувременно са се разделили — каза Йонас.

В залата се разнесе ропот и мърморене. Антония Буг се плесна с длани по бедрата.

— Ха! Ето на! — възкликна тя. — Ето на!

Йонас вдигна ръце, за да укроти колегите.

— Има ли какъвто и да било признак, че годеникът на Софи Петерс е имал любовна афера с жертвата? — попита той.

Фолкер Цимер тъкмо понечи да каже нещо, но не успя, защото Буг бе по-бърза от него.

— Една приятелка на Брита Петерс ми разказа, че въпросният Паул Албрехт бил напълно хлътнал по Брита и че Софи Петерс го знаела. Самата Брита Петерс й била разказала това.

— Съжалявам, колеги — обади се Цимер, който най-сетне успя да вземе думата. — Но тук за жалост трябва да ви спра вятъра в платната. Аз вчера проверих годеника. В нощта на престъплението той наистина се е скарал със Софи Петерс. И след като тя, бясна, избягала от там, за да търси утеха при сестра си, той седнал в една кръчма с двама колеги от адвокатската му кантора и така се натряскали, че накрая собственикът трябвало да ги изнася от там и да им вика такси. Не може да е той. Той отпада окончателно.

— По дяволите! — възкликна Буг.

В стаята настъпи объркващо мълчание.

— Както и да е — каза Йонас. — Антония, Михаел, моля ви, поговорете още веднъж с колегите на убитата. Разберете дали тя наистина е искала да се изнесе от града, може дори да е напуснала работа. Възможно е да узнаете нещо. Фолкер и Нилгюн, вие говорете още веднъж с бившия приятел на жертвата. Може пък от него да научим дали евентуално в живота на Брита Петерс все пак не е имало нов мъж. Попитайте го защо смята, че Брита Петерс му е изневерявала. Аз междувременно ще говоря пак с лабораторията.

Докато екипът се разпръскваше в разни посоки според възложените задачи, Йонас се бореше с желанието си да излезе пред входа и да си запали цигара. Нещата ставаха все по-очевидни. Щом убиецът наистина не можеше да бъде намерен някъде из обкръжението на жертвата, значи работата щеше да стане много, много трудна. Йонас нямаше да може да спази обещанието, което бе дал на Софи.

20.

Виктор Ленцен ме гледа, свел глава, и мълчи. В отговор и аз го гледам. Няма да отстъпя, все едно какво ще се случи.

— Къде живеехте преди дванайсет години? — питам аз.

От устата на Ленцен се изтръгва мъчителен звук. Той обаче не казва нищо.

— Къде живеехте преди дванайсет години?

Аз повтарям въпроса си просто така, не повишавам глас, не рева гневно, просто питам, както са ме научили.

— Познавате ли жена на име Ана Михаелис?

Ленцен ме гледа вторачено. Аз също го гледам.

Объркващо е да гледаш дълго някого в очите. Ленцен има много светли очи, сиви, даже почти бели. Обаче сивото има различни оттенъци, няколко миниатюрни зелени и кафяви пръски, а освен това е обрамчено в черен кръг. Очите на Ленцен са като слънчево затъмнение.

— Познавате ли жена на име Ана Михаелис?

Мълчание.

— Къде бяхте на двацет и трети август 2002 година?

Мълчание.

— Къде бяхте на двацет и трети август 2002 година?

Нищо. Само бърчене на челото. Така, сякаш тази дата му говори нещо, за което той тъкмо си спомня.

— Не знам — казва със слаб глас.

Той говори. Това е добре.

— Защо ме лъжете, господин Ленцен?

Ако бяхме във филм, сега аз щях да дръпна предпазителя, за да подсиля думите си.

— Къде живеехте преди дванайсет години? — повтарям аз.

Той мълчи.

— Говорете, по дяволите!

— В Мюнхен — казва Ленцен.

— Познавате ли жена на име Ана Михаелис?

— Не.

— Защо лъжете, господин Ленцен? Няма смисъл.

— Не лъжа.

— Защо убихте Ана Михаелис?

— Не съм убил никого.

— Убивали ли сте и други жени?

— Не съм убивал никого.

— Какъв сте вие?

— Какво?

— Какъв сте вие? Изнасилвач? Грабител и убиец? Познавахте ли Ана?

— Ана — произнася Ленцен, а на мен косата на тила ми се изправя. — Не.

Името на Ана, което може да се чете отпред назад и отзад напред, заради което тя се гордееше. Името ѝ, произнесено на глас от него, прави нещо страшно с мен. Аз треперя. Виждам Ана, която се страхува от кръв, но лежи в локва кръв. И аз знам, че няма да пусна Виктор Ленцен просто така да си отиде. Виктор Ленцен ще си признае или ще умре.

Той не казва нищо.

— Познавате ли жена на име Ана Михаелис?

— Не. Не познавам никаква Ана Михаелис.

— Къде бяхте на двацет и трети август 2002 година?

Пак мълчание.

— Къде бяхте на двацет и трети август 2002 година?

— Аз... — Той се колебае. — Не съм сигурен.

Това ме обърква. Той много добре знае къде е бил на 23 август 2002 година. Той много добре знае накъде бия аз. Картите отдавна са сложени на масата. Тогава за какво е всичко това?

— Какво значи това? — питам аз и не успявам да скрия нетърпението си.

— Госпожо Конрадс, моля, чуйте ме. Направете ми тази услуга.

Писна ми от него. Аз трябваше да го пречупя, а вместо това самата аз се пропуквам. Не мога повече да понасям нито погледа му, нито гласа, нито лъжите му. Вече не вярвам, че той ще си признае.

— Е, добре — казвам.

— Аз не знаех, че вие сте загубили сестра си — заявява Ленцен. Лицемерието му кара ръката ми с пистолета да затрепери.

„Загубила“ — как само го изрича. Така, сякаш никой няма вина за това. Иде ми да го ударя още веднъж, по-силно от преди, не само веднъж.

Той вижда това в погледа ми и вдига умолително ръце. Как само се смаява, как се притулва и сгушва, като бито дете! Как се опитва да апелира към моето съчувствие! Мизерник!

— Не знаех — повтаря Ленцен. — И много съжалявам.

Искам да го застреля. Искам да видя какво ще изпитам, като го направя.

— Вие наистина смятате, че аз съм извършителят.

— Аз знам, че вие сте извършителят — поправам го. — Да.

Ленцен мълчи няколко секунди.

— Как? — пита после.

Аз неволно сбърчвам чело.

— Как може да знаете това?

Що за игра е това, Виктор Ленцен? Ти го знаеш. Аз го зная. И ти знаеш, че аз знам.

— Как може да знаете това? — пита той пак.

Вътре в мен нещо се скъсва, не мога повече...

— Защото те видях! — изревавам бясно аз. — Защото те видях в очите, точно както сега те гледам в очите. Така че, спести си лъжите, преструвките, защото аз те виждам. Виждам те.

Сърцето ми бие толкова бързо, задъхвам се като след спринт. Ленцен ме гледа невярващо. Отново вдига умоляващо ръце.

Аз треперя. С усилия си спомням, че ако сега го застрелям, никога няма да узная защо Ана е трябвало да умре.

— Това не може да бъде, госпожо Конрадс — казва Ленцен.

— И все пак е така.

— Не познавам сестра ви.

— Тогава защо я уби?

— Никого не съм убивал! Вие се заблуждавате!

— Не се заблуждавам!

Ленцен ме поглежда така, сякаш аз съм някакво инатливо дете, което отказва да се вразуми.

— Но какво се е случило тогава? — пита той.

Аз затварям за миг очи. Пред ретината ми танцуват червени точки.

— При какви обстоятелства е умряла сестра ви? И къде? — пита Ленцен. — Ако зная нещичко повече за цялата история, може би бих могъл да ви убедя...

Мили Боже, дай ми сили да не го застрелям на мига.

— Аз те познах веднага, още в същата минута, когато те видях по телевизията.

Аз направо изплювам в лицето му репликата си.

— Може би наистина сте видели някого.

— Точно така, по дяволите! Естествено, че видях някого!

— Но не и мен!

Как може да казва това? Как може да го казва? И двамата бяхме там, как може той да казва това и сериозно да смята, че номерът му ще мине? След като и двамата с него бяхме там, в тази стая, в този горещ летен ден, с миризмата на желязо във въздуха?

Аз се стряскам, когато Ленцен с плавно движение става от масата. Инстинктивно ставам и аз и насочвам пистолета точно към гърдите му. Все едно, каквото и да направи той, аз ще бъда в състояние да го възпра своевременно. Той вдига ръце.

— Помислете, Линда — казва. — Ако имах какво да признавам, отдавна щях да съм го направил.

Пистолетът е тежък.

— Помислете, Линда. Тук става дума за човешки живот. Вие сте съдебният състав. Сега вече ми стана ясно. Вие ме смятате за убиец и вие сте съдебният състав. Прав ли съм?

Аз кимам.

— Тогава поне ми дайте правото да се защита — казва той.

Аз отново кимам. Против волята си.

— Имате ли други доказателства срещу мен, освен факта, че смятате, че сте видели мен?

Аз не му отговарям. Отговорът ме измъчва. Не.

— Помислете, Линда. Минали са дванайсет години, нали така? Нали така?

Аз кимам.

— Минали са дванайсет години. И ненадейно вие виждате убиеца на сестра си, просто така, по телевизията? Колко голяма е

вероятността?

Искам да игнорирам въпроса. Аз самата съм си го задавала толкова често, в дългите нощи след земетресението. Прилошава ми. Главата ми се пръска. Всичко се върти.

— Помислете, Линда. Колко голяма е вероятността?

Аз не отговарям.

— Сигурна ли сте, че аз съм виновен, Линда? Не доста сигурна, не деветдесет и девет процента сигурна, а напълно сигурна, без ни най-малко съмнение? Тогава ме застреляйте още тук и сега.

Всичко се върти.

— Помислете си добре. Тук става дума за два човешки живота, за вашия и моя. Сигурна ли сте?

Аз не отговарям.

— Напълно ли сте сигурна, Линда?

Лошо ми е. Главата ми се пръска. Помещението, в което се намирам, се върти на бавни, отпуснати елипси, а аз си мисля, че Земята се движи с невъобразима скорост из една пуста и студена вселена. Вие ми се свят.

— Тази дата, 23 август 2002 година, това е денят, в който е била убита сестра ви, така ли? — пита Ленцен.

— Да — успявам да кажа.

Ленцен вдишва дълбоко и издишва. Изглежда, че размишлява. Мълчи. Изглежда, че взема някакво решение.

— Мисля, че зная къде бях този ден — заявява накрая той.

Аз го гледам напрегнато. Той стои пред мен с вдигнати ръце. Един хубав, интелигентен мъж, когото аз вероятно щях да харесам, ако не знаех, какво се крие зад чаровната му фасада. Не бива да се оставям да ме омотае и приспи.

— Къде е била убита сестра ви? — пита Ленцен.

— Вие знаете много добре къде — отвърщам.

Не мога да се справя, нищо не помага. Самоконтролът ми се пропуква дълбоко.

— Не, аз наистина не знам — казва Ленцен. — Когато правих проучванията си за вас, аз не попаднах на информация, че имате сестра, която е била убита.

— Искате да знаете къде е била убита сестра ми? — питам аз. — В жилището ѝ. В Мюнхен.

Ленцен издишва с облекчение.

— По това време не бях в Мюнхен — заявява той.

Аз само сумтя.

— По това време не бях в Мюнхен и мога да го докажа.

Аз се вторачвам в него. Той се смее. Кратко, облекчено.

Сетне повтаря, почти невярващо: „И мога да го докажа.“

Той сяда на стола си.

Аз си забранявам да се поддавам на този евтин блъф, но сядам и аз отново на мястото си, предпазливо. Ленцен пак избухва в смях. Истерично. Има вид на човек, който е преживял нещо лошо, даже вече е приключил с живота си, но сега съзира искрица надежда.

Какво става тук?

— Щом във въпросното време не сте били в Мюнхен, къде сте били тогава?

Ленцен ме поглежда със зачервени очи. Изглежда напълно изтощен.

— Афганистан — казва той. — Бях в Афганистан.

24.

Софи

За събитията от изминалата нощ Софи си спомняше като за някакъв сън. Сянката, притаила се в колата ѝ, стъпките зад гърба ѝ, безумният, първичен страх. Същият страх, какъвто сигурно е усещала Брита в последните си минути.

Софи се питаше дали да уведоми полицията, че някой я следи. Но какво трябваше да им каже? Дори на самата нея ѝ се виждаше толкова нереално. Как да обясни случилото се, как да го разкаже на онази арогантна млада комисарка, с която напоследък я свързваха всеки път, въпреки че Софи изрично заявяваше, че иска да говори с комисар Йонас Вебер? Този факт обиждаше Софи доста повече, отколкото ѝ се искаше да си признае. Вярно, че заявлението срещу нея бе отхвърлено, но въпреки това тя в момента сигурно не се ползваше с добра репутация в полицията. И естествено, можеше да се надява, че мъжът,

който я бе преследвал в подземния гараж, е бил заснет на някоя от охранителните камери. Това най-сетне щеше да докаже безспорно, че той съществува.

Проблемът обаче бе в това, че сега, през деня, в сигурността на жилището ѝ, всичко ѝ се струваше толкова нереално. Ами ако полицаите прегледат записите, а там не се вижда никой? Нямаше ли това да подкопае напълно доверието им в Софи?

Тя щеше да се справи, все някак си. Дори и без помощ. Софи седна на бюрото си, отрупано със записки и статии от вестници по случая. Купчина от противоречива информация и грешни следи, непрогледен гъсталак.

Софи закри лице с дланите си. Усещаше как животът ѝ се разпада. Не го бе забелязала веднага, беше се заринала в работа, бе тичала, тичала, за да не ѝ се налага да мисли. Но сега вече нямаше какво повече да прави и бе принудена да се спре.

Не беше останало вече нищо. Софи беше разговаряла с всички хора в живота на Брита, бе възстановила с пълна точност последните дни на Брита. Огледала беше двамата нови колеги във фирмата на Брита, но никой от тях не приличаше ни най-малко на мъжа, когото Софи бе изненадала в квартирата на Брита. Тя беше проверила дори всеки един от гостите, присъствали на купона, който Брита малко преди смъртта си бе организирала за една приятелка. Преровила бе социалния профил на Брита в търсене на нови приятели, за които евентуално не знаеше — нищо, отникъде нищо. Всеки път, когато я обземаше чувството, че е напреднала малко, надеждите ѝ тутакси биваха смазвани. А полицията упорито настояваше на своята глупава теория за спречкване с вбесения любовник-побойник. Дори бяха провели разпит на Паул. Което скоро се бе оказало пълна лудост. Както и това с хазяина на Брита, който може и да беше малко оглупял поради старост, но нищо повече. Безнадеждна работа. Полицията нямаше никога да намери убиеца.

Мобилният телефон на Софи звънна, тя видя номера на родителите си. Нямаше никакво желание да се обажда. При последния им разговор майка ѝ я бе упрекнала, че било неестествено, дете Софи не плачела за сестра си, и че трябвало да бъде при родителите си, вместо да търчи из града и да се прави на Джеймс Бонд. Тя наистина беше казала „да се правиш на Джеймс Бонд“. Телефонът млъкна. Софи се вгледа в импровизираната си черна дъска с всички информации и данни по убийството, които беше събрала. Дъската заемаше почти целия ѝ работен кабинет. Имаше толкова много неща, които тя не разбираше.

Как беше възможно никой да не е видял убиеца? Защо той не бе нападнал нея, свидетелката? Какво е щял да направи той, ако не се бе появила тя? Защо той не беше избягал веднага, когато е чул, че някой влиза в жилището? Какъв бе той — крадец? Ако е така, защо тогава не беше откраднал нищо? И каква, по дяволите, беше онази подробност, която не пасваше в картината, и за която Софи сега просто не можеше да се сети, колкото и да напругаше мозъка си? От всички мъчителни въпроси, на които Софи може би никога нямаше да получи отговор, един беше най-страшният: „Защо?“ Защо Брита е трябвало да умре? Кой я е мразел толкова? Брита, която изслушваше и разбираше всички, Брита, която толкова се грижеше за другите, просто Брита! Софи беше все така убедена: трябва да е бил някой непознат. Но как да открие непознат?

Изведнъж жилището се стори на Софи непоносимо задушно. Тя нахлузи маратонките си, излезе от апартамента си и тръгна без посока по улицата. Беше събота, явно предстоеше провеждането на някакъв футболен мач, защото когато стигна до станцията на метрото, там беше пълно с народ. Без да знае къде всъщност иска да отиде, тя се остави тълпата да я понесе по ескалатора, озова се накрая на перона, откъдето минаваха мотрисите в посока към центъра на града, спря се там. Вонеше на пот и гняв. Футболните запалянковци бяха

навсякъде, с вмирисания си на бира дъх и агресивните си песни. Влачена от хорския поток, Софи беше натикана в един вагон, сплескана между двама огромни великани. Влакът потегли с тласък, раницата на мъжа пред нея мачкаше лицето ѝ, на един завой, когато вагонът се наклони, ципът на раницата одра бузата ѝ, прозорците бяха запотени, вътре вече нямаше хора, имаше само една обща маса, дишаща в един и същи ритъм, един и същ влажен, вреден въздух. Софи се опита с лакти да си направи малко място, ала тълпата около нея не се помръдна и на милиметър, въздухът вече не беше въздух, а нещо горещо и тестено и плътно, някой включи уредбата си, „Seven Nation Army“, тълпата избухна във френетичен рев. Софи стисна зъби. Чувстваше се като бомба, пълна с пирони. На централна гара направо я изплюха от влажната жегна на вагона, тълпата се понесе като река към изхода. Софи си пробиваше със сила път сред човешката маса, успя да се отдели от нея и закрачи по тротоара. Отдъхна си, когато влезе в музея. Точно това ѝ трябваше, ако не искаше да откачи: няколко часа с любимите ѝ художници, малко време сред Рафаел, Рубенс и Ван Гог, малко красота, малко забрава. Купи билет, разходи се из залите, най-сетне се спря пред „Слънчогледите“ на Ван Гог. Наслади се на сияещите багри и на привидно жизнерадостното настроение, което според нея винаги струеше от картината. И тъкмо бе забравила за миг дълбаещия мозъка ѝ въпрос за онази подробност, която ѝ се бе видяла фалшива в жилището на Брита, когато неочаквано се сети.

21.

Времето отново се обърна. Съотношенията на силите отново заплашват да се променят. Ленцен вече не клечи пред мен като пребито куче. Възвърнал си е част от своята самоувереност.

— Аз имам алиби — заявява Виктор Ленцен.

Двамата седим в полуздрача, бурята идва, чувам все по-близо и по-близо грохота, и неочаквано ме обзема лошото чувство, че ще се случи нещо страшно, когато бурята достигне до нас.

Отхвърлям мисълта, казвам си, че от бури се страхуваше баба ми и тя успя да прехвърли своя страх върху мен, и че това е суеверие, нищо друго.

Ленцен лъже. Трябва да лъже. Не може да бъде. Аз го видях.

— Имам алиби — повтаря той.

— Как искате да го докажете? — питам аз.

Гласът ми звучи задавено. Вътре в мен се надига и пълзи страх, студен и безпощаден.

— Спомням си това лято — казва Ленцен. — 2002 година. Световното първенство по футбол в Япония и Южна Корея. Бразилия и Германия на финала.

— Как искате да докажете, че имате алиби? — повтарям нетърпеливо.

— На двайсети август аз отлетях за Афганистан — казва Ленцен. — Спомням си го с точност, понеже бившата ми жена има рожден ден на двасет и първи август и се беше вкиснала, че ще пропусна празника й.

Моят свят се разклаща.

Стискам по-силно пистолета, търся опора. Това е само неговата поредна „партенка“.

— Как искате да го докажете? — питам за трети път.

Налагам си да дишам спокойно.

— Тогава имах включвания всеки ден, репортажи. Предавах от мястото. Акцията на Бундесвера в Афганистан беше все още

относително нова, хората все още се интересуваха какво се случва в Хиндукуш. Аз придружавах няколко войници на всяка крачка. Репортажите би трябвало все още да са в интернет. И днес.

Аз се вторачвам в него. Кожата ми настръхва. Не искам да му вярвам. Той блъфира.

— Погледнете — казва Ленцен и поглежда подканящо към моя смартфон, оставен на масата пред мен. Аз разгадавам трика му. Слава Богу, разгадавам трика му. Мръсен гадняр! Надява се да получи секунда невнимание от моя страна, за да ме нападне отново, да ми отнеме оръжието, пък да става каквото ще, той или аз, неговият последен шанс.

Аз тръсвам глава, с брадичката си посочвам неговия смартфон, без да пускам пистолета си. Не съм забравила колко бързо и плавно Ленцен преодоля одева масата помежду ни. Няма да му дам втори път такава възможност.

Ленцен улавя мисълта ми и взема телефона си. Започва да набира и да търси из него.

Аз се нервирам. Ами ако той е предвидил моята реакция и само е целял да се добере до телефона си, за да повика полицията?

— Ако направите някоя глупост, няма да напуснете жив тази къща.

Едва произнесла това, аз се стряскам вътрешно. Защо да вика полицията, ако той е убиецът на Ана?

Вече не мислиш ясно, Линда.

Ленцен само ме гледа, после, сбърчил вежди, отново се заема с телефона си. Най-сетне вдига очи, с непроницаем израз на лицето, слага смартфона си на масата и предпазливо го побутва към мен. Аз го вземам, без да отмествам поглед от Ленцен. После свеждам очи и чета. Списание „Шпигел онлайн“. Чета, превъртам, чета пак, превъртам напред, превъртам назад. Сравнявам имената, датите. „Шпигел онлайн. Архив. Виктор Ленцен“. Афганистан, 21 август 2002 г., 22 август 2002 г., 23 август 2002 г., 24 август, 25, 26, 27, 28 август 2002 година.

Аз чета, чета, отново и отново. Мозъкът ми търси изход.

— Линда?

Аз превъртам нагоре-надолу.

— Линда?

Чувам гласа му като през памук.

— Линда?

Аз вдигам поглед.

— Как беше убита сестра ви?

Ръцете ми треперят като на старица.

— Как беше убита сестра ви? — повтаря той.

— Седем пробождания с нож — произнасям като в транс.

Толкова гняв. И кръвта, навсякъде кръв.

Не зная дали изричам това гласно или само го мисля.

— Линда — казва Ленцен. — Хванали сте грешния човек. Моля, помислете.

Аз не го проумявам.

Едва успявам да се съсредоточа върху това, което говори Ленцен. Вече не удържам темпото, всичко става твърде бързо, аз куцукам три крачки отзад, все още се опитвам да преработя факта, че Ленцен току-що ми е поднесъл алиби. Не, не може да бъде, не може да бъде.

— Нека да ви е ясно какво означава това — обажда се той, говори тихо и бавно, сякаш иска да замае отровна змия. — Вие не въздавате справедливост, ако ме застреляте. Тъкмо обратното. Все едно какво ще направите с мен, истинският убиец все още е някъде навън.

Това ме улучва като изстрел. Но щом не е бил Ленцен, кой е бил тогава?

Не. Не. Не. Аз видях Ленцен.

— Линда? — казва той и ме изтръгва от мислите ми. — Свалете оръжието, моля.

Аз го поглеждам.

Бавно започвам да разбирам.

От 21 август най-малко до 28 август 2002 година Виктор Ленцен е бил в Афганистан. Той не е имал възможност да убие сестра ми.

Главата ме боли, вие ми се свят и мисля, че това вече е толкова отдавна — болките, световъртежът, халюцинациите, песента, проклетата песен, сянката в ъгъла на моята спалня, безсънието, пристъпите. Проумявам го, а това проумяване е невероятно болезнено.

Аз съм луда.

Или съм на път да полудея.

Това е истината. Това е моят живот.

Към последиците от продължителен арест в изолатор спадат нарушения в съня, в храненето, когнитивни ограничения, достигащи чак до халюцинации. Аз чета много, запозната съм с тези неща.

Моите панически пристъпи, преживяната травма, литературното ми задълбочаване в нещата, угризението, заради това че не можах да спася Ана, дългогодишната ми самота...

Всичко това има смисъл. Смисъл има, но не прави нещата по-добри.

Оставям настрана смартфона и поглеждам Ленцен. По-трудно ми е от всякога да го направя. Мъжът, седнал пред мен, е невинен. Всичко, което той ми каза, всички неща, които съм събрала като данни и признаци за убийството — всичко това са само коментари, нищо повече от коментари за фиктивни образи и малко литература.

Какво направи, Линда?

Гърлото ме боли. Такова е усещането за напирани сълзи, помня го, макар да не съм плакала от около десетилетие. Изхълцвам един път. Всичко се завърта. Таванът на стаята над мен изведнъж се оказва пълен с насекоми, като пъплец, гъмжащ килим. Аз губя контрол. В един миг вече не знам къде се намирам. Нито къде се намирам, нито как се казвам, нито какво се случва тук. Напълно съм объркана. Но се чува един глас:

— Свали оръжието, Линда.

Гласът на Ленцен. Едва сега аз отново усещам тежестта в дланта си. Вторачвам се в ръката си, стиснала пистолета така, че кокалчетата на пръстите ми са побелели. Ленцен става бавно от мястото си, приближава се към мен предпазливо, с вдигнати ръце.

— Пусни оръжието.

Аз го чувам като през памук.

— Полека — казва той. — Съвсем бавно.

Край, свърши се. Нямам повече сили. Ужасът от това, което в момента се случи, това, което аз направих, взема надмощие над мен. Телефонът се изплъзва от ръката ми, пада с трясък на пода, аз треперя цяла. Мускулите ми вече не работят, аз се изхлузвам от стола, аха да падна, да остана просната в цял ръст, скимтяща и хленчеща, ала Ленцен ме подхваща, държи ме, двамата се свиваме на пода, сядаме

там, запъхтени, запотени, разплакани, уплашени, а Ленцен ме държи и аз му го позволявам, мускулите ми вече нямат сили, аз съм изтръпнала, като парализирана, аз нямам друг избор, освен да оставя това да се случи. Аз чакам, издържам търпеливо. Аз съм възел. Възел под формата на жена, твърд и здрав. Но нещо се случва, континенталните плочи на моя мозък се разместват, възелът се разхлабва, много бавно, и аз усещам, че плача. Хълцам и треперя в ръцете на Виктор Ленцен, цялата се отпускам и разтварям в тях, сол в морето, просто позволявам на цялото това невероятно напрежение от днешния ден да се разтовари и отмие в трепереща телесност. Мозъкът ми препуска бясно, той не може да обработи тази телесна близост, не е свикнал с такова нещо, а така копнее за него от цяло десетилетие. Тялото на Ленцен е топло и здраво, той е по-висок от мен, моето тяло лежи в падината между шията и гърдите му, аз скимтя и хленча, не разбирам какво се случва, не разбирам защо той прави това, което прави, аз просто позволявам той да ме държи, чувствам се свързана, жива, то е вече почти болезнено, това чувство. Сетне той се отделя от мен и аз отново губя почва под краката си. Ленцен се изправя. Поглежда надолу към мен. Аз се нося нанякъде, опитвам се да се хвана за брега.

— Но аз те видях! — казвам аз съвсем без сили.

Ленцен ме гледа напълно спокойно.

— Аз изобщо не се съмнявам, че мислиш така — отвръща той.

Двамата се поглеждаме в очите и аз виждам, че той говори честно. Виждам страха му, облекчението му и още нещо, което не мога да определя. Може би състрадание. Може би дори нещо като разбиране.

Двамата отново мълчим. Аз се радвам, че не ми се налага да казвам нещо. Мозъкът ми е изключил непрестанното уморително размишляване и мълчи изтощен. Добре тогава, няма да мисля нищо, нито за обвинение, нито за скандал и затвор, нито за психиатрия. Просто ще си кротувам и ще мълча, докато е възможно.

Разглеждам лицето на мъжа пред мен. Аз съм сама през повечето време, рядко имам възможност да наблюдавам нечие лице. Затова сега гледам Ленцен и буквално пред очите ми чудовището се превръща в един съвсем нормален мъж.

Аз седя, подсмърчам и слушам сълзите си как падат по паркета. После Ленцен прави крачка към масата и посяга към пистолета. Аз

просто го гледам и едва когато хваща оръжието в ръката си, ми става ясно, че съм направила огромна грешка.

— Вие все още не ми вярвате — казва той.

Това не е въпрос, а констатация. Той ме гледа няколко секунди, казва още: „На вас наистина ви трябва помощ от професионалист“, сетне се обръща и си тръгва.

Аз гледам подире му напълно шокирана. Минават секунди, преди да успея да изляза от вцепенението си. Чувам как той отваря входната врата, шумът на бурята отвън се надига, сякаш някой е форсирал невидим двигател. Чувам как стъпките на Ленцен се отдалечават по покритата с чакъл алея.

Аз се изправям, заставам на нестабилните си крака, които май не искат да носят тялото ми, тръгвам подире му. Входната врата е отворена. Сърцето ми се разтуптява бясно. Какво прави той? Хвърлям предпазливо поглед навън, нямам представа колко е часът, колко дълго сме разговаряли и сме обикаляли един около друг, обаче навън отдавна вече се е стъмнило. На лунната светлина съзирам Ленцен с оръжие в ръка, крачещ целенасочено към езерото. Между езерото и гората той се спира, сякаш се колебава за миг, после вдига ръка, замахва и хвърля пистолета ми в езерото. Струва ми се, че чувам шума, когато оръжието се удря в гладката огледална повърхност на езерото, но това е напълно невъзможно. Аз съм твърде далеч. В черно-белия кадър на лунната светлина виждам как Ленцен се обръща към мен. Не мога да различа лицето му, той е само силует, но усещам погледа му. Питам се каква ли му се виждам оттам — дребна и объркана в рамката на вратата на моята огромна, ярко осветена къща. Двамата с него се гледаме, преодолели разстоянието, и аз за миг си помислям, че Ленцен ще се обърне и ще си отиде. Той обаче прави тъкмо обратното. Тръгва към мен. Връща се доброволно.

Стокхолмският синдром е термин за един психологически феномен, при който жертви на отвлечение развиват положително емоционално отношение към престъпниците. Аз зная тези неща. През последните десет-единайсет години имах много време, за да чета.

Потрепервам, не само заради студа, който нахлува отвън, а и защото ми става ясно, че извършителят в този сценарий съм аз.

Господи, Линда.

Аз заплаших с оръжие един невинен човек, удрях го и го държах заключен в къщата си. И дори заснех всичко това с камери. Аз никога няма да намеря убиеца на сестра ми. Най-добре би било да си тегля куршум в главата. Обаче Ленцен преди минути потопа оръжието ми в езерото.

Ето че той стои пред мен. Гледа ме.

— Сега вече вярвате ли ми, че не искам да ви сторя нищо лошо?

Аз кимвам едва-едва:

— Защо не извикате полицията? — питам.

— Защото първо искам да поговоря с вас — казва той. — Къде можем да поседнем?

С изтръпнали крака аз го отвеждам в кухнята. Чашите и вестниците, които фотографът в едно друго време, в един друг живот беше надиплил върху масата, все още са там както преди. Сякаш тъкмо преди миг не бяха изпадали от небето всички облаци, всички птици.

— Защо хвърлихте оръжието в езерото? — питам аз.

— Не знам — отговаря Ленцен. — Някакво спонтанно действие.

Аз кимвам. Разбирам какво иска да каже.

— Аз... — започвам и тутакси млъквам. — Аз не зная какво да кажа. Не зная как да се извиня.

— Вие треперите — казва Ленцен. — Седнете.

Аз сядам, той се настанява на стола насреща ми. Отново мълчим дълго. Мълчанието вече не е изпитание на силата, просто аз не зная какво да кажа. Броя бръчките по челото на Ленцен. Стигам почти до двайсет, когато той ме изтръгва от мислите ми:

— Линда? Мога да ви наричам Линда, нали?

— Всеки, който веднъж вече е бил заплашван от мен с хладно оръжие, има право да ме нарича с малкото ми име — отвърщам.

Аз сама се стряскам от жалкия си опит да се пошегувам.

Какво, по дяволите, става, Линда?

Ленцен не обръща внимание на думите ми.

— Има ли на кого да се обадите? — пита той.

Аз го поглеждам с недоумение.

— Семейство? Приятели? — подсказва ми.

Едва сега аз отбелязвам какъв приятен глас има. Звучи като гласа на наш актьор, който дублира един застаряващ холивудски актьор, но не мога да се сетя кой. Просто не мога да се сетя.

— Линда?

— Защо ме питате?

— Имам чувството, че сега не би трябвало да сте сама.

Аз се вторачвам в него. Не го разбирам. Аз го нападнах. Той е в правото си да повика полицията. Или да отвърне на удара. Просто да отвърне на удара.

— Освен ако... все пак има какво да крие и предпочита да си няма работа с полицията.

Едва секунда, след като от устата ми излита и последната дума, аз се усещам, че не съм си го помислила, а съм го изрекла на глас.

Ленцен пренебрегва и това. Изглежда, че той отдавна се е примирил с факта, че съм напълно откачена. Ами да, точно такава съм. Откачена, луда, обществено опасна.

Авторка на бестселъри, 38-годишна, застрелва журналист, 53-годишен, по време на интервю.

Ленцен има алиби. Ленцен е невинен. Трябва ми време, за да свикна с това ново обстоятелство.

— Може би вашите родители? — обажда се той.

— Какво?

— Може би ще се обадите на вашите родители. За да не сте сама.

— Не. Не на родителите ми. Аз и родителите ми, ние...

Не зная как завършва това изречение.

— Ние не разговаряме често — допълвам. Все пак довършвам изречението, напук на факта, че всъщност исках да кажа нещо друго.

— Колко необичайно — отбелязва той.

Загорелите му от слънцето ръце лежат върху моята кухненска маса и аз усещам някаква шокираща необходимост да ги докосна. Откъсвам погледа си от дланите на Ленцен. Светлите му очи ме фиксират.

— Какво искате да кажете? — питам, след като забележката му е проникнала през мембраната, която ме обгръща.

— Ами... нали вие ми разказахте, че сестра ви била убита. И... аз, разбира се, не съм специалист, обаче нормално е такива удари на съдбата по-скоро да спояват семействата, вместо да ги отчуждават.

Аз успявам само да свия рамене. Думата „нормално“ няма никакво значение в моя свят.

— Е, при нас е различно — казвам най-сетне.

Него това не го засяга, но на мен ми става добре, да го изрека на глас. Моите родители не се интересуват от мен, не се интересуват от книгите ми, те дори не допускат да им купя по-голяма къща. Всичко, от което се интересуват, е мъртвата им дъщеря.

Ленцен въздъхва.

— Линда, аз трябва да ви призная нещо.

Косата на тила ми се изправя.

— Аз не бях съвсем честен към вас, що се отнася до предварителните условия на това интервю.

Аз едва преглъщам. Не мога да кажа нищо.

— Аз знаех за сестра ви.

Въздухът ми секва.

— Какво? — изхриптявам.

— Не е това, което вие сега си мислите — бързо добавя той и вдига предупредително ръце. — При моите проучвания се натъкнах на убийството. По-точно казано, учудва ме, че никой преди мен не е изкопал този факт, но по онова време интернет нали не беше дотолкова луд, както е днес, не всичко беше толкова точно документирано... но както и да е.

Аз не мога да следвам мисълта му.

— Ами така. Във всеки случай аз знаех какво се е случило със сестра ви. Страшно нещо. Аз ви разбирам, Линда. Не е толкова лесно да се справи човек.

— Но вие се направихте, че не знаете дори, че аз имам сестра.

— Аз съм журналист, Линда. Естествено, че не сложих веднага всичките си карти на масата. Искях първо да чуя какво ще кажете вие. Ами поставете се в моето положение. Някогашната основна заподозряна в едно отдавнашно убийство пише книга, в която най-подробно описва същото това убийство. Ами това е сензация! Обаче ако знаех, че вие така... — Млъква за миг. — Че вие сте толкова крехка, тогава...

Изреченото току-що от него се процежда много бавно в моето съзнание.

— Главната заподозряна? — питам.

Ленцен ме поглежда изненадано.

— Аз никога не съм била под подозрение — казвам.

— Хм-м — отвръща той така, сякаш не знае какво да прави. — Е, аз предполагам, че онзи, който намери труп, автоматически бива причислен първоначално към главните заподозрени. Това не е имало нищо общо с вас, конкретно с вас.

Аз преглъщам шумно, после питам:

— Какво знаете?

Ленцен започва да усуква.

— Аз не смятам, че... че аз трябва...

— Какво знаете? С кого сте говорили? — викам гневно аз. — Имам право да зная това!

Ленцен се стряска.

— Моля ви! — допълвам тихо.

— Е, добре — казва той. — Говорих с полица, който е водил следствието тогава. И наистина, вие дълго време сте били основната заподозряна. Не го ли знаехте?

— С кой полица? — питам.

— Не знам дали трябва да ви казвам това. Толкова ли е важно?

Пред вътрешния ми взор се появява едно лице, едното око е зелено, другото кафяво. Не, не е възможно!

— Не. Не е толкова важно — казвам.

Горещо ми е, въздухът е наситен с електричество. Копнея за дъжд, но той не идва. Бурята просто мина покрай нас, ще си разтовари заряда някъде другаде. Само вихрушката все още се чува, свири и свисти около къщата.

— Напълно ясно е, че вие сте невинна — казва Ленцен. — Нищо не можах да докажат. А и вие не сте имали никакъв мотив.

Мозъкът ми не го побира! Ние двамата тук говорим за моята вина или невинност.

— А за това, че не можете да излезете от къщата, тук вие наистина нямате никаква вина — добавя.

— Какво? — Страхът отново плъзва по краката и ръцете ми. — Ама какво общо има това с цялата история?

— Естествено, че нищо — бърза да каже Ленцен.

— Обаче?

— Аз само го казах, просто така.

— Вие никога не казвате нищо просто ей така — отвръщам.

— Ами, някои хора, които тогава са работили по убийството на сестра ви, са ви... те са изтълкували оттеглянето ви като... как да го кажа... като самопризнание за виновност.

— Моето оттегляне?

Гласът ми се накъсва от гняв и отчаяние, не мога да направя нищо срещу това.

— Аз не съм се оттеглила! Аз съм болна!

— Това, което ви предавам, не е моето мнение. Но има някои външни хора, които не вярват в тази мистериозна болест, а го смятат за бягството на една убийца. Има хора, които мислят, че вие живеете тук в нещо като самоналожена изолация.

Завива ми се свят.

— Не биваше да ви го казвам — продължава Ленцен. — Аз си мислех, че вие отдавна сте наясно с всичко това. То е една добра история, нищо повече.

— Да — казвам аз.

Нямам вече думи.

— Най-лошото е съмнението. Винаги остава едно мъничко съмнение — добавя той. — Това е лошото. Съмнението е като трън, който не можеш да защипеш. Ужасно е, когато такова нещо разрушава семейства.

Аз примигвам.

— Искате да ми кажете, че моите родители ме смятат за убийца?

— Какво? Не! За бога... никога не бих...

Той не довършва изречението.

А аз се питам кога за последен път съм говорила с родителите си, разговаряла съм истински, извън обичайната играчка на „Аз съм добре, вие как сте?“. Не помня. Значи Ленцен е прав. Моите родители са се отвърнали от мен.

И там навън има хора, които са разказали на Виктор Ленцен, че те ме смятат за убийцата на Брита.

Сещам се колко нервен изглеждаше той, когато влезе в къщата ми, и вече ми става ясно. Неувереността му не е била, заради това че се чувства виновен, а защото се е питал доколко луда, доколко опасна ще е интервюираната от него.

Виктор Ленцен е дошъл при мен не за да проведе разговор с една световноизвестна писателка, авторка на бестселъри, а за да установи

дали въпросната писателка е не само ексцентрична, но и убийца.

И двамата сме били на лов за самопризнание.

В корема ми се разлива едно болезнено парене, покачва се към хранопровода, после в гърлото и накрая изригва от устата ми под формата на гръмък смях. Боли ме, но не мога да спра. И се смея ли смея. Смахът ми плавно преминава в плач. Страхът, че съм напълно обезумяла, ме завладява цялата.

Моят страх е дълбок кладенец, в който пропаднах. Вися отвесно във водата, опипвам с пръстите на краката си под себе си, търся дъно, но там няма нищо, само чернилка.

Ленцен ме наблюдава. Чака да се уталожим и премине болезненият конвулсивен смях, който ме разтърсва. После остават само болките. Аз потискам едно стенание.

— Защо не ме мразите? — питам, след като отново съм в състояние да говоря.

Той въздъхва.

— Аз съм преживявал войни, Линда. Виждал съм ги. Сражения. Това, което идва след сраженията. Виждал съм как изглежда светът, когато никога вече няма да се оправи. Военнопленници. Деца с откъснати крайници. Зная как изглежда някой, който е силно травмиран. Вътре във вас нещо се е случило, Линда. Виждам го в очите ви. Ние с вас не сме чак толкова различни.

Той млъква за миг, изглежда, че премисля.

— Линда, обещавайте ми, че ще ме оставите на мира?

Аз едва мога да говоря от срам.

— Разбира се — успявам да изрека. — Разбира се.

— Ако вие ми обещаете, че ще оставите на мира мен и семейството ми и ако ми обещаете, че ще отидете на психиатрично лечение, тогава... — Той сякаш се поколебава за миг, после взема решение: — Ако вие ми обещаете тези две неща, тогава никой няма да узнае за това. За това, което стана днес тук.

Аз го гледам с недоумение.

— Но... Какво ще кажете в редакцията ви? — питам глухо.

— Че не сте се чувствали добре и че е трябвало да прекратим интервюто. И че няма да има повторение.

Мозъкът ми вече не работи и не го следва.

— Защо? — казвам. — Защо сте такъв? Аз трябва да бъда наказана.

— Аз мисля, че вие вече сте достатъчно наказана.

Аз го поглеждам. Той ме поглежда.

— Можете ли да ми обещаете тези две неща? — пита той.

Аз кимам.

— Обещавам — казвам.

Гласът ми е малко по-силен от хрип.

— Надявам се, че ще намерите своя мир и покой — казва Ленцен.

После той се обръща и си тръгва. Чувам го как сваля палтото си от закачалката в антрето, после отива в трапезарията, за да си вземе сакото и чантата.

Зная, че щом пристъпи през прага ми навън, ще е напуснал завинаги кръга на моето въздействие. Зная, че после няма да го видя никога повече и че тогава вече няма да мога да направя нищо.

А и какво искаш да направиш?

Чувам стъпките на Виктор Ленцен в антрето. Чувам как той отваря входната врата. Аз стоя в кухнята и зная, че няма да го задържа. Вратата хлопва зад гърба му. Тишината се разлива из къщата ми подобно на водна стихия. Край, всичко свърши.

22.

Дъждът все пак дойде. Вятърът го мята срещу прозореца на кухнята ми, сякаш иска да го разбие. Скоро той все пак се уморява и накрая затихва съвсем. Бурята е само спомен, едно беззвучно просветване в далечината.

Аз продължавам да стоя, подпряна с ръка на кухненската маса, за да не падна, опитвам си да си спомня как се диша. Трябва да правя всяко вдишване съвсем съзнателно, защото тялото ми е престанало да урежда автоматично тази функция за мен, значи ще трябва сама да се съсредоточавам върху това. За друго нямам сили, не мисля за нищо. Просто стоя там.

После все пак до мозъка ми достига една мисъл и тя ме кара да се размърдам. И докато се чудя, че ръцете и краката ми, а и всичко останало си функционира както преди, аз прекосявам помещения, изкачвам се по стъпала и отварям врати, а после го откривам. Той спи, но се събужда, когато сядам до него, първо носът му, после опашката, после и останалото му тяло. Уморен е, но се радва.

Извини ме, задето те събудих, приятел. Не искам да съм сама тази нощ.

Аз се свивам на кълбо до него, просто така — на пода, наполовина върху неговото одеяло. Притискам се към него, за да получа малко от топлината му, обаче той се тръска и се отскубва, изобщо не обича да го гушкат, трябва му пространство, той не е гальовна котка, свобода, пространство, място. Скоро Буковски заспива пак и потъва в своите кучешки сънища. Аз лежа сама няколко секунди и продължавам да се опитвам да не мисля за нищо, ала в гърдите ми се размърдва нещо животинско и аз зная ужасното му име, и се опитвам да не мисля за нищо, обаче мисля за прегръдката на Ленцен, за топлината ѝ, а в стомаха ми се появява чувство на безтегловност в свободно падане, аз все още се опитвам да не мисля за нищо, обаче мисля за прегръдката на Ленцен и за животното в гърдите ми и за неговото ужасно име: Копнеж. Зная колко съм жалка и ми е все едно.

Зная, че това няма нищо общо с Ленцен и че копнея не за неговата прегръдка, и че копнежът ми не е по него, и че зная по кого е, обаче не бива да мисля за това.

Ленцен беше само задействащият импулс, но сега те ми причиняват болка, спомените за това как можеше да бъде, сред хора, погледи, докосвания, топлина, не искам да мисля за това, и все пак потъвам в спомените си. А после рационалната част от мозъка ми се включва отново, просто така, периодът на пощада е отминал и аз си мисля: полицията ще дойде всеки момент.

Зная, че съм извършила престъпление и съм го документирала акуратно, без пропуски. Всички микрофони и камери са тук в къщата ми. Аз направих лоши неща, а полицията ще дойде и ще ме арестува, все едно какво каза Ленцен. Щом започне пак да мисли трезво, той ще повика полицията. Но няма да има голяма разлика дали аз вегетирам сама и с кълбо от копнеж в гърдите тук или пък в някой затвор.

Затова не правя нищо, не ходя из къщата, за да унищожавам записи или да чупя камерите, които безпощадно са документирали моята лудост. Лягам си и чакам, и се радвам, че нищо от изминалите часове не прониква в съзнанието ми, понеже знам, че там има толкова много неща, на които мога да се порежа. И тъкмо когато си го мисля, се случва нещо: появява се една мисъл, облечена в гласа на Ленцен, макар и да е моя: „Най-лошото е съмнението. Винаги остава едно малко съмнение. Това е лошото. Съмнението е като трън, който не можеш да защипеш. Страшно е, когато нещо такова разрушава семейства.“

Аз се замислям за моите родители. За това какви бяха те след онази страшна нощ, а всъщност — какви си останаха след това. Приглушени, притъпени. Сякаш някой бе завъртял надолу копчето за силата на звука. С мен бяха предпазливи и внимателни. Сякаш съм от стъкло. Предпазливи и... сдържани. Една дистанцирана учтивост, сякаш аз бях чужд човек. Аз се опитвах да изтълкувам това като съобразителност и дискретност, но всъщност винаги съм знаела, че имаше и нещо друго. И нямаше нужда от някакъв си Виктор Ленцен, за да се сетя какво е онова нещо. Нарича се съмнение.

Линда обичаше Ана. Не, Линда няма никакъв мотив. Не, Линда не е способна на такова нещо, а и защо да го прави, не, невъзможно. Не, никога, абсолютно никога, няма шанс. Но ако все пак?

Все пак ние живеем в свят, където всичко е възможно, свят, в който бебета се създават в стъкленици, роботи изследват планетата Марс, а малки частици биват премествани с лъч от А към Б, в свят, в който е възможно всичко, всичко. Тогава защо не и това? Едно мъничко съмнение остава винаги.

Не мога да го понеса. Сядам в леглото си и се пресягам към телефона, набирам домашния телефон, който родителите ми имат от близо трийсет години и който така дълго не съм набирала. Чакам. Кога за последен път сме разговаряли, колко ли години минаха оттогава? Пет? Осем? Сецям се за чекмеджето в кухнята ми, пълно с коледни картички от родителите ми, понеже ние така празнуваме Коледа: като си пишем едни на други картички. Не си говорим откакто Ана умря. Свършиха ни думите. Разговорите станаха изречения, изреченията — отделни думи, думите станаха на срички, а после млъкнахме съвсем. Как можа да се стигне дотук? И можем ли от пощенските картички, които са единственото нещо, предпазващо ни от пълно прекъсване на контакти, да се върнем обратно към разговорите? Ами ако моите родители сериозно ме смятат за убийца? Тогава какво?

Ти наистина ли искаш да го знаеш, Линда?

Да, искам да знам.

Едва когато прозвучава първото звънене на телефона, аз се усещам за времето — колко ли е часът в другия свят, в който живеят моите родители и в който времето е много по-важно, отколкото в моя свят. Телефонът звъни втори път, аз хвърлям поглед към часовника. По дяволите, толкова е късно, загубих време, колко ли дълго стоях в кухнята и зяпах пред себе си, колко ли дълго гледах как кучето ми спи, колко ли дълго лежах там, докато студените очи на моите охранителни камери ме гледаха отгоре, подобни на безразлични богове? Понечвам да затворя телефона, мисля си, че е твърде късно за разговор, той звънва още веднъж и тогава чувам разтревожения глас на майка ми:

— Ало?

— Ало. Обажда се Линда.

Майка издава някакъв звук, който не мога да определя — стон, болезнен и дълбок, не знаей какво означава той. Търся в ума си правилните думи, думите, които могат да обяснят защо я изкарвам от леглото посред нощ и че трябва да я попитам нещо, което ми е много, много трудно, но точно тогава нещо в линията изпращава и

последващият дълъг пиукащ звук ми показва, че връзката е прекъснала. Минава доста време, докато аз проумявам, че майка ми просто ми е затворила телефона.

Оставям моя телефон и няколко секунди зяпам стената, после се отпускам пак в леглото си.

Казвам се Линда Конрадс. На 38 години съм. Аз съм писателка и съм убийца. Преди дванайсет години убих по-малката си сестра Ана. Причината никой не може да си обясни. Вероятно и аз самата не я знам. Вероятно просто съм луда. Аз съм лъжкиня. И убийца. Това е моят живот. Това е истината. Поне за моите родители тя е такава.

Една черна мисъл, която е кръжала из моето подсъзнание, се отделя от другите и се изтласква към повърхността, голяма и тежка, предизвиква едно всмукване, което завихря другите мисли в малки водовъртежи и ги подема със себе си. Гласът на Ленцен.

„Принцесата от филмите на «Дисни». Възседнала високия си кон. Аз, ако бях жена, ако бях Софи, щях да ненавиждам Брита.“

И аз си мисля: точно това изпитвах и аз.

Болката, която идва с това прозрение. Спомените. Да, аз я ненавиждах, да, аз я мразех, да, аз я ревнувах, да, аз смятах, че не е нормално родителите ми да предпочитат нея, по-малката, по-хубавата, нея, която умееше тъй добре да манипулира хората, нея, която изглеждаше толкова мила и невинна с русите си коси и кръглите детински очи, с които въртеше всекиго на малкия си пръст, всекиго, освен мен, защото аз знаех каква всъщност е тя, знаех как умееше да наранява, колко язвителна можеше да бъде, колко безпardonна, колко груба, колко бездънно подла.

Мама и татко ще ми повярват, хайде на бас?

Харесва ли ти този тип? Той ще си тръгне с мен оттук, хайде на бас?

Нищо чудно, че Тео в един момент вече не можеше да я понася, след всичките тези години на връзката им той бе успял да надникне зад кулисите, познаваше я добре, почти колкото и аз. Макар че това не е съвсем вярно — никой не познаваше Ана така добре като мен.

О, не, не. Ана не би направила такова нещо, Ана не би казала такова нещо, ти трябва да си го разбрала грешно, тя е още малка; Ана

да е направила това? Не, това със сигурност е било някакво недоразумение, не ми звучи правдоподобно като за Ана, съвсем честно, Линда, защо винаги трябва да измисляш лъжи? Ана, Ана, Ана. Ана, която можеше да се облича в бяло, без да се изпоцапа, Ана, за която момчетата правеха записи и диджейски миксове, Ана, която наследи пръстена на нашата баба, Ана, чието име можеше да се чете отзад напред, докато моето име, прочетено отзад напред, е направо смешка.

Твоето име, ако го четеш отзад напред, е Аднил, звучи като Адолф или Миндил, е, хайде, де, не се сърди пак, Аднил, това беше само шега, Аднил, хахахаха.

Света Ана.

Да, аз ненавиждах сестра си. Това е истината. Това е моят живот. Всъщност не искам да мисля за него. За нищо не искам да мисля. Нито за полицията, която не идва, макар че би трябвало да дойде, нито за моите родители, нито за Виктор Ленцен, нито за моите собствени черни мисли.

Пресягам се към нощното шкафче, издърпвам чекмеджето, намирам опаковката с хапчетата, голяма опаковка от САЩ, обичам интернет. Изсипвам в шепата си няколко хапчета, прокарвам ги със застояла вода, имат вкус на течна пластмаса, задавям се за миг, точно тогава усещам, че съм гладна, стомахът ми се бунтува, пълният с хапчета стомах, свивам се в ембрионална поза и чакам стомахът ми да престане да се свива в спазми. Искam само да спя. Утре е нов ден. Или пък (с малко късмет) — не е. Стомахът ми е като юмрук, в устата ми се събира слюнка, неволно се сецам за локвата от шок, повръщано и жлъчка, която Виктор Ленцен остави на пода в трапезарията ми и която все още не съм почистила. И в същия миг всичко се завърта около мен. Притиснала длан към устата си, аз се измъквам от леглото, олюлявам се към вратата, Буковски поглежда за миг, вижда, че на мен не може да ми се помогне, и ме оставя на мира, аз залитам към банята на втория етаж и едва успявам да стигна до мивката, преди да повърна в нея поток от страх и хапчета. Пускам водата, изчаквам малко, повръщам още веднъж, внезапно изпотена, внезапно треперееща от студ.

Стоя пред огледалото и разглеждам лицето си. Жената, която ме гледа отсреща, е чужда, непозната. Аз свивам вежди и оглеждам

бръчката, която разделя по средата челото ми, като пукнатина е, и проумявам, че това не е моето лице, това, което ме гледа отсреща, е някаква маска. Вдигам вежди и в моята маска се показват още пукнатини, разклоняват се, все повече и повече, уплашена, аз притискам длани към главата си, опитвам се да попреча на парчетата да паднат на пода и да се строшат, обаче е твърде късно, аз съм пуснала в ход процес, който не мога вече да спра дори и да исках. Пускам, отказвам се. Лицето ми пада със звън на пода, а зад него няма нищо, само пустота.

Аз луда ли съм?

Не, не съм луда.

Откъде човек знае, че не е луд?

Ами просто го знае.

Откъде човек знае, че е луд?

Ами просто го знае.

Но когато човек все пак е луд — как тогава може да го знае? Как може да знае нещо със сигурност?

Чувам как в главата ми двата гласа спорят и вече не зная кой от двата е разумният.

Лежа пак в леглото си, съвсем тихо, а моите мисли препускат. Страх ме е. Студено ми е.

После в съзнанието ми прониква някакъв своеобразен шум, някакво бръмчене, не, грохот, той набъбва, изчезва, появява се отново, пулсира, жив е и е застрашителен, става по-силен, по-силен, по-силен, аз запущвам ушите си с ръце, олюлявам се, едва не падам, махам длани от ушите си и осъзнавам, че това е тишината, аз чувам тишината. След този ден, който трябваше да реши всичко, тя е всичко, което остава. Тишината. Сядам, слушам я известно време, сетне тя се уталожва и изчезва. Не остава вече нищо. Само хладината на нощта. Всичко е приглушено, сърцето ми бие бавно и тежко, сякаш вече не вярва, че този сизифовски труд си е струвал, и дъхът ми е съвсем повърхностен, и кръвта ми тече бавно и уморено, и мислите ми почти се спират. Не мислят за нищо, само за две красиви очи с различен цвят.

А после аз изведнъж се надигам, изведнъж телефонът се оказва в ръката ми, без да мога да си спомня да съм вземала някакво конкретно решение, и набирам номер.

И сърцето ми бие лудо, и дъхът ми се ускорява бясно, и кръвта ми потича пак, и мислите ми се надбягват една през друга, защото аз най-сетне правя обаждането, което отлагам и бутам пред себе си от единайсет години насам. Зная номера наизуст, достатъчно често съм го набираща и после веднага съм прекъсвала връзката, десетки, стотици пъти. Едва издържам първото позвъняване, даже автоматично, по инерция понечвам да прекъсна, но издържам. Чувам как се звъни втори път, трети път, четвърти и почти с облекчение си казвам, че го няма, ала в този миг той се обажда.

25.

Йонас

Мобилният телефон на Йонас Вебер вибрираше за трети път през последния половин час. Той го извади от джоба си, погледна екрана, видя, че му звъни Софи, и се прокле, заради това че ѝ беше дал номера на мобилния си. Поколеба се малко, после се обади:

— Вебер.

— Обажда се Софи Петерс. Непременно трябва да говоря с вас.

— Вижте, Софи, в момента не става — каза той и усети как погледите на Антония Буг и Фолкер Цимер се насочиха към него, когато изрече името ѝ — Може ли аз да ви звънна после?

— Наистина няма да отнеме време. И наистина, наистина е важно — отвърща тя.

Нещо в гласа ѝ разтревожи Йонас. Звучеше странно. Маниакално.

— Добре. Почакайте.

Той хвърли на колегите си извинителен поглед и напусна местопрестъплението, където тъкмо ги бяха повикали. Често казано, даже се зарадва да излезе за малко навън.

— Добре, сега излязох за малко — каза той.

— Да не би да сте в някакво заседание в момента или нещо такова?

— Нещо такова.

— Съжалявам. Аз понеже... Преди малко бях в музея. И гледах „Слънчогледите“ на Ван Гог. И... нали знаете, спомняте си какво ви казах. Че трябва да е бил някой непознат? Че никой, който е познавал Брита, не би й сторил нищо? А вие ми казахте, че представям Брита като ангел? Такава беше тя, разбирате ли? Нещо като ангел.

— Софи — каза Йонас. — Говорете по-бавно, едва следвам мисълта ви!

В телефона си той чуваше нервното й дишане.

— От първия миг знаех, че съм видяла в квартирата на Брита нещо, което не пасва там. Аз ви го казах, помните ли? Че престъпникът е оставил нещо, както правят серийните убийци във филмите. Там имаше нещо, което не отговаряше на цялата картина, само че аз не знаех какво е то. Обаче сега, обаче сега знам!

Тя говореше без паузи, пое си мъчително дъх.

— Спокойно, съвсем спокойно, Софи — изрече Йонас колкото се може по-търпеливо. — Поемете си дълбоко дъх и издишайте. Така е добре. А сега продължете.

— Значи аз казах, че сигурно е бил сериен убиец, някакъв луд, а вие казахте, че в действителност няма серийни убийци и че те са толкова редки, колкото не мога да си представя и че повечето престъпления се извършват от съответния партньор, всички тези неща.

— Софи, помня много добре. Накъде биете?

— И вие казахте, че не може да е бил сериен убиец, дори само заради това че няма серия, няма такъв подобен случай. Ами ако Брита е само началото? Началото на серията? Какво, ако той продължи?

Йонас млчеше.

— Там ли сте още? Йонас?

— Слушам ви.

Тя разказваше напълно объркано, но той бе наясно, че трябва да я остави да говори и че нямаше да помогне, ако я прекъсне.

— Добре. Значи... всеки случай... аз тъкмо ви разказвах, че бях в музея. И стоях пред „Слънчогледите“ на Ван Гог. Помните ли как ви разказвах, че в квартирата на Брита нещо не беше наред? Сега знам какво. Нямам представа защо не съм се сетила за това преди, мозъкът ми беше като блокиран. Вероятно защото е било твърде очевидно и аз някак си, кой знае защо, съм търсила нещо незабележимо, някак си скрито. По дяволите, знаех си аз, знаех си!

— Били са цветята — рече Йонас.

Софи млъкна за миг, шокирана.

— Вие сте го знаели? — попита накрая тя.

— Не, допреди малко, не — отговори Йонас и се опита да говори спокойно: — Слушайте, Софи, аз наистина трябва да се връщам на работа.

— Разбирате ли какво означава това, Йонас? — попита възбудено тя, без да обръща внимание на думите му.

— Убиецът е оставил цветя при Брита! Кой нормален убиец, който действа в състояние на афект или от низки подбуди, ще остави цветя до жертвата си?

— Нека да поговорим за това по-късно, на спокойствие — предложи Йонас.

— Но...

— Аз ще ви се обадя веднага след съвещанието, обещавам.

— Убиецът ги е оставил там, разбирате ли? Това не бяха цветята на Брита! Брита не обичаше отрязани цветя! Всички го знаеха! Вероятно цветята са нещо като негова запазена марка! Ако това е вярно, той ще го направи пак! Това е посоката, в която трябва да търсите. Може би все още можете да му попречите!

— Софи, ще поговорим по-късно, обещавам.

— Но аз трябва да ви кажа още нещо...

— По-късно.

Той затвори, пхна телефона си в джоба и се върна в задушния апартамент.

Местопрестъплението, което колегите му тъкмо изследваха сантиметър по сантиметър, приличаше невероятно на онова, което бяха установили в квартирата на Брита Петерс. На пода в хола лежеше руса жена, облечена в някога бяла рокля, сега почти изцяло пропита с кръвта на жертвата. Що се отнасяше до физическата прилика, жената би могла да бъде сестра на Брита Петерс. Живееела също сама, също на партерния етаж. Когато бяха влезли първите полицаи от патрула, вратата към терасата била все още отворена.

В главата на Йонас се появи казаното от Софи: „Вероятно цветята са нещо като негова запазена марка.“

Йонас отиде при колегите, огледа жилището. Имаше една голяма разлика в сравнение с първото местопрестъпление. Тук никой не бе попречил на убиеца и затова цветята, които той бе донесъл, не лежаха просто така разпръснати наоколо, така, сякаш мъртвата ги бе държала в ръка и ги бе изтървала, когато е била нападната. Не, тук пред погледа му се разкри съвсем друга картина.

И той отново чу думите на Софи: „Той ще го направи пак! Но може би все още можете да му попречите!“.

Той огледа трупа на русата жена. Тя държеше в ръка малък, подреден букет от бели рози, които създаваха ужасяващ контраст с тъмната, засъхнала кръв, в която лежеше жената.

Беше твърде късно.

23.

Седя до прозореца и гледам навън към езерото. Понякога в началото на гората съзирам някое животно. Лисица, заек. Сърна, ако имам много голям късмет. Но там няма нищо. Наблюдавах как изгрява слънцето.

Не спях. Как можех да спя в тази нощ, в която моят свят отново рухна? След това обаждане?

Имах усещането, че чувам как той седна в леглото си, когато аз му казах името си. Първо до слуха ми достигна някакво шумолене, а после чух неговия напрегнат глас, след като казах коя съм.

— Линда! — възкликна той. — Боже господи!

Аз преглътнах шумно.

— Шест часът сутринта е! — каза после той разтревожен. — Случило ли се е нещо? Трябва ли ви помощ?

— Не — отговорих. — Не и в този смисъл. Съжалявам, че ви притеснявам...

За миг настъпи тишина.

— Няма нищо. Просто съм много изненадан, че ви чувам.

Не можех да повярвам на ушите си — той ми говореше пак на „ви“. И после този негов професионализъм, тази негова рутинирана овладяност и спокойствие, които веднага взеха надмощие и изтласка настрани учудването и онова... другото.

— Как мога да ви помогна?

Тъкмо написах една книга, където ти си главният герой. Как си?

Мобилизирам се. Заставям се да му говоря на „ви“, както той на мен. Наистина ли ме е забравил? Вероятно така е по-добре.

— Не зная колко добре си спомняте все още. Вие работехте по убийството на сестра ми преди години — казвам аз.

Той мълчи. След няколко секунди отговаря:

— Естествено, че ви помня.

Звучи съвсем неутрално. Аз преглъщам разочарованието си.

А ти какво очакваше, Линда?

Опитвам се да си спомня същинската си задача.

Тук не става дума за теб, Линда.

— Трябва да ви питам нещо — казвам.

— Моля.

Съвсем неутрален. В гласа му... няма нищо.

— Ами... става дума за случая със сестра ми. Не зная дали си спомняте. Тогава аз открих сестра ми мъртва и...

— Помня — казва той. — Аз тогава ви обещах да намеря убиеца, а не можах да сдържа обещанието си.

И това е с неутрален глас. Но той си спомня. Дори за това.

Направи го, Линда. Питай го.

— Има нещо, което не ми дава покой.

— Да?

Попитай го!

— Ами... първо да кажа, че съжалявам, ако съм ви събудила, тъпо е да се обаждам по такова време, зная...

Той не коментира.

Попитай го.

— Обаче... Ами, тогава... — Преглъщам. — Много дълго време на мен не ми беше ясно, че са смятали мен за главната заподозряна.

Аз правя пауза, чакам възражение. Няма такова.

— И... ами... Просто трябва да знам дали вие...

Чувам дъха му.

— Вие тогава смятахте ли, че аз съм убийцата?

Нищо.

— Смятате ли, че аз съм убийцата?

Той не казва нищо.

Дали размишлява?

Дали чака аз да продължа да говоря?

Мълчание.

Той мисли, че ти най-сетне искаш да си признаеш, Линда. Той чака твоето самопризнание.

— Юлиян? — питам аз.

Липсват ми нашите разговори. И страшно ми се иска да седнем двама с теб и аз да се оставя да ме убедиш, че поезията може да бъде нещо прекрасно, и искам да знам какво е станало после с твоята изнервяща млада колежка и дали жена ти тогава наистина те е

напуснала, и дали все още го имаш... онова лизнатото рошаво кръгче в косата ти, на тила? И изобщо как си? Ти ми липсваше, имах чувството, че ние с теб сме от една звезда.

— Юлиян? — казвам. — Трябва да го знам.

— Тогава работехме във всички посоки, както си е по правило — отвърща той.

Измъква се.

— Но така и не можахме да установим убиеца или убийцата.

Убиец или убийца. Защо не сестрата?

Мамка му!

— Моля да ме извините, сега не е подходящо. Не зная дали това е идеалният момент, за да говорим. Защо не поговорим някой друг път по-подробно?

След като е говорил с колегите си за това как трябва да се процедира, ако главната заподозряна от стария случай ненадейно му се обажда по телефона. След като се изясни и реши как най-добре да се доберат до твоето самопризнание, Линда.

— Благодаря — казвам вяло и затварям.

Юлиян — не, комисар Юлиян Шумер — ме смята за виновна.

Аз съм сама. Стоя в големия си хол и гледам през френския прозорец към езерото. Всичко е тихо и вътре в мен е съвсем тихо. И там едно копче се превърта. И аз си спомням.

Лято е, горещо е, жегата в разгара на сезона, дори настъпващата нощ не може да донесе прохлада. Въздухът има вкус на престояло и спарено, нощниците се залепят по бедрата, навсякъде деца, които се въртят в чаршафите, а накрая все пак стават, Мамо, не мога да спя. Разтворени балконски врати, леко развяващи се пердета, сити, доволни комари. Електричество във въздуха, ревящи бебета, спорещи скарани двойки. Аз също се карах, крещях и буйствах, хвърлях предмети, пепелници, книги, чаши, саксии, моя мобилен, неговия мобилен, всичко, което ми попадеше в ръцете, обувки, разни напълно безсмислени неща, просто всичко, възглавници, ябълки, флакон с лак за коса, моите слънчеви очила. И Марк, който се смееше, не се сдържаше повече. Ти превърташ напълно, Принцесо, ти си абсолютно полудяла, честно, трябва да престанеш да пиеш толкова, и аз — още

по-бясна, понеже той ми се подиграваше, просто измиваше със смях от себе си моя гняв и на моята ревност, боже, как можеш само да си го помислиш, сестра ти и аз, та това е наистина смешно, напълно откачено, Принцесо, аз я срещнах съвсем случайно, градът е малък, боже, само на по едно капучино, кой да знае, че е забранено да пиеш кафе със сестрата на годеницата си, леле-мале, тя наистина била права, ще умра от смях, а аз си мислех, че тя е тотално откачила, обаче тя имала право, ще пукна от смях! А на мен ми свършват мунициите, и ми е горещо, и тениската ми е залепнала за гърба и между гърдите, и млъквам, пъхтя, пъхтя, поглеждам го и казвам: „Какво искаш да кажеш?“

А Марк ме гледа, спира се, няма вече изстрели, които трябва да избягва, смее се, пръхти, защото аз не само съм толкова смешна, а и го замерям абсолютно смешно и неточно, да пукнеш от смях, наистина: да пукнеш от смях. Безнадеждно.

— Какво искам да кажа за какво? — пита той.

— Какво искаш да кажеш с това „тя беше права“?

Марк тръсва глава, сумти, вдига изнервено вежди, само за миг, изнервено, понеже аз съм толкова тъпа.

— Ами щом искаш непременно да го знаеш: Ана ми каза, че е по-добре да не ти казвам, че сме се срещали с нея, защото иначе ти си щяла да побеснееш.

За миг ми прималаява от гняв. Опитвам се да не го гледам, не мога да го гледам сега, иначе ще избухна, търся си някаква точка за фиксиране, съсредоточавам се върху вестника, сложен на кухненската маса, опитвам се да се концентрирам върху заглавието, акция на Бундесвера в Афганистан, върху снимката на водещия рубриката, вторачвам се в него, той се размазва пред очите ми, аз се вторачвам, не помага. Марк пъшка.

— А аз идиотът ѝ казвам: „Стига, бе, Ана, това е глупост, как може да ти хрумне такова нещо. Линда е готина.“ А Ана казва: „Ще видиш, Марк. Ще видиш.“

Аз го гледам няколко секунди, а той вече не се хили, само ме гледа и той, сякаш ме вижда за първи път и сякаш току-що е проумял, че неговата годеница явно не е готина... готина — тази дума, която той винаги използва, за да ме опише пред своите момчета, Линда е готина, Линда е пич, обича футбол и бира, Линда не ме стресира, ако не се

прибера през нощта, ревност? О, моля ви се, не и при Линда, даже когато стана онова с колежката от отдел „Маркетинг“, Линда ме разбра, то си беше само секс, аз се изповядах, а тя ме разбра, понеже е готина, ние си говорим за всичко, Линда участва във всичко, филми за мъже, бира от кутии, порно, Линда има най-якия хумор на света, Линда е готина.

Марк ме гледа втренчено.

— Защо си толкова неготина? — пита той. И моят гняв се свива като юмрук, и аз грабвам ключа от колата си и се втурвам през вратата, навън е още по-топло, лятната нощ, гореща и пулсираща, и аз се качвам в колата и се понасям, натискам газта докрай, останала без дъх от гняв, намирам пътя си, не е далече, улиците проблесват черни и пуси, и изведнъж се оказвам пред нейната врата, звъня настойчиво, и тя ми отваря, в къса тъмна рокля, без целулит по краката, зъби като перлена огърлица, дъвка в устата, какво става, Линда? И аз съм вътре в жилището ѝ, какво, по дяволите, Ана? Какво, по дяволите, правиш? Опитваш се сега да забиеш клин между мен и Марк? Това ли е? Опитваш се да ми откраднеш мъжа, ти, манипулираща малка путко? И тя се смее със своя гаден смях, понеже знае, че аз никога не ставам истински зла, и понеже псувните звучат смешно, когато излизат от моята уста, някак фалшиви и театрални, сякаш аз имитирам някоя актриса, при това лошо. И тя прави един балон с дъвката си, пуфф, и казва: „Според моя жизнен опит мъжете не се оставят просто така да бъдат откраднати, ако не искат да бъдат откраднати.“ Пак се смее с онзи смях и тръгва към кухнята, оставя ме да стоя, просто ме оставя да стоя там, и аз за първи път чувам музиката, която идва оттам, „Бийтълс“, запис на винил, моята плоча на „Бийтълс“, която тази малка курвичка ми открадна, ами ти никога не я слушаш, Линда, и тя просто си отива в кухнята и продължава да реже домати, не ми го побира главата, тя просто си тръгва и си прави салата, по дяволите, прави си проклетата салата, а на мен не ми остава нищо друго, освен да се затътря най-тъпанарски подир нея, докато продължавам да крещя, какво значи това, Ана?, какво значи това?, ти имаш всичко, какво искаш, Марк въобще не те интересува, а тя не ми обръща внимание, докато не я сграбчвам за ръката и казвам пак: „Теб Марк въобще не те интересува, той дори не е твой тип, защо тогава, защо, Ана? Ти вече не си на петнайсет, вече не е смешно да ми сваляш гаджето, просто така,

за майтап, вече не сме тийнейджърки, и ако трябва да съм честна, и тогава не беше смешно, сега обаче е различно.“ Тя отскубва ръката си: „Ти си луда, Линда, не знам какво искаш от мен, вечно ти с твоите истории, вечно трябва да драматизираш, излез най-после от своята роля на жертва, аз не мога да ти взема нещо, което ти не оставиш да ти бъде взето, не мога да ти открадна мъж, когото ти не оставиш да ти бъде откраднат, твоето хленчене ме дразни до такава степен, никой не ме разбира, никой не ме харесва, аз съм толкова дебела и толкова грозна, никой не чете разказите ми, така съм закъсала за пари, толкова съм нещастна, бе-е, бе-е, бе-е...“ За миг ми причернява пред очите, причернява ми от гняв, и аз го преборвам, аз вече не съм на петнайсет, току-що го казах на глас, не съм вече тийнейджърка, не съм вече петнайсетгодишна аутсайдерка, вече нямам пъпки и сланини по корема и смешни очила, аз имам пари, пиша, успехът идва, имам годеник, аз съм възрастна жена, вече не се налага да се оставям да бъда изкарвана извън кожата си от сестра ми, аз мога просто да издишам гнева, да отнема вятъра от платната на Ана, да се обърна и да си тръгна за вкъщи, не се налага да играя нейната игра, не се налага да се оставям да бъда провокирана, просто мога да си тръгна за вкъщи, преди това тук да ескалира, а тези неща винаги ескалират, а накрая печели Ана, накрая винаги аз съм лошата, Линда си е такава — понякога прекалява малко, Линда си е малко драматична, вие нали си я знаете, винаги е било така, Линда и нейните истории. Аз дишам, вдишвам, издишвам, вдишвам, издишвам. И успявам, получава се съвсем добре, уталожва се, успокоявам се, цветовете стават пак нормални, червеният нюанс, какъвто бе придобил светът, изчезва, всичко е добре, всичко е добре, а после Ана казва: „Ти изобщо от къде на къде ще знаеш кой е мой тип?“ А аз питам: „Какво?“ Невинно, глупаво, една овчица, а тя го повтаря, прекалено ясно, сякаш аз съм глуха или малко глупава: „Ти изобщо от къде на къде ще знаеш кой е мой тип?“. И аз я зяпвам, и тя е приключила с доматиите си, и си избърсва мокрите ръце с кухненска кърпа, и ме поглежда в лицето, кръглите ѝ очи, малките остри кучешки зъби. „Марк е хубав мъж.“ И аз съм в състояние единствено да я гледам вторачено няколко секунди, а гласът ми е дрезгав, когато все пак успявам да изтръгна нещо от задавеното си гърло: „Но Марк теб изобщо не те интересува.“

— Може и така да е.

Ана свива тесните си рамене, усмихва се. Прави балон с дъвката си. Пуфф!

— Може пък просто да искам да видя дали го мога.

И внезапно, като удар, през моята глава се стрелва болка, която направо не мога да възприема, режеща и яркочервена. И аз започвам да виждам в червено, ножът намира пътя си към моята длан, и не помня точно какво се случи след това, не помня истински, не помня истински, честна дума, не помня истински, останалото е тишина и мирис на желязо и кости. И аз съм наистина в недоумение, наистина в недоумение, не разбирам, мозъкът ми отказва да разбере, и аз изтривам отпечатъци от пръсти, и ние сме в хола, Ана със залитане е стигнала до хола, близко е, няколко метра, малко жилище, и аз отварям вратата към терасата, въздух, трябва ми въздух, светът е червен, тъмночервен, аз не дишам въздух, дишам нещо друго, нещо червено, тежко и лепкаво като желе, и във въздуха тегне една ужасна мелодия, *All you need is love, la-da-da-da-da*, ехидна и сладка, *love, love, love*, и светът изглежда странно, с остри очертания, твърд, аз съм в някаква фотография, и някой е засилил насищането на цветовете докрай, аз съм без ориентация, какво се е случило тук, защо Ана лежи на пода, защо там има кръв? Ана се страхува от кръв, гнуса се от кръв, как е възможно Ана да лежи в локва кръв, която се разлива и расте, расте, расте, достига почти до върховете на моите обувки, аз се дръпвам крачка назад, гледам Ана на пода, мъртва или умираща, какво е станало тук? Боже мой, какво е станало тук? Кой го направи, къде е той, тук трябва да е имало някой, къде е той? И един повей на въздуха погалва лицето ми, и аз вдигам очи, възприемам движението, стряскам се, там има някой, някой изчезва през вратата на терасата, о, боже мой, о, боже мой, о, боже мой, о, боже мой, там има някой, о, боже мой, не се обръщай, не се обръщай, не се обръщай, и той се обръща, и погледите ни се срещат, и аз знам, че това е убиецът, той е убил Ана, той е убил Ана, моментът е кукловод и дърпа конците, и после мъжът изчезва, и аз виждам само как пердетата пред балконската врата се движат от вятъра, като плачещи върби, и отвърщам поглед, и виждам Ана, Ана, в локва кръв, и мозъкът ми не разбира какво става тук, и как би могъл? Как би могъл? Аз отключих, понеже Ана не реагираше, влязох в жилището и намерих Ана така, мъртва, кървяща, и там беше този мъж, на вратата към терасата, о, боже мой, о, боже мой, и аз си помислих, че

той ще убие и мен, че аз ще трябва да умра като Ана, о, боже мой, моля, моля, мили боже, така ме е страх, мирише на кръв, навсякъде кръв, и аз вземам телефона и викам полицията, и треперя, и скимтя, и си мисля за мъжа на вратата към терасата, в мрака, не го различих добре, видях го съвсем за малко, обаче тези очи, тези очи, студени и светли, очи, които никога няма да забравя, никога, никога, никога, докато умра, и полицията идва, и аз седя там и гледам вторачено Ана, и полицаите ми задават въпроси, и ме увиват в одеяло, и там е този красив комисар с различните по цвят очи, и аз отначало не мога да говоря, съвсем не мога, не зная какво се случва, какво се случва тук? Но се старая, такъв симпатичен мъж, и ми се иска да му помогна, и се мобилизирам и му разказвам за студените, бистри очи в мрака, за вратата към терасата и за това, че не е възможно Ана да лежи тук в локва кръв, понеже изпитва паника от кръв, и го питам защо, и той ми обещава да открие, и по някое време се появява носилка и един фотограф, и още полицаи, и после аз съм в някакъв участък, и после съм в леглото си, и после тук са и моите родители, о, боже мой, о, боже мой, не, и после се появява и Марк, и сяда до мен, и ме гали механично по косата, това е толкова ужасно, горката ми принцеса, о, боже мой. И после той дава показания, каквито дават моите родители и всички наши приятели, историята, която моето семейство е изплело около себе си подобно на паяжина и която би защитавало с цената на живота си. Една щастлива семейна двойка и две сестри, които се обичат, боготворят се, неразделни са. Не, двете не са се карали никога, дори като малки, а като възрастни пък изобщо не. Ревност между сестри? Господи, не, ни най-малко и въобще, що за глупости, що за клишета. Двете се обичаха, разбираха се, не можеше да пъхнеш дори лист хартия помежду им, толкова неразделни, боготворяха се. И аз повтарям историята за мъжа със светлите очи, и забравям, че е история, забравила съм още в онзи момент, в който съм я съчинила, и я разказвам, разказвам, а аз умея добре да разказвам, и разказвам в името на живота си, Линда и нейните истории. Аз се нанасям в моята история, вмъквам се, ставам образ и действащо лице в моята история, сестрата на жертвата на убийството, отчаяна и съсипана, самотна и оттеглила се в усамотение, „тя така и не можа да се възстанови напълно, горкичката, двете се обичаха, боготворяха се, бяха неразделни“. Истината обаче ме гризе, бори се вътре в мен, мята се в

мен като животно в клетка, иска навън, само навън, но аз вярвам в моята история, аз съм моята история, това е една добра история, и аз се разболявам, и вече не мога да излизам от къщата, и аз държа животното заключено, продължавам да вярвам в студените очи и в непознатия мъж, обаче животното не се предава в своята клетка, и един ден то събира цялата си сила, цялата си агресивна сила, и то предприема последен опит, и аз виждам един мъж, който слабо наподобява образа в моята история, и съм принудена да размишлявам, да се върна в онази нощ, и аз се заемам с този мъж със студените очи, и се боря за самопризнание, обаче не искам да проумея, не искам да прозра, не искам, не искам, не искам да прозра, че самопризнанието, за което се боря, е моето собствено.

Че аз съм убийца.

А останалото е само една добра история.

Така би могло да бъде. Така или нещо подобно.

Аз стоя до големия френски прозорец, гледам към гората и езерото.

26.

Софи

Софи гледаше вторачено телефона, сякаш само със силата на мисълта си би могла да го накара да звънне. Той упорито мълчеше. Тя отиде в кухнята, взе от рафта чаша за вино, напълни я, седна. Подскочи стреснато, когато чу някакво пукане.

Бяха просто дъските от дюшемето. Тя се опита да се успокои, но не успя. Отпи голяма глътка вино и се помъчи да подреди мислите си.

Чувстваше се преследвана. Но дали наистина я преследваха или беше просто заради вече оголените й нерви? Не, някой бе стоял там. В онзи ден, в подземния гараж. И кой знае колко често го беше правил — да я следи и наблюдава, без тя да забележи.

Софи погледна телефона си. Все още никаква вест от Йонас Вебер. Тя взе телефона, насочи показалеца си към копчето за обаждания, но после остави телефона. Все едно. И без това Йонас щеше да ѝ чете конско за това, че трябва да остави полицията да си върши работата и да има малко доверие.

Ако искаше да има някакъв напредък, тя трябваше да вземе нещата в свои ръце, това ѝ бе станало вече ясно. Софи стана и взе якето си, поколеба се, остави го настрана, седна. Включи телевизора, изключи го.

Опита се да не размишлява. Размисли се. Ако беше пристигнала няколко минути по-рано при Брита! Ако бе отключила веднага, вместо да звъни няколко пъти. Ако веднага беше оказала първа помощ. Ако, ако, ако. Софи знаеше, че нейното чувство за вина е двигателят на усърдията ѝ. Тя трябваше да намери този мъж. Но как? Неочаквано я прониза нещо.

Всъщност всичко бе толкова просто. Тя беше видяла убиеца. Убиецът бе видял нея. Тя не го беше разпознала, но той нея — да, даже много добре. По някакъв начин той трябва да бе разбрал коя е тя, защото я преследваше. Опитваше се да я засече насаме, за да неутрализира свидетелката на престъплението си. Той нямаше да престане. Засега все още не му се бе предоставила идеалната възможност.

Ами ако Софи му я поднесеше на сребърен поднос? Ами ако следващия път, когато го усетеше зад гърба си, не хукнеше да бяга, а се спреше на място?

Не, това беше пълна лудост. Саморазрушително.

Софи се облегна на дивана, отпи още една глътка вино. Замисли се за страха, който Брита трябва да бе изпитала в последните си минути. Каза си, че страхът не е приемливо извинение за това да не направиш нещо. Отпи от виното, излегна се на дивана. Вторачи се в стената, извъртя се по гръб, вторачи се в тавана. И докато го гледаше, бялото ставаше все по-бяло, сияеше и искреше пред очите ѝ — но там имаше и още нещо. Софи се вгледа

по-внимателно — тъмни точки, миниатюрни, по-малки от плодови мушици, микроскопични точки. О, не, не бяха точки, нито петна, нито само цвят, защото черното растеше, уголемяваше се пред очите на Софи, пробиваше през бялото, все по-дебело, все по-черно, докато най-сетне тя разбра какво всъщност ставаше тук. От тавана растяха коси, плътни и черни като срамни косми. Растяха към нея. Таванът стана шуплест, щеше да се срути върху нея, ако тя продължаваше да лежи така бездейно.

Софи скочи, допи виното, тръгна към спалнята, по пътя до там се ядоса на кашоните из антрето, които Паул все още не си беше взел, изведнъж се вбеси, на себе си, на света, страшно ѝ се прииска да хване един от тъпите му стикове за голф, които стърчаха от кашона му с надпис „Разни“, и да започне да удря по каквото и да е. Тя се разрови в сака си, потърси флакона с лютив спрей, с който се беше снабдила преди време, пхна го в ръчната си чанта при портмонето, ключовете и телефона, излезе от жилището си и се втурна по стълбите.

Мракът бе кадифен и ухаещ на есен. Софи изобщо не беше забелязала как нажеженото лято се бе превърнало в капризна есен. Тя вървеше из нощните улици, все по-далече от оживените райони, все по-надълбоко в сянката. Не беше размишлявала истински над своя безумен план.

Капан за убиеца. Самата тя като примамка.

Безусловно перфектно, ако човек не е твърде привързан към живота.

Софи забеляза, че мисли с термините от кримисерията „От местопрестъплението“. Убиецът. Жертвата. Досадната свидетелка. Симпатичният комисар. Така беше някак си по-просто. Да разглеждаш случая по този начин: никаква истинска трагедия, нито истинска част от живота ѝ, само един пореден случай.

Софи вървеше. И вървеше. Насреща ѝ идваха все по-малко хора. Ставаше хладно, дори студено, вятърът

режеше. Софи разкопча якето си, искаше да мръзне, да трепери, най-сетне да чувства нещо друго, освен тъга и гняв, пък било то и само студ. Или болка.

Нещо вътре в нея отбеляза колко саморазрушителни бяха такива мисли, колко откачено бе това, което в момента правеше, движена само от поглъщащото я чувство за вина. Софи накара предупредителния глас да млъкне и зави в тъмния парк, който се простираше пред нея. Седна на една пейка и зачака. Вперила поглед в мрака, чакаше, мръзнеше. Не след дълго го видя.

24.

Аз пия чай на малки глътки. Пуснах си музика, надявайки се, че гласът от усилвателите ще прогони гласовете в главата ми. Обаче това не става. Ела Фицджералд ми пее за лято и за лесен живот, но лятото е далече, а вътре в мен има само тегоба и гласовете в главата ми продължават да спорят за истината. Под утринното слънце езерото проблясва в синьо, виолетово, тъмночервено, оранжево, жълто, а сетне светлосиньо.

Аз видях Виктор Ленцен. Него видях в онази ужасяваща, гореща, тъмночервена нощ, сигурна съм в това.

Линда и нейните истории.

Аз видях него.

Така ли, както видя сърнето на просеката, тогава, в детството?

Тогава бях малка. Всички деца послъгват, измислят си разни неща.

А ти го правиш все още и днес.

Зная какво видях. Не съм луда.

Нима?

Тези светли очи. Формата на веждите му. Изразът на лицето му, тази смесица от страх и агресивност. Всичко това го видях в онази нощ и всичко това разпознах отново, когато той застана пред мен. Вчера.

Той има алиби.

Аз видях него.

Бетонно алиби.

И въпреки това беше той. Видях го.

Защо тогава полицията не го хвана?

Полицията не ме „хвана“ и мен. Ако аз съм луда и съм убила собствената си сестра, и всеки вярва в това, защо тогава полицията не ме арестува?

Извадила си късмет.

Аз никога не съм имала късмет.

Ти си добра в лъжите.

Не съм лъгала. Аз го видях. На вратата на терасата.

Ти разказваш истории дотогава, докато сама не си повярваш в тях.

Знам какво видях. Помня тази вечер, помня съвсем точно.

Ти си луда, Линда.

Глупости!

Чуваш музика, която я няма.

Но аз си спомням.

Виждаш неща, които ги няма, постоянно ти се вие свят, главата ти направо се пука от болки, вероятно ти дори нямаш вина за това.

Аз помня точно. Той е бил там. Видях го в очите му. Той също ме позна. И той ме мразеше, заради това че му напомням за онази нощ. Той е бил там. Той е убил Ана. Може би аз през цялото време съм била на грешна следа. Може би Ана не е била случайна жертва. Може би двамата са се познавали. Само защото аз не знаех нищо за дадена любовна връзка, това далеч не означава, че не е имало такава. Кой знае? Може някой ревнив любовник. Някой ловец-преследвач, тип „сталкер“. Някой луд.

Лудата си ти. Може би си шизофреничка. Или пък имаш тумор в мозъка. Може би от него са болките ти, световъртежът и музиката.

Тази противна музика.

Аз поглеждам навън, водата блести и искри, а доста по-нататък, на източния бряг на езерото нещо мърда. Раздвижват се няколко клона, а после той излиза иззад дърветата, величествен, невероятно едър — един елен, изправен гордо, достолепно, приказно красив. Аз затаявам дъх и го наблюдавам като художник, попивам в себе си движенията му, грацията му, силата му. Той стои там няколко секунди в леката мъгла, издигаща се откъм езерото, сетне изчезва отново сред дърветата. Аз седя. Толкова често съм седяла тук и съм се надявала да видя някое животно, а толкова рядко съм виждала. А пък елен? Никога досега. Появата на животното ми се вижда като някакъв знак.

Няма никакви знаци. Ти виждаш неща, които ги няма.

Аз оставам да седя до прозореца в моята спокойна, голяма къща, която е целият ми свят. Гледам навън, надявам се, че еленът ще се

върне пак, чакам, напълно съзнавайки, че той няма да го направи, и все пак седя и чакам. Не ми идва наум какво друго би трябвало да правя. Седя, а гледката на езерото, чиято повърхност се къдри съвсем леко от вятъра, успокоява мислите ми. Слънцето се издига все по-високо и по-високо, без да се впечатлява от хаоса, надвиснал над моя свят. То си огрява неговия.

Слънцето е на 4500 милиона години. Аз зная тези факти, през последните десет-единайсет години имах много време да чета. То е огрявало доста неща. Утринните му лъчи ме стоплят, проникват през хаоса. Усещането е като от докосване и аз му се наслаждавам, оставям се да ме затопли малко, всмуквам жадно светлината, а иначе просто си седя тук. Денят е хубав. Може би ще мога да забравя какво остана зад гърба ми и просто да бъда благодарна за този ден, с неговата гора, и езерото му и слънчевата му светлина. Слънцето се издига още по-високо, неуморно, дори след 4500 милиона години е неуморно, а аз се наслаждавам на тишината и топлината. Не ми се налага да правя нищо, и тъкмо си казвам, че бих могла вечно да си седя тук, спокойна, весела, и че е най-добре да не помръдвам нито сантиметър повече, понеже и най-малкото движение би могло да разруши всичко, тъкмо в този миг я чувам. Музиката.

Love, love, love.

Не, моля, моля, не.

Love, love, love.

Недейте пак. Моля. Не я понасям повече.

От устата ми се изтръгва едно сухо хълцане, аз се свивам на кълбо в стола си и притискам длани към ушите си.

Музиката изчезва. Аз скимтя и стискам главата си, толкова здраво, че ме заболява, а през това време сърцето ми помпа страха из тялото ми. Седя така известно време, и едва тогава го проумявам. Не зная дали се е дължало на отчаянието или на болката, или на моето невъобразимо физическо и душевно изтощение, но аз забелязвам едва сега: ако аз си въобразявам музиката, ако музиката е само в главата ми, през цялото време е била в главата ми, как тогава може да изчезне, щом си запуша ушите? Махам длани от ушите си и се заслушвам. Нищо. Няма нищо. Едва не се разочаровам. Едва не решавам, че...

Love, love, love.

Ето я пак. Завива ми се свят, както всеки път, когато я чуя. Този път обаче тя звучи другояче, засилва се и стихва и... се движи. Музиката се движи. Надигам се от стола с болки в ставите, опитвам се да се ориентирам, после разбирам: отворените прозорци навсякъде... музиката идва отвън. И не са „Бийтълс“ от плоча, а е... свирукане. Някой се промъква около къщата и си свири с уста.

Сърцето ми тутакси се разтуптява бясно. Дали не е Виктор Ленцен, който се е върнал, за да ме убие все пак? Това няма смисъл, казвам си аз веднага, той имаше възможности да го направи.

А и що за мисъл е това. Виктор Ленцен е невинен. Доказано. Колкото и да ми е трудно да го призная.

Кой е тогава? С изтръпнали крака пристъпвам по-близо до прозореца, притискам лице до студеното стъкло и се опитвам да надзърна зад тъгъла, ала не виждам никого. Свирукането става по-тихо, който и да е там, той се отдалечава от мен. Аз се втурвам в съседната трапезария, мислейки си, че пак ще го изпусна, отварям със замах вратата — и се изправям лице в лице с него.

27.

Софи

Софи не можеше да се овладее и зъбите ѝ не преставаха да тракат, докато крачеше из нощните улици към къщи, измокрена и измръзнала. Беше седяла дълго на студа на пейката в парка. На няколко пъти ѝ се беше сторило, че вижда някаква сянка, която се отделяше от танцуващия кръг на другите сенки и се приближаваше към нея, ала всеки път се оказваха само нервите ѝ, които ѝ играеха жестоки шегги. Там нямаше нищо, единствената сянка, която бе видяла, беше нейната.

Софи сви в своята улица. Плашеше я мисълта да влезе в жилището си и да прекара още една безсънна нощ с отворителните картини в главата си.

Тя отвори вратата, влезе във входа, тръгна нагоре по стълбите, чу нещо някъде горе. Пулсът ѝ се ускори. На площадката над нея нещо шумолеше. Това беше нейният етаж. В жилището ѝ имаше някой. Сърцето на Софи

изстреля няколко болезнени залпове, тя усети тежестта на флакона с лютив спрей в джоба на палтото си, насили се да запази самообладание, още няколко стъпала и би могла да надзърне зад ъгъла, площадката на нейното жилище щеше да е в полезрението ѝ. Още осем стъпала, какво ли щеше да види? Още седем, сянката, как се опитва да влезе в апартамента? Още шест, съседката, която тъкмо оставя пред вратата ѝ пакет, който е получила вместо Софи? Посред нощ? Още пет, малкото нервно куче на момичето от долния етаж, то често бяга? Още четири, не, сянката, още три, сянката и нейните бели очи, още две... Софи се сблъска челно с един мъж, който се бе втурнал отгоре насреща ѝ.

— Софи! — възкликна Йонас Вебер.

— Извинявам се — отговори тя. — О, боже!

— Не, аз се извинявам. Не исках да ви плаша. Звънях ви сигурно десет пъти и като не се обадохте, се притесних.

— Аз сложих телефона си на беззвучно — каза Софи.
— Вие откога сте тук?

— Отскоро. Може би десет минути. Вие къде бяхте?

Софи не му отговори.

— Ще влезете ли? — попита тя. — Ако си говорим тук на площадката, ще събудим цялата къща.

Не след дълго двамата седяха един срещу друг на масата в кухнята, Софи в чисти сухи дрехи, всеки с чаша горещ чай пред себе си.

— Тези проклети цветя — каза накрая тя. — Как не ги видях по-рано!

— Ние трябваше да се досетим по-рано. Това е наша работа, а не ваша.

Софи отпи от чая, огледа Йонас. Той избягваше погледа ѝ.

— Йонас, какво премълчавате?

Той я погледна със зеленото и с кафявото си око.

— Оставете това, Софи.

Обзета от гняв, Софи удари с юмрук по масата.

— Не мога, по дяволите! — изкрещя тя. — Откакто убиха сестра ми вече не мога да си поема дъх! Ще мога отново да дишам едва когато го намеря!

Тя се бореше с напиралите си сълзи. Йонас предпазливо хвана ръката ѝ, тя му позволи да го направи.

— Вижте, Софи, аз ви разбирам. Ако на мен ми се случи това, което се е случило на вас, аз също ще искам да направя нещо — каза той. — Разбирам, че вие се чувствате виновна. Всички оцелели хора се чувстват виновни. Но вината не е ваша.

Очите на Софи отново се напълниха със сълзи.

— Всички мислят, че аз съм виновна. Всички! — изхълца тя.

Стана ѝ добре на душата, най-сетне да го изкаже гласно.

— Моите родители и...

— Никой не вярва в това — прекъсна я Йонас. — Само вие самата.

— Ако се бях появила малко по-рано там...

— Престанете вече с това. Нямаше да можете да помогнете на сестра си. А и сега не ѝ помагате, като излагате себе си на опасност. Не ми харесва, че нощем бродите сам-сама наоколо. Сякаш искате да го примамите.

Софи дръпна ръката си.

— Искате ли да ви убият? Това ли е? — попита Йонас.

Тя извърна поглед.

— Искам да си вървите.

— Софи, не го правете — каза той. — Не се излагайте на опасности.

Софи мълчеше. Усещаше, че всеки момент ще се разплаче. Не искаше той да я види.

— Сега е по-добре да изчезвате — повтори.

Йонас кимна и се обърна, за да си тръгне.

— Моля ви, пазете се, Софи.

Софи се бореше със себе си. Дали да му каже? Че се чувства следена и преследвана?

— Почакайте — каза.

Той се извърна, погледна я, изпълнен с очакване.

Мозъкът на Софи работеше на пълни обороти.

— Не, нищо — каза накрая тя. — Няма нищо. Сбогом.

Останала пак сама, Софи си призна: вече не беше сигурна в себе си.

Когато с пареща болка в дробовете беше тичала през паркинга, тогава ги беше чула толкова ясно — тежките стъпки зад гърба ѝ. Беше сигурна, че убиецът на сестра ѝ се е спотаил на задната седалка в колата ѝ и я дебнеше, за да се отърве най-сетне от досадната свидетелка. Но когато на следващата сутрин беше взела колата си — посред бял ден и при тълпа пешеходци навсякъде, тогава всичко ѝ се беше сторило само като някакъв кошмарен сън.

Неотдавна по време на крос из парка ѝ се беше сторило, че видя някого да се скрива бързо зад едно дърво. Но после, когато се беше спряла и в продължение на няколко минути се бе взирала в дървото, там вече не се бе помръднало нищо.

„Полудявам ли?“ — се запита.

Не, със сигурност, не, отговори ѝ един глас вътре в нея.

Откъде човек го знае, щом като е луд?, попита друг глас.

Ами просто го знае.

Но когато човек наистина е луд, как да го знае, щом е луд?, обади се пак колебаещият се глас.

Софи се опита да се отърси от мислите си, ала не ѝ се удаде. Напоследък тя не беше на себе си. Раздялата с Марк, чиято близост не можеше да понася повече. Неспособността ѝ да разговаря с родителите си. И това зловещо, червено, грубо чувство, което за първи път я беше връхлетяло на онзи купон на нейния галерист. Сега вече знаеше, че е било панически пристъп. Софи вече не се чувстваше като самата себе си.

Тя се върна в кухнята, минавайки отново край кашоните на Паул. Свари си още една чаша чай. Погледна през прозореца, макар че там не се виждаше нищо, освен няколко нощни силуета и от време на време преминаващи коли.

Накрая седна на кухненската маса, взе малък скицник и молив и за първи път от много време насам започна да рисува. Беше хубаво. Тишината на нощта, кадифеният мрак и Софи, насаме с молив, хартия, цигари и чай, под старомодната висяща лампа, на кухненската маса, в малък остров от жълтеникава светлина. Рисунката с лекота се оформяше изпод ръката ѝ.

Макар и да не можеше с молив да изобрази различните по цвят очи, които допреди малко я бяха гледали толкова сериозно, тя все пак бе доволна от набързо създадената си творба. Йонас. Обзета от някакъв импулс, Софи извади телефона си от джоба на панталона, набра неговия номер. Трябваше да му го каже.

После си спомни, че беше твърде късно, беше минало полунощ. Остави телефона настрана. Усети, че зъзне. Стана, напълни чайника, измъкна още едно пликче чай от кутийката... и се стресна, когато чу тихия, проскърцващ звук в антрето.

25.

Аз стоя като окаменяла насред стаята и гледам вторачено през прозореца.

Отвън в лицето ми наднича градинарят. Изражението му е почти весело. Обръчът, който ме стяга, се пръска и гневът ми тутакси се връща, сякаш някой е превключил шалтер — гневът и пронизващото главоболие, сиамските близнаци.

— Защо правите това? — викам.

Чертите на лицето му се размазват. Той изглежда не ме е разбрал, но вижда гневното ми изражение. Аз отварям прозореца.

— Какво е това, по дяволите? — питам.

— Кое? — пита объркано Ферди и ме гледа с големите си кафяви, момчешки очи, които изглеждат колкото не на място, толкова и трогателно на старческото му, сбръчкано лице.

— Тази песен, която тъкмо подсвирвахте...

Не зная как да завърша изречението си, страх ме е, че Ферди веднага ще каже „Коя песен?“ или нещо подобно, а тогава вече аз ще закрещя. Ще крещя, ще крещя и никога няма да престана.

— Вие не харесвате ли „Бийтълс“? Че това е страхотно парче!

Аз го зяпвам.

— Какво точно си свирехте оде... от... — Устата ми е пресъхнала. — ... От „Би... от «Бийтълс»“?

Ферди ме поглежда така, сякаш съм превъртяла, може би е прав.

— All you need is love, така се казва песента. „Всичко, от което се нуждаеш, е любов.“ Ама нея всеки я знае!

Той свива рамене.

— И аз не знам защо — казва после Ферди. — Откакто я чух у вас вчера, се е забила в главата ми и не мога да се отърва от нея. Странно е това понякога.

Сега вече аз съм напълно свежа и във форма.

— Вие сте били тук вчера? — прекъсвам го. — Но вие никога не идвате в четвъртък.

Чувствам, че коленете ми треперят.

— Е, да, но последния път казахте, че мога да си разпределям свободно часовете, та си помислих, че няма проблеми, ако по изключение дойда в четвъртък за няколко часа.

За секунди аз го гледам с отворена уста.

— Трябваше ли преди това да съобщя? — пита той.

— Не, глупости — заеквам аз. — Естествено, че не.

Не зная какво да кажа. Чувствам лицето си напълно изтръпнало.

— Ферди, трябва да говоря с вас. Ще влезете ли за малко вътре?

Той изглежда объркан. Може би се притеснява, че ще го уволня.

— Ами, аз всъщност исках да си събирам нещата. Трябва да ходя и при друг клиент.

— Само за малко. Моля ви!

Той кима неуверено.

Докато минавам по коридорите на къщата ми, се опитвам напълно безуспешно да подредя мислите си. Най-сетне отварям със замах входната врата. Ферди вече стои на прага.

— Аз да не би да съм ви изплашил или нещо такова? С моето подсвиркване — пита той.

— Не, не сте, обаче... — Аз не искам да се обясняваме на прага. — Първо влезте, Ферди.

Той си избърсва краката, оставя две големи парчета кал върху изтривалката, влиза в къщата ми.

— Ша ма прощавате, че ви мърся — казва и изговаря така неподражаемо „р“-то, а аз се чудя, защо никога досега не съм го питала, откъде е всъщност и какъв е този диалект. Ферди се грижи от много години за моята градина и сигурно се изнервя от факта, че днес аз за първи път не го посрещам с усмивка. Той вече не е млад, сигурно е надхвърлил пенсионната възраст, въпреки че косата му все още е тъмна, а веждите — гъсти и тъмнокафяви. Обичам Ферди, а той или се нуждае от работата, или пък ѝ се наслаждава, защото никога досега не е давал да се разбере, че иска да се откаже. Това е добре, иначе сърцето на Буковски ще се пръсне, ако аз оставя Ферди да си тръгне и си потърся друг градинар. Буковски обича Ферди както никого друго. И като по команда чувам звук от горния етаж.

Буковски е буден и реагира на нашите гласове, стрелва се надолу по стъпалата, мята се върху нас, първо върху мен, сетне върху Ферди,

после пак върху мен, и аз едва не избухвам в смях заради него, моето куче, моя другар, това същество, състоящо се само от козина и жизнерадост. Аз го вдигам, вземам го на ръце, гушвам се в него, обаче той не обича моите сантименталности, върти се в ръцете ми, докато не го пусна пак на земята, а тогава той започва да се мята лудешки напред-назад из коридора, гонейки някакви невидими зайци. Ферди пристъпва от крак на крак като ученик, очакващ неприятности.

— Няма нищо лошо, Ферди — казвам. — Починете си и изпийте с мен едно кафе.

Краката ми са като гумени. Тръгвам пред него към кухнята и се опитвам да подредя мислите си. Ако Ферди наистина е чул музиката, тогава това означава, че... А и всичко друго би могло тогава да е...

Не бързай, Линда.

Предлагам на градинаря стола, на който вчера — наистина ли беше едва вчера? — ме снима фотографът. Ферди се намества с въздишка, но въздишката е само фасада, понеже е подходящо за възрастта му да сяда с въздишка. В действителност той е в по-добра форма от мен.

Кафеварката гъргори, а аз търся думи.

— Значи вчера вие сте били тук и ви се е натрапила в главата мелодия — започвам аз.

Ферди ме поглежда, наклонил глава. После кима, сякаш иска да каже: „Да. И?“

— Вие наистина чухте песента?

Той кима.

— Къде? — питам аз.

— През прозореца. Аз не исках да преча, наистина. Видях, че имате гости.

Забелязвам, че Ферди се колебае.

— Защо питате? — добавя накрая той.

Доколко да бъде откровена?

— Просто така — казвам.

— Не, да не би да си помислите, че съм подслушвал — натъртва Ферди.

— Не се притеснявайте. Не питам заради това.

Кафето е готово.

— Ами, вчера прозорците бяха поотворени — казва той. — Аз таман работех на лехата под вашата трапезария, та чух песента. Бяхте я пуснали доста силно. Но вие сигурно и сама си знаете.

На мен ми се иска да се смея, да плача и да буйствам, всичко едновременно, а вместо това изваждам от шкафа две чашки.

— Да — казвам накрая. — Естествено. Нали бях там.

Наливам механично кафе в чашките. Тази нова информация, която току-що получих, напълно претоварва мозъка ми.

— За мен без мляко и захар — казва Ферди, аз му подавам неговата, обгръщам с пръсти моята, отпивам глътка, оставям чашката тъкмо когато Буковски се втурва към мен и започва да облизва ръцете ми. Заигравам се с него и почти забравям за присъствието на Ферди. Тогава той дава знак, като се прокашля.

— Благодаря ви за кафето. Мисля... Ами аз тогава да взема да си ходя.

Буковски, с лай и размахвайки опашка, последва Ферди, а аз като замаяна се отпускам на стола си.

Каква игра играете, господин Ленцен?

Значи музиката е била истинска, не съм си въобразявала.

Щом е била истинска, тогава кой се е погрижил за това да я пусне? Виктор Ленцен? Понеже е запознат с книгата ми и си е направил извода, че аз ще реагирам на тази песен точно така, както моето литературно „алтер его“ — Софи? Ако музиката е била истинска, а тя е била истинска, защото аз не съм единствената, която я е чула, тогава значи Виктор Ленцен се е погрижил тя да бъде чула. Понеже е имал план. Той е лъгал, когато се правеше, че не чува нищо.

Един момент! Мислите пърхат из главата ми подобно на ято подплашени птици. Нали и фотографът беше там! Той би трябвало да е чувал музиката, трябваше да реагира някак си!

Освен ако Ленцен не е имал съучастник.

Но това е странно, Линда.

Това е единствената възможност!

В това няма никакъв смисъл. Ти вече не разсъждаваш ясно.

Ами ако един от двамата мъже ми е сипал нещо във водата или в кафето?

Защо, за бога, фотографът да е съучастник?

Така трябва да е.

Заговор? Това ли си мислиш? Ленцен е прав: ти се нуждаеш от помощ.

Може би фотографът искаше да ме предупреди. „Внимавайте, пазете се“, ми каза той, когато си тръгваше. Пазете се.

Това е просто израз.

Аз ставам рязко. Сетих се нещо.

Минавам през фоайето, тичам по стъпалата нагоре, спъвам се, падам, надигам се, вземам на един дъх последните стъпала, тичам по коридора, стигам до кабинета си, пускам лаптопа си, натискам клавиши, стоя права, с треперещи ръце, удрям по клавишите, кликам с мишката, търся, търся, търся, търся уебстраницата, която ми показва Виктор Ленцен, показва ми я на своя смартфон, „Шпигел Онлайн“, август 2002 година, нашият кореспондент в Афганистан. Търся ли търся, не, не може да бъде, как го е направил? Не може да бъде, не е възможно — обаче е така. Не я намирам. Тя е изчезнала. Архивната страница с репортажите на Ленцен, с алибито на Ленцен.

Няма я.

28.

Йонас

Йонас се наслаждаваше на чувството, което се разля в стомаха му, когато натисна газта на колата из нощните улици. Беше изтощен от този ден, искаше само едно — да се прибере у дома.

Всички тези факти, които през деня той и екипът му бяха насъбрали за втората жертва, кръжаха и жужаха из главата му. Нямаше никаква връзка с Брита Петерс, освен ако се абстрахираше човек от физическата прилика. За момента бяха прекратили издирването на извършител сред обкръжението на двете жени. Трябваше да търсят друг подход. Нямаше да е лесно.

След работа Йонас беше отишъл в боксовата зала и доколкото можеше, си изкара стреса чрез удари, после се почувства малко по-добре. Но след посещението при Софи Петерс разтоварването и отпускането в резултат на яката физическа тренировка, изчезнаха като издухани от вятъра.

Причината беше в нея, заради нея той приемаше толкова лично този случай. Той се запита дали това бе в негов минус, дали водеше дотам, да не забелязва неща, да допуска грешки.

Тази вечер Софи бе някак различна. Изглеждаше по-мрачна, по-уязвима. Това бе само някакво чувство, но Йонас инстинктивно намали скоростта, с която се носеше по улицата. Пред очите му се бе появило лицето на Софи. Горчиво-примиреното изражение на това лице. Как бе казала тя: „Сбогом, комисар Вебер.“ Толкова тъжно, толкова окончателно.

Дали да не се върне? Глупости. Софи не беше от хората, които биха посегнали на себе си.

Около четвърт час по-късно Йонас лежеше облечен в леглото си. Искаше само да си отдъхне малко, преди да седне в кабинета си и да прегледа още веднъж всички факти. Усети празнотата до себе си, която жена му бе оставила, след като реши да поживее временно при най-добрата си приятелка, за „да си изясняла някои неща“. Йонас затвори очи и почувства, че най-сетне му се удава да скочи от въртележката на мислите, където се беше въртял през целия ден.

Когато мобилният му телефон, оставен на нощното шкафче, обяви получаването на съобщение, той изпъшка изнервено. Може би беше от Миа? Взе телефона, не позна веднага номера, но после бавно му просветна: Софи.

Йонас седна, отвори съобщението.

Бяха само три думи: **Той е тук.**

26.

Уебстраницата с алибито на Ленцен е изчезнала. Няма я. Аз примигвам объркано. Спомням си, че я видях на смартфона на Ленцен, не на моя. Той набра адреса в интернет, не аз. Каквото и да съм видяла — сега не го намирам. Няколко секунди зяпам вторачено екрана. После грабвам лаптопа си с две ръце и с все сила го пращам към стената. Изскубвам кабела на телефона и го захвърлям след лаптопа. Рева, вия, ритам бюрото, не чувствам болка, хващам всичко, което ми попадне, напипвам предмети, сляпа от бяс, сляпа от омраза, писалки, телбод, папки, запокитвам всичко към стените. Ритам стената, удрям я, бялото се обагря в червено, аз не чувствам нищо, удрям и ритам, докато силите ми не ме напуснат.

Кабинетът ми е опустошен. Аз сядам направо на пода, насред хаоса. Горещината в тялото ми се заменя от студ. Мръзна, зъзна от студ. Моята вътрешност се обръща навън, органите ми замръзват, свиват се, изтръпват.

Ленцен ме измами.

Не знаей как го направи, но колко ли е трудно да създадеш фалшива уебстраница?

Не по-трудно от това да просвириш с малък мобилен телефон или уред една песен на „Бийтълс“, а после да се правиш, че не чуваш нищо.

Не по-трудно от това да вземеш сам някакво средство, предизвикващо повръщане, за да придадеш пълна достоверност на своя ужас.

Не по-трудно от това да сложиш нещо в кафето на една жена, което да я направи безволева и дезориентирана, и податлива на влияние, и което да ти позволи да насаждаш в главата ѝ чужди мисли. Така трябва да е било.

Оттам идваха халюцинациите, странните ми пропадания и фактът, че аз бях станала податлива към напълно абсурдни мисли, почти безволева. Заради това яснотата едва сега бавно-бавно се връща

в мен. Една малка доза буфотенин, може би ДМТ. Или мескалин. Би имало смисъл.

Как можах дори и за секунда да повярвам, че ще сторя нещо на Ана?

Седя на пода в моя кабинет. Слънчевите лъчи падат върху паркета. От ръката ми капе кръв. Ушите ми бучат. Мисля за сестра ми, виждам я съвсем ясно пред себе си. Моята най-добра приятелка, моята сестра. Това, че Ана беше безпардонна, нахална, суетна и себична, не означава, че не беше също така и наивна, и сладка, и невинна. Това, че Ана понякога можеше да бъде невъобразимо оскърбяваща, не означава, че не можеше да бъде също и самоотвержена и щедра. Това, че аз понякога мразех Ана, не значи, че не я обичах. Тя беше моята сестра.

Ана не беше идеална, не беше Света Ана. Просто Ана.

Мисля си за Ленцен. Той беше много по-добре подготвен от мен, доста по-добре.

Аз нямам нищо срещу него и той сега го знае. Нали заради това беше тук, за да проучи. Изобщо не беше нужно да идва. Нито да разговаря с мен. Нито да се подлага на тази среща. Но Виктор Ленцен е прецизен мъж. Той е знаел, че ако не дойде, никога няма да узнае с какво разполагам. Дали имам нещо конкретно срещу него. Дали съм разказала на някого за него. Какво ли облекчение трябва да е изпитал, когато му е станало ясно, че си има работа с една самотна, психически лабилна жена.

Неговият план е бил колкото прост, толкова и гениален. Да отрича с цената на всичко и да ми внуши несигурност, да ме дестабилизира колкото се може. Така той ме хвърли в дълбоко колебание и съмнение. Сега обаче нямам никакви съмнения и колебания. Вслушвам се. Гласовете вътре в мен са престанали да спорят. Останал е само един глас.

И той ми казва, че е невероятно след дванайсет години да видя убиеца на сестра си по телевизията. Изключително невероятно. Но не и невъзможно. Това е изключително невероятната версия на истината. Виктор Ленцен е убил сестра ми.

Моят гняв се свива на топка като юмрук.

Аз трябва да изляза от тук.

29.

Софи

Той стоеше пред нея. Държеше нож.

С телефон в ръката, тя застина като окаменяла, когато чу шума в коридора. После, запазила самообладанието си, включи телефона, беше изпрати съобщение на Йонас, без звук. Сетне зачака. Затаила дъх, заслушана.

Който и да беше там в антрето, той правеше същото. Не се чуваше нищо, нито скърцане, нито дишане, но Софи чувстваше съвсем ясно присъствието на друг човек. Моля те, нека да е Паул, помисли си, напълно против волята си. Паул, който най-сетне идва да си вземе тъпите кашони, хайде, от мен да мине, нека е Паул, на когото липсвам и иска да ми плаче на рамото, но моля те, моля те, нека да е Паул!

И в същия миг го видя. Висок и заплашителен, той се появи в рамката на вратата, изпълни я почти цялата. На разстояние два метра от Софи. Дъхът ѝ секна.

— Госпожа Петерс — каза той.

Тя видя всичко като на забавен каданс пред себе си. Как той я е наблюдавал, докато тя е крачала из нощните улици и паркове. Как му се е сторило твърде рисковано да се приближи до нея там. Как е чакал някой от другите живеещи в голямата кооперация, да влезе или да излезе, после как се е шумгнал през входната врата, преди тя да се затвори автоматично. И как после безшумно е отворил вратата на жилището ѝ, може би с кредитна карта. Понеже тя не я беше заключила, както винаги, макар всеки път да се заричаше да го прави.

Софи стоеше като вкаменена. Шокът се беше загнездил дълбоко в нея. Познаваше този глас, но не можеше да каже откъде...

— Вие убихте сестра ми — изхриптя тя.

Не ѝ хрумна какво друго да каже, мозъкът ѝ работеше така адски бавно, а после неволно повтори: „Вие убихте сестра ми.“

Мъжът се изсмя горчиво.

— Какво искате от мен? — попита Софи.

Едва изрекла въпроса, тя си даде сметка колко е глупав. Сянката не отговори.

Разумът на Софи трескаво търсеше решение. Ако сега не предприемеше нещо, нямаше да излезе жива от тази стая. Трябваше поне да спечели време.

— Аз ви познавам — каза тя.

— Ах, не! Значи все пак разпознахте гласа ми? — отвърна мъжът.

Софи се взря в него. И тогава в главата ѝ звънна.

— Вие сте синът на хазяина на Брита — каза тя недоумяващо. — Чийто брат е загинал.

— Бинго! — отговори мъжът.

Звучеше почти развеселен.

— Доставяше ми удоволствие да говоря с вас по телефона — добави той, докато Софи прехвърляше наум възможностите си.

Не можеше да избяга, а наблизо нямаше оръжие. Сети се за кухненския нож в чекмеджето, само на няколко метра от нея и все пак недостижим. Сети се за лютивия спрей в ръчната си чанта, тя обаче висеше на закачалката до входната врата.

— Историята с автомобилната катастрофа за съжаление не е вярна — добави мъжът. — Не ми се сърдете. Просто го сметнах за готин номер.

Той се усмихна за миг, после от лицето му изчезна всякаква ведрост.

— Хайде — заповяда. — В банята. Тръгвайте пред мен.

Софи не помръдна.

— Защо го направихте? Защо Брита? — попита тя.

— Защо Брита? — повтори той и се престори, че за миг наистина се замисля над това.

— Добър въпрос. Защо Брита? — каза после. — Съвсем честно ли? Не знам. Кой може да каже защо намира един човек за привлекателен, а друг за отблъскващ? Кой знае с точност защо прави това, което прави?

Той сви рамене, после иронично попита:

— Други въпроси?

Софи преглътна шумно.

— Защо бяхте онзи път в подземния паркинг?

Преследвахте ли ме? — попита тя.

Трябваше да печели време. Само мъничко време.

— Какъв паркинг? — попита мъжът. — Нямам представа за какво говорите. А сега край с игричките. В банята.

Гърлото ѝ се сви като в примка.

— Защо в банята? — попита пресипнало.

Още малко да отложи нещата, само още малко.

— Вие не сте могли да понесете смъртта на сестра си. Утре ще ви открият в банята. Просто не сте издържали повече, всеки ще прояви разбиране — каза той. После добави нетърпеливо: — Хайде, марш!

Софи не можеше да помръдне нито един мускул в тялото си. Винаги се беше надсмивала на сцените във филмите на ужасите, където хората стояха апатично, когато ги заплашваха, вместо да направят нещо. Като агнета на заколение. А сега самата тя беше като вкаменена. Сетне упойката ѝ приключи и тя закрещя с все сила. За част от секундата мъжът се оказа до нея, притисна с длан устата ѝ.

— Ако още веднъж се разкрещите, всичко ще свърши тук и сега. Разбрахте ли ме?

Софи изпъшка.

— Кимнете, ако сте ме разбрали.

Тя кимна.

Мъжът я пусна.

— Сега отиваме в банята — каза.

Софи не помръдна от мястото си.

— Хайде — изсъска мъжът и вдигна заплашително ножа.

Тялото ѝ отново ѝ се подчиняваше. С несигурни крачки пое, докато мислеше трескаво. За да стигне до банята, щеше да ѝ се наложи да мине през дългото, претъпкано антре, в посока към входната врата. Тя направи

една-две крачки, излезе от кухнята, чувстваше мъжа с ножа зад гърба си. Кашоните на Паул обграждаха пътя и „Зимни вещи“, беше написано върху един кашон, „DVD-касети“ — върху следващия. Софи направи още една крачка, още една. „Книги“, „Обувки“. Входната врата се приближаваше, но все пак беше безкрайно далеч в края на коридора. Още една крачка. Нямаше да успее. Но може би...

Нужен ѝ бе само един миг, един кратък миг на разсейване. Още една крачка. Убиецът обаче не я изпускаше от очи. Тя го усещаше зад себе си, бдителен, опасен. Още три-четири крачки до банята, и тогава всичко щеше да свърши. Още две. Още една. „Дискове“. „Разни“. Софи беше стигнала до вратата на банята. Дискретно погледна мъжа, вдигнал ръката с ножа. Софи тъкмо понечи да сложи длан върху бравата, когато на входа се позвъни, продължително и силно. Софи забеляза как мъжът зад нея се стресна и хвърли изненадан поглед към входната врата. Софи реагира веднага, прекрачи, измъкна от кашона стика за голф на Паул и замахна.

27.

Единайсет години са много време. Нощем, когато се будя и в мрака се вирам в тавана на стаята си, тогава се случва да се питам дали този свят отвън само ми се е присънвал. Може би това тук е не само моят, може би това е единственият свят. Може би аз трябва да вярвам само в неща, които мога да видя и да пипна. Може би аз съм си измислила всичко останало. В края на краищата, винаги съм измисляла истории, спомням си добре.

Представям си, че това тук е всичко. Моята къща, светът. Представям си, че за мен няма нищо друго и че тук вътре ще остарея и ще умра. Че тук вътре ще си родя деца. Деца, които ще са се родили в моя свят и които не познават нищо, освен партера и горния етаж, тавана и мазето, балконите и терасите. И аз им разказвам приказки, в които се случват чудни неща и които са пренаселени от фантастични образи и чудеса.

„Има една страна, където растат огромни дървета“, ще казвам аз. „Какво е това дървета?“, ще ми питат те, а аз ще им казвам, че това са магически неща, големи, които израстват от земята, когато заровиш в пръстта миниатюрно семенце, вълшебни неща, които през всеки сезон изглеждат различно и се променят, раждат цветове, зелени и цветни листа — като от ръката на фея. „Има една страна, където има не само дървета, но и пернати същества, големи и малки, които седят по дърветата и пеят песни на непознат език. В тази страна има едни огромни същества, големи колкото нашата къща, те живеят под вода и плюят огромни фонтани. И в тази страна има планини, поля, пустини и ливади.“

— Какво е това ливади, мамо? — ще попитат моите деца.

— Това са огромни площи, съвсем зелени, съвсем меки, обрасли с разни треви, с нахални малки стръкчета, които гъделичкат децата по краката, когато тичат по тях. И те са толкова големи, че по тях можеш да тичаш дълго, докато останеш без дъх. И пак няма да стигнеш до края им.

— Но това не може да бъде, мамо! — ще каже едно от децата ми.

— Точно така, мамо, изобщо не може да бъде. Нищо не е толкова голямо.

Аз си мисля за света там навън и ме връхлита чувство на безкраен копнеж. Познато ми е. Усещам го, докато пиша, и когато тичам на пътеката, и в сънищата си и дори в разговора ми с Ленцен.

Искам да стоя на някой летен пазарен площад, в някое малко градче, искам да забия поглед в небето, да засенча с длан очите си и да наблюдавам безразсъдно дръзките маневри на черните бързолети, които се стрелкат около църковната кула. Искам мириса на дърво и смола при разходка в гората. Искам неподражаемото движение на пеперудата, тази безгрижна безцелност. Хладното чувство върху ръката, когато някой малък облак се плъзне пред слънцето, което ме е топило. Хлъзгавото докосване на водните растения, които те гъделичкат по глезените, когато плуваш в езеро. Накрая си мисля: пак ще бъде така.

Да, страх ме е. Но ако през последните седмици и месеци съм научила нещо, то е следното: страхът не е причина да не направиш нещо. Тъкмо напротив.

Аз трябва да го направя. Аз ще бъда свободна.

И тогава ще се погрижа за Ленцен.

30.

Йонас

Комисар Йонас Вебер стоеше до прозореца на кабинета си и наблюдаваше играта на последните черни бързолети в небето. Не след дълго и те щяха да отлетят на юг.

След SMS-съобщението на Софи той си бе наложил да се мобилизира, за да не загуби контрол над себе си. Беше натиснал газта, беше прелетял през града и бе стигнал там преди колегите си от патрулната кола. Последните метри до жилището ѝ бе взел на бегом. Беше звънял дълго. Бе си наложил да запази спокойствие, но никой не отваряше. Беше звънял на съседите дотогава, докато една бясна стара дама не го пусна в сградата, всичко

е наред, полиция. Пробягал бе стъпалата нагоре до етажа ѝ, удрял бе с юмруци вратата и тъкмо се беше наканил да я разбие, когато тя се отвори.

Йонас се опита да не мисли повече за онзи страшен момент, когато го бе обзело съмнението дали е дошъл навреме.

Софи беше отворила вратата, бяла като платно, но външно спокойна. Йонас с облекчение беше установил, че тя е невредима. И тогава го беше видял — легнал на пода в коридора, мъртъв или ранен. Опибал бе пулса му, констатира, че мъжът е жив. Повикал беше „Бърза помощ“. Дойдоха колегите му, а после и линейката, всички бяха започнали да си вършат работата. Този път всичко беше завършило добре.

Йонас отмести поглед от прозореца и седна на бюрото си. Запита се какво ли правеше в момента Софи. От няколко дни той се противеше на изкушението да ѝ се обади. Тя ще преодолее шока, той бе сигурен в това. Скоро ще бъде предишната. Хора като Софи винаги си стъпваха на краката. Но той се бореше със себе си. Искаше му се да чуе гласа ѝ. Взе мобилния си телефон, набра номера, поколеба се. Стресна се, защото Антония Буг се втурна в кабинета му.

— Труп в една горичка — каза тя. — Идваш ли?

Йонас кимна.

— Веднага.

— Какво става? — попита Буг. — Направил си физиономия, все едно цяла седмица ще вали проливен дъжд.

Йонас не ѝ отговори.

— Все още мислиш за нашия журналист? — попита тя.

Йонас се ядоса, задето Буг говореше така фамилиарно за убиеца, който след Брита Петерс все пак бе убил още една жена. Всъщност така говореха и всички

останали. Особено пресата, която беше опиянена от шокиращия факт, че извършителят е един от тяхното съсловие.

— Ние трябваше да го пипнем — отвърна Йонас. — Той не биваше да получава възможността да удари още веднъж. Когато Цимер откри, че Брита Петерс се е оплаквала от хазяина си, защото е прониквал в квартирата ѝ, ние трябваше да проследим тази линия.

— Ние я проследихме.

— Но не биваше да се задоволяваме с това, че старецът отрича всичко. Ако бяхме по-настойчиви, може би щяхме да разберем, че не той си е осигурявал достъп с ключа си до жилището на Брита Петерс, а неговият син.

— Признавам, че тук си прав — рече Буг. — Може би тогава нещата щяха да се случат по друг начин. Обаче това какво ни помага сега?

Тя сви рамене. Беше отметнала удивително бързо този случай.

За разлика от нея Йонас трябваше като начало да си изясни нещата: студенината на този мъж. Фактът, че той не беше изпитвал омраза към Брита Петерс, дори не я беше познавал истински. Фактът, че я беше видял един ден, когато бил на гости при баща си. И че тя беше отговорила на неговата схема за образа на жертвата, беше задействал някакъв механизъм у него. Тъй невинна, тъй чиста. Той я беше убил, „защото я е искал и защото е можел“. В случая нямаше никакъв друг мотив, нищо. Убиецът смяташе белите рози край жертвите за „готин номер“, нещо „индивидуално“, „като във филмите“.

Йонас Вебер още дълго време щеше да си мисли за този човек, чийто съдебен процес щеше да започне скоро.

— Идваш ли? — повтори Антония.

Йонас кимна. Остави телефона си настрана. Така беше по-добре. Софи имаше това, което искаше. Убийството на сестра ѝ беше разкрито. За това ставаше дума, само за това.

28.

Когато Шарлоте се появява сутринта и започва да разопакова в кухнята покупките ми за седмицата, аз вече съм отметнала много часове труд. Наблюдавах техниците по охраната как с равнодушни физиономии отстраняват микрофоните и камерите из къщата ми. Чистих. Премахнах всички следи от Виктор Ленцен в моя дом. Гледах видеозаписите. Лудата писателка и ужасения репортер. Удържах гнева си под контрол — повече никакви опустошени стаи и кървящи юмруци. Вместо това се подготвих.

Сега трябва само да взема и Шарлоте в лодката ми. Това обаче не е така лесно, както очаквах. Стоим двете в кухнята. Тя подрежда в хладилника плодове и зеленчуци, мляко и сирене и ме гледа колебливо. Разбирам я. Моята молба трябва да ѝ се сторила странна.

— А колко време ще трябва да държа Буковски при мен? — пита тя.

— Една седмица? Става ли?

Шарлоте ме оглежда, после кима с глава.

— Добре, защо не. Синът ми, естествено, ще подскача от въодушевление, той обича кучета и му се ще да има свое.

Тя се колебае, поглежда крадешком превръзката на дясната ми ръка, ръката, с която аз като обезумяла удрях стената в моя кабинет. Която разраних до такава степен, та се наложи личният ми лекар да наmine и да я обработи. Зная, че Шарлоте иска да каже още нещо и че се притеснява. Нейната странна работодателка, която никога не излиза от къщата и за последно е имала поне една депресивна криза, сега я моли да се грижи за домашния любимец. Звучи, все едно планирам самоубийството си и искам да се погрижа за това, след смъртта ми някой да осинови любимото ми куче. Разбира се. Нормалните хора дават домашните си любимци на други стопани само когато искат да заминат. А че аз бих могла да имам планове за пътуване, това е пълен абсурд.

— Госпожо Конрадс — пита нерешително тя. — Добре ли сте?

Отведнъж ме обзема такава обич към Шарлоте, че едва се удържам да не я прегърна, което сигурно съвсем ще я обърка.

— Всичко е наред, наистина. Зная, че през последните седмици и месеци бях странна. Може би дори бях изпаднала в депресия. Обаче съм по-добре. Просто имам адски много неща да свърша през идните дни, а Буковски в момента се нуждае от много внимание... — Аз се колебая, зная, че звуча откачено, но не мога да променя нещата. — Би било просто супер, ако можете да го вземете за няколко дни. Естествено, че аз ще си платя за това.

Шарлоте кима. Почесва се неуверено по татуираната ръка. Кима пак.

— Окей.

Аз не мога да се владея повече и се мятam на врата ѝ. Сутринта я питах дали журналистът, който наскоро ме интервюира, се е свързвал с нея, а тя отрече. Аз и без това вече не вярвам, че Ленцен би сторил нещо на Шарлоте. Той не е глупав.

Шарлоте изтърпява прегръдката ми, аз я притискам няколко секунди, после я пускам.

— Ъ-ъ-ъ, благодаря — промърморва засрамено тя. — Аз тогава да събера нещата за кучето.

И изчезва към горния етаж.

Аз изпитвам безкрайно облекчение, даже се развеселявам. Тъкмо се насочвам към кабинета си, но се спирам в коридора и с удивление оглеждам малката орхидея, която преди няколко месеца пренесох тук от зимната градина. Грижех се за нея и я поддържах, слагах торове за орхидеи, поливах я всяка седмица, постоянно се занимавах с нея. И въпреки това едва сега виждам стъблото, което е пуснала. Пъпките по него са все още миниатюрни, невзрачни и твърди. Но вътре в тях вече се съдържа щедрото великолепие на огромни екзотични цветове. Струва ми се като чудо. Решавам да дам на Шарлоте и цветето, за да се погрижи за него. Не искам то да загине, когато ме няма.

Останалата част от деня прекарах в четене пред лаптопа в кабинета ми. Открих, че орхидеите могат да виреят практически навсякъде, в пръст, на скала, на камъни, върху други растения. Че те теоретически могат да се разрастват неограничено и че почти нищо не се знае за това каква възраст могат да достигнат в действителност.

През последните години аз имах много време за четене, но не знаех този факт.

По някое време Шарлоте си тръгна. Буковски направи сцена, когато тя го настани в колата си, сякаш той се досети, че предстои нещо лошо. А той познава колата на Шарлоте, защото винаги тя го вози при ветеринаря. Въпреки това той не беше на себе си. Аз го погалих, поразроших козината му, само малко, съвсем бегло, за да не подсилвам още повече мисълта му, че това е раздяла завинаги.

Надявам се да се видим пак, приятел.

След като Шарлоте и Буковски изчезнаха, аз влязох в зимната градина и полях моите растения. Накрая си направих кафе в кухнята. После влязох в библиотеката, вдъхнах успокояващия ѝ мирис, с чашата кафе в ръка гледах известно време през прозореца. Дотогава, докато кафето ми изстина, а светът навън стана тъмен.

Сега е нощ. Няма какво повече да върша. Готова съм.

ЕПИЛОГ

Софи

Тя го среща съвсем случайно. Беше влязла в една кръчма, където не беше ходила никога преди, и макар заведението да бе доста препълнено, тя го видя веднага. Той седеше на бара с бира пред себе си, сам. Тя не повярва на очите си. После си помисли, че комисарят би могъл да остане с впечатлението, че тя го следи. Софи тъкмо понечи да излезе от кръчмата, когато той обърна глава към нея и я позна. Софи се усмихна измъчено. Приблужи го.

— Вие преследвате ли ме? — попита Йонас Вебер.

— Случайност. Честна индианска дума — отвърна Софи.

— Никога не съм ви виждал тук — каза той. — Често ли идвате?

— Често минавам покрай това заведение, но днес за първи път прекрачвам прага му.

Софи се намести на един свободен стол край бара.

— Какво ще пиете? — попита тя.

— Уиски.

— Ами добре. — Софи се обърна към бармана: — Аз ще пия същото.

Барманът наля и постави чашата пред нея.

— Благодаря.

Софи се вгледа в бистрата кафява течност, поразклати я.

— За какво да пием? — попита накрая.

— Аз пия за официалния провал и разтрогване на брака ми — отговори Йонас. — А вие?

Софи се поколеба, не успя веднага да преглътне токущо чутото, запита се дали трябва да го коментира, реши да не го прави.

— По-рано аз винаги казвах, че пия за световния мир — рече. — Обаче светът не е мирен и никога няма да бъде.

— Значи без тостове — заключи Йонас.

Те се погледнаха в очите, чукнаха чашите си и изпиха уискито наведнъж.

Софи извади от джоба на панталона си една банкнота, остави я на тезгяха.

— Благодаря — каза на бармана.

Обърна се към Йонас. Той я гледаше със странните си очи.

— Тръгвате ли си вече? — попита той.

— Налага се.

— А, така ли?

— Да. Вкъщи ме очакват — рече Софи.

— О, да. Вие с годеника ви... събрахте ли се пак? — попита Йонас.

Гласът му звучеше съвсем неутрално.

— Не. Имам си нов и не искам да го оставям дълго сам. Искате ли да го видите?

Преди Йонас да успее да отвърне нещо, Софи вече бе извадила телефона си от джоба на джинсите. Докосна припряно с пръст разни бутони, накрая бутна под носа на Йонас снимката на малко рунтаво кученце.

— Не е ли абсолютно суперски? — попита тя.

Той се усмихна.
— Как се казва?
— Обмислям да го нарека на някой от моите любими писатели. Може би Кафка.
— Хм.
— Какво, не сте убеден?
— Кафка е хубаво име, без съмнение. Обаче този тук някак си не изглежда като Кафка.
— А как изглежда? Само не ми излизайте сега пак с някой от вашите поети. Няма да го кръстя Рилке.
— Смятам, че изглежда като Буковски.
— Като Буковски ли? — извика ужасена Софи. — Пропаднал и впиянчен?
— Не, рошав. И някак си готин.
Йонас сви рамене, тъкмо искаше да каже нещо, но в този миг звънна телефонът му. Той погледна екрана. Малко по-късно кратък сигнал обяви за получено съобщение в пощата му.
— Трябва да се обадите — заключи Софи. — Някой нов случай.
— Да.
— Е, аз и без това трябва да тръгвам.
Софи слезе от стола си, погледна Йонас в очите.
— Благодаря — каза.
— За какво? Вие го заловихте, не аз.
Тя сви рамене.
— Въпреки това — каза, залепи една целувка на бузата на Йонас и изчезна.

29.

Моят свят е едно голямо стъкло, хиляда квадратни метра, а аз стоя на ръба му. Там навън, отвъд прага ми, дебне моят страх. Натискам бравата, отварям вратата. Пред мен е тъмница. За първи път от много години съм облечена с яке.

Правя мъничка крачка, а болката в главата ми тутакси се връща, пробуждаща, заплашителна. Но сега трябва да премина през това. През страха. Входната врата се хлопва зад гърба ми, в шума ѝ има нещо окончателно. Нощен въздух ме блъсва в лицето. Звездите примигват на фона на студено небе. Става ми невъобразимо горещо, червата ми се свиват конвулсивно. Но въпреки това правя още една крачка. И още една. Аз съм самотен моряк в непознато чуждо море. Аз съм последният човек на една изметена, пуста планета. Препъвам се напред. Напред и все напред. Стигам до края на терасата ми. Около мен е тъмнина.

Тук започва тревата. Поставям крак, после другия, чувствам под стъпалата си мекия килим на поляната. Сетне се спирам, останала съвсем без дъх. Чернилката е вътре в мен. Усещам потта по челото си.

Моят страх е дълбок кладенец, в който съм пропаднала. Вися отвесно във водата, опипвам с пръстите на краката си под себе си, търся дъно, но там под мен няма нищо, нищо, само чернилка. Затварям очи и се оставям да потъна. Разтварям се в тъмата, тялото ми се носи надолу, водата го поглъща, аз потъвам, няма дъно, няма, аз потъвам все по-надълбоко, няма дъно, аз просто се оставям, затворени очи, ръцете ми във водата над мен, като увивни водни растения, аз потъвам. Безкрайно. А после изведнъж достигам дъното, хладно и твърдо. То се докосва до пръстите на краката ми, а скоро след това цялата тежест на моето тяло се опира в него, аз стоя на пода на кладенеца, стигнала съм дъното, отварям очи и с удивление установявам, че тук, в сърцето на мрака, мога да стоя и да дишам. Оглеждам се.

Езерото се простира съвсем спокойно. Лекият ветреца шушне из върховете на дърветата. Около мен се чува пропукване и шумолене,

може би птици в храстите, някой неуморно шетащ таралеж, някоя бродеща котка. Внезапно, като с удар аз осъзнавам колко живот има тук около мен, дори и да не го виждам. Не съм сама. Животните в гората, там на поляната, в езерото и на брега му, всички тези сърни и елени, и лисици, глигани и кукумявки, всички жаби и сови, и скакалци, и пъстърви и щуки, всички калинки и комари, и невестулки. Толкова живот. На устните ми плъзва лека усмивка, просто ей така.

Стоя на края на поляната. Там, където бе моят страх, сега вече няма нищо, но аз съм още тук. Тръгвам пак, излизам навън във вангогската звездна нощ. Оглеждам се, звездите дърпат светлите си нишки, лунната светлина прави млечноматови ивици из гъстото, влажно-лъскаво нощно небе.

Мисля си, че нощта е не само тайнствена, поетична и красива.

Тя е също така тъмна и всяваща страх. Като мен.

30.

След смъртта на Ана всичко ми идваше в повече. Погледите, въпросите, гласовете, светлините, шумът, скоростта. Паническите пристъпи, до които отначало се стигаше само когато видех нож. Или чуех определена песен. Скоро обаче те можеха да бъдат предизвикани от всичко възможно. От минаваща покрай мен жена, ухаеща на парфюма на Ана. От кърваво месо във витрината на месарницата. От дребни неща. Практически от всичко. Заслепяващият блясък в главата ми, болката зад очните ябълки, това червено, червено чувство. И никакъв контрол.

Добре ми се отрази това, да си постоя малко вън. Да съм сама, да се заредя със спокойствие. Да напиша нова книга. Да ставам сутрин, да работя, да хапвам нещо, пак да пиша, да лягам да спя. Да измислям истории, в които никой не трябва да умира. Да живея в един свят, в който няма опасности.

Хората смятат, че е трудно да не напускаш къщата си повече от десетилетие. Те мислят, че е лесно да излизаш от къщата. И са прави, лесно е да се излиза от къщата. Но е лесно и да не го правиш. От няколко дни бързо стават няколко седмици. От няколко седмици стават месеци, години, а това е дълго, твърде дълго, но това е винаги само още един допълнителен ден, който се нарежда в хорото на изминалите.

Отначало никой не забелязваше, че вече не излизам от къщата. Нали Линда си бе у дома. Линда се обаждаше по телефона и пишеше електронни писма, а и кога да успее човек да се види, всички имаме адски много работа. В един момент обаче издателството попита дали не искам да направя пак няколко литературни четения, а аз отказах. Приятели се женеха или умираха и ги погребвах, и ме молеха да отида, а аз не се отзовавах. Печелех награди и получавах покани, а казвах „не“. В един момент хората забелязаха това. Когато се появили слухове за моята мистериозна болест, бях очарована. Дотогава все се опитвах да се преодолее. Добирах се до прага на вратата, опитвах се да

го прекрача, претърпявах колосални провали. Но тази чудна болест, първоначално измислена и разпространена от някой жълт вестник, ме освободи и отвърза от всичко това. Поканите престанаха да идват. Аз вече не бях асоциална и невежлива, а в най-лошия случай — достойна за съжаление, а в идеалния случай — смела. Цялата тази работа дори помогна на моята литературна кариера. Линда Конрадс, живеещата в отшелничество писателка със загадъчната болест, се продаваше дори по-добре от Линда Конрадс от плът и кръв, жената, с която можеш да се ръкуваш и да разговаряш на литературните четения. И така, аз нито веднъж не оспорих спекулациите. Че защо да го правя? И без това нямах интерес да се говори за моите панически пристъпи, които ме правеха толкова уязвима. А сега се чувствам така, сякаш съм била разтворила книга с приказки, която за последно съм разлиствала преди единайсет години, и тя ме е била погълнала. Седя в едно такси. Нося се из нощта. Главата ми е облежната на стъклото, а очите ми поглъщат впечатленията, които им се предлагат. Неща, които има в този свят: всички.

Насочвам поглед нагоре. Нощното небе е мастиленочерна завеса, пред която преминават розови облаци, подобно на акробати и танцьори. От време на време проблесват звездите. Истинският свят е толкова по-вълшебен, толкова по-невероятен, отколкото е останал в спомените ми. Завива ми се свят пред безкрайните възможности, които той ми предлага.

Едва го издържам — това диво, неспокойно чувство, което се разлива в гърдите ми, когато ми става ясно: аз съм свободна.

Тъмно е, но светлините, идващите насреща коли, скоростта, движението, животът около мен ме грабват изцяло в плен. Наближаваме града, трафикът става по-натоварен, улиците са по-оживени въпреки вечерния час. Аз съм на сафари, наблюдавам минувачите като екзотични животни. Сякаш никога досега в живота си не съм виждала подобно нещо. Тук една майка с малкото си, тя го носи закопчано около корема си, пълните крачета на момченцето ритат лениво. Там възрастна двойка, хванати за ръка, трогателни, сецям се за моите родители и бързо извърщам поглед. Ето една орда млади животни, пет, не, шест екземпляра, с наведени глави, с вперени в мобилните телефони в ръцете им погледи, вървят по тротоара и отнесено натискат бутоните. Сецям се, че младежите, населяващи

улиците, са били малки деца, когато аз съм била тук за последно. Разпознавам града и не го разпознавам. Зная, че всичко вече се състои само от вериги, вериги супермаркети и вериги от евтини магазини и вериги за бързо хранене и вериги кафенета и вериги книжарници. Аз чета вестници, зная тези неща. Само дето никога не съм ги виждала с очите си. Всичко е толкова фамилиарно и толкова чуждо, сякаш гледам филм, показващ моя предишен живот, но заснет в някакъв своеобразен фантазен език, който аз не разбирам.

Таксито спира рязко и аз се свивам стреснато. Намираме се в един спокоен квартал в края на града. Хубави къщички, поддържани градини, велосипеди. Ако беше неделя, през прозорците на повечето холове щях да уловя последните минути от „От местопрестъплението“.

— Пристигнахме — казва сухо шофьорът. — Двайсет и шест евро и двавет цента общо.

Аз изваждам от джоба на панталона си пачка банкноти. Не съм свикнала да работя с пари в брой, нали през последните години съм пазарувала само онлайн и с електронно плащане. Намирам една дваисетачка и една банкнота от десет евро. Наслаждавам се на това, да пипам истински пари. Давам банкнотите на мъжа и казвам: „Не ми връщайте ресто.“

Иска ми се просто да поседя още малко и да отложа нещата. Но зная, че тази нощ вече стигнах твърде далеч, за да се обръщам сега. Отварям вратата на колата, игнорирам импулса си да я затворя, игнорирам главоболието си, мобилизирам се, слизам, тръгвам, олюлявайки, се към вратата на къщата с номер единайсет, която изглежда точно както и номер девет и номер тринайсет, игнорирам чувствата, които се надигат в мен, когато чувам познатия звук на крачките ми по покритата с чакъл пътека. Движението ми задейства фотоклетката, стряскам се, когато една лампа се включва, осветява пътя ми и сигнализира за моята поява. Виждам движение зад пердетата, преглътвам една ругатня, исках да си оставя време, преди да натисна копчето на звънеца. Вдишвам, издишвам. Овладявам се. Изкачвам трите стъпала до входната врата, поставям пръст върху копчето на звънеца и още преди да успея да го натисна, вратата се отваря.

— Линда — казва мъжът.

— Татко — отговарям аз.

Зад него се появява майка ми, близо един метър и шейсет недоумение. Родителите ми стоят в рамката на вратата и ме гледат. Сетне се отърсват от вцепенението си и двамата едновременно ме притискат към себе си, и ние тримата потъваме в една-единствена прегръдка. Облекчението ми има вкус на зрели череши от нашата градина, на киселец, глухарчета и на всички ухания от детството ми.

Малко по-късно ние седим в хола и пием чай. Моите родители един до друг на дивана, аз срещу тях в любимото ми кресло. Пътят до това кресло ме преведе през коридор, по чиито стени висят безброй снимки от моето детство и младост. Линда и Ана на къмпинг, Линда и Ана на пижамено парти, Линда и Ана на Коледа, Линда и Ана на карнавал. Опитвах се да не се заглеждам в тях.

Забелязвам трептящия екран на телевизора, майка ми го е включила на някакъв стендбай режим. Опитах се да им обясня как така съм се появила изведнъж, как така изведнъж излизам от къщата си, казах им, че съм по-добре и че трябва да уредя нещо важно, и за мое удивление, това им беше достатъчно. Сега седим в хола. Оглеждаме се плахо един друг, имаме да обсъждаме много неща, та затова не ни хрумва какво да кажем. На ниската масичка пред мен има малки сандвичи, които мама сътвори набързо. Тя все още има чувството, че трябва да ме храни. Аз съм като упоена, всичко това тук е твърде сюрреалистично, релефните тапети, часовникът с кукувичка, килимът, семейните снимки, познатите миризми, невероятно е. Това, че аз изобщо съм тук, е невероятно. Оглеждам крадешком родителите си. Остарели са различно. Майка ми изглежда почти както винаги, може би само още по-дребничка отпреди, но иначе не се е променила много, тя е дребна, слабичка, облечена практично, косата ѝ с малко демодираната къса прическа е наскоро боядисана в червеникавокафяво. За разлика от нея татко се е състарил. Толкова много години. Лявото ъгълче на устата му е увиснало, ръцете му треперят. Той се опитва да го крие.

Аз съм се вкопчила в чашата с чая като в спасителен пояс. Плъзвам поглед из стаята, спирам го върху рафтовете с книги, които заемат стената от лявата ми страна. В очите ми се набива една редица книги, този специален шрифт ми е познат, вглеждам се добре и виждам, че това са моите книги, поставени на рафта. По две издания от всеки мой роман, подредени строго хронологично. Преглъщам

напрегнато. Винаги съм си мислела, че моите родители не се интересуват от книгите ми и въобще не ги четат. Те никога не са се изказвали за моите творби, нито за късите ми разкази, които си съчинявах като тийнейджърка, нито за първите ми романи, които пишех, когато бях на двайсет и няколко години. Никога не са разговаряли за някое мое произведение, нито за неуспешните ми ранни твори, нито за последвалите ги бестселъри. Те изобщо не питаха за тях и никога не са ме молили да им изпращам екземпляри. Дълги години бях разочарована от това, но най-накрая го забравих напълно. А те имали всички мои книги, даже по два екземпляра. Може би по един за всекиго. Или пък за резерва, ако изгубят някой?

Тъкмо се наканвам да ги питам за това, когато майка ми се прокашля, нейния прикрит начин да подхване разговора.

Трябваше аз да започна разговора, да приключа с това. Но ми липсват думите. Как се прави това — да питаш собствените си родители дали те смятат за убийца? И как да понесеш отговора?

— Линда — започва майка ми и тутакси млъква, преглъща. — Линда, аз искам само да ти кажа, че те разбирам.

Баща ми кима съпричастно.

— Да. Аз също — казва той. — Искам да кажа, естествено, че първо за нас беше шок. Обаче ние с майка ти говорихме за това и разбираме защо го правиш.

Аз не проумявам нищо.

— И аз искам да се извиня — казва мама. — За това, че ти затворих телефона, когато се обади. Чувствам се ужасно заради това. Всъщност, веднага след като се случи. На другия ден ти звънях, но никой не вдигна.

Аз бърча чело, искам да възразя. Винаги разбирам, когато някой ми се обади, аз съм в буквалния смисъл на думата — най-големият домошар на планетата и на практика винаги съм си у дома. Но в този миг се сецам. Разрушеният ми кабинет. Разбитият лаптоп, папките, разкъсани в бесния ми гняв, телефонът — с кабел, изтръгнат от стената, захвърлен на пода. Добре. Но за какво говорят те двамата? И трябвало ли е аз да го зная?

— Ти, разбира се, можеш да правиш каквото искаш. Това е твоята история. Твоят жизнен опит, в края на краищата — казва майка ми. — Само че щеше да е хубаво, ако ни беше предупредила. Най-вече,

естествено... — Тя млъква, прокашля се и допълва тихо: — Най-вече, естествено, що се отнася до онова място... с убийството.

Аз се вирам в майка ми. Тя изглежда изтощена, така, сякаш е трябвало да приложи цялата си енергия за тези няколко изречения. Но аз просто не я разбирам.

— Мамо, за какво говориш? — питам.

— Ами, за твоята нова книга, за нея говоря — казва тя. — За „Кръвни сестри“.

Аз клатя объркано глава. Моята книга ще излезе едва след две седмици. До момента са се появили едва няколко сигнални екземпляра — за книготърговците и за пресата. Все още няма обратни реакции, а родителите ми нямат никаква връзка с издателския бранш. Откъде знаят за книгата ми? В стомаха ми се разлива някакво смътно подозрение, подобно на гъст и жилав сироп.

— От кого знаете за романа? — питам аз колкото се може по-кратко.

Естествено, те трябваше да го узнаят от мен. Но би било лъжа да твърдя, че съм се сетила да ги предупредя. Просто забравих.

— Тук идва един журналист — обажда се баща ми. — Симпатичен мъж, от един сериозен вестник, та затова майка ти го покани да влезе.

Аз усещам как косата на тила ми се изправя.

— Той седеше точно тук, където ти седиш сега, попита ни какво мислим за това, че нашата прочута дъщеря в новата си книга разпарчетосва убийството на собствената си сестра.

Аз направо падам.

— Ленцен — изхриптявам.

— А! Точно така се казва той! — възкликва баща ми така, сякаш през цялото време се е чудил, но не е успявал да се сети за името.

— Ние отначало изобщо не му повярвахме — включва се пак майка ми. — Докато той не ни показва екземпляр от романа.

Завива ми се свят.

— Виктор Ленцен е бил тук, в тази къща? — казвам.

Родителите ми ме поглеждат разтревожено. Сигурно съм много, много пребледняла.

— Добре ли си? — пита майка.

— Виктор Ленцен е бил тук, в тази къща и ви е разказал за книгата ми? — питам.

— Той каза, че ще се срещне с теб за интервю и преди това иска да узнае нещо за обкръжението ти — отговаря баща ми. — Не биваше изобщо да го пускаме да влиза.

— Ти затова ми затвори, когато се обадох — изхриптявам аз. — Била си сърдита заради книгата.

Майка ми кимва. На мен ми се приисква да падна в прегръдката ѝ от чувство на облекчение и просто защото я има, защото е моята майка, защото нито за секунда дори не е помисляла, че аз може да съм убийца, нито за секунда. Мисълта е напълно абсурдна, и сега, когато аз седя лице в лице с тях, това ми става абсолютно ясно. Но насаме, в моята огромна къща това ми се струваше съвсем логично. Аз съм живяла в огледален кабинет, който е изкривявал всичко в моя живот.

Виктор Ленцен е идвал тук, за да открие какво знам аз, какво знаят моите родители. И е забелязал, че мама и татко не знаят нищо и че освен това ние нямаме почти никакъв контакт. Той се възползва от това по блестящ начин.

Побеснявам заради този факт, оставам без дъх. Нужен ми е миг спокойствие, за да подредя мислите си.

— Извинете ме за момент — казвам аз и ставам.

Излизам от стаята, усещам в гърба си погледите на родителите ми. Заклучвам се в банята за гости и сядам на хладния под, заравям лице в дланите си, опитвам се да се успокоя. Еуфорията от това, че най-сетне успях да изляза от къщата си, се изпарява бавно и отстъпва място на напирания въпрос: „Какво да правя сега с Ленцен?“

Срещу него няма никакви доказателства. Ще трябва да направи самопризнание. А той не го направи дори пред дулото на пистолета ми.

Само че тогава ние бяхме в моята къща и той трябва да е предвидил, че аз записвам всичко. Ами ако сега го потърся отново... Ако сега той се омае от сигурността си?

Аз се колебая за миг, после вземам телефона си и набирам номера на Юлиан. Звъни се, веднъж, втори път, трети път, пет пъти, накрая се включва гласовата поща. Аз диктувам една кратка молба да ми се обади и номера на мобилния ми телефон, после затварям. Дали

Юлиян е още на работа? Звъня в комисариата, обаждат се полицаи, когото не познавам.

— Казвам се Линда Михаелис. Мога ли да говоря с комисар Шумер? — казвам аз.

— Не, съжалявам. Утре — отговаря полицаят.

По дяволите! Трудно ми е да се въздържа да не ругая. Но не искам пак да проваля нещата.

Пускам вода от казанчето на тоалетната и от крана на мивката, в случай че родителите ми все още седят напрегнати в хола и могат да ме чуят. После излизам от банята и се връщам при тях. При влизането ми лицата им се разведряват. Аз забелязвам как се мъчат да не ме оглеждат, да не търсят по лицето ми следи от изминалите години. Сядам пак. Вземам си една филийка, защото знам колко ще се зарадва мама на това. Едва когато отхапвам, установявам колко съм гладна в действителност. Тъкмо посягам да си взема още една, когато телефонът ми звънва. Непознат номер. Дали е Юлиян? Приемам светкавично обаждането.

— Ало?

— Добър вечер. С Линда Конрадс ли говоря? — пита мъжки глас.

Не го познавам. Мозъкът ми тутакси включва на алармен режим. Ставам, поглеждам извинително родителите си, излизам в коридора, затварям вратата зад себе си.

— На телефона. А кой се обаждат?

— Здравейте, госпожо Конрадс, хубаво, че се свързах все пак с вас. Казвам се Максимилиан Хенкел. Вашият номер ми даде нашият сътрудник Виктор Ленцен.

Аз се олюлявам.

— А, така ли? — казвам глухо.

Трябва да се подпра на стената, за да не загубя напълно равновесие.

— Надявам се, че няма проблем, задето ви безпокоя толкова късно — казва мъжът, но не изчаква отговор. — Става дума за интервюто. Ние всички, естествено, бяхме абсолютно въодушевени, когато дойде предложението за специално интервю с вас. Много жалко, че не се получи първия път. Вие вече по-добре ли сте?

Какво става тук?

— Да — отговарям кратко аз и преглъщам.

— Чудесно — казва мъжът. — Виктор разказа, че вие не сте се чувствали добре и че не е могъл да вземе интервюто. Ние, разбира се, страшно бихме искали да ви публикуваме в един от следващите ни броеве. Затова искам да ви попитам дали не можем да повторим интервюто в някой друг, по-благоприятен за вас момент. Възможно най-скоро.

Дъхът ми секва.

— Да го повторим? — изричам удивено. — С Ленцен?

— А, да. Може би трябваше да добавя. За съжаление Виктор няма да е на разположение. Той спонтанно реши да тръгне тази нощ за Сирия в командировка за едно по-продължително проучване. Но ако вие приемете мен или някой колега и се съгласите да...

— Виктор Ленцен напуска страната утре? — питам аз задъхано.

— Да, луд човек — казва безгрижно мъжът. — Вероятно е било само въпрос на време, докато той отново се изнесе в чужбина. Зная, че вие пожелахте него като интервюиращ, но може би бихме могли да...

Аз затварям телефона. Главата ми бучи.

Всичко, което ми остава, е тази нощ.

Така съм се замислила, че се стряскам, когато вратата на хола се отваря и мама надниква вътре.

— Всичко наред ли е, чедо?

Сърцето ми подкача от радост. Тя от години вече не ме е наричала така. Зад нея се подава лицето на баща ми.

Аз се усмихвам, напук на цялата паника.

— Да — казвам. — Но вие ме извинете, за жалост пак трябва да тръгвам.

— Как, сега ли? — пита мама.

— Да. Много съжалявам, но изникна нещо.

Родителите ми ме поглеждат уплашено.

— Но ние току-що си те върнахме. Не можеш веднага да си тръгнеш пак — казва мама. — Моля те, остани да нощуваш.

— Ще се върна скоро. Обещавам.

— Не може ли това да почака до утре? — пита баща ми. — Късно е.

Виждам загрижеността в лицата им. На тях им е все едно какво пиша или как живея, те искат едно: да съм при тях. Линда. По-

голямата им, единствената им, останалата им дъщеря. Двамата ме гледат безмълвно и аз почти се размеквам.

— Съжалявам — казвам аз. — Ще се върна, обещавам ви!

Прегръщам мама и ми идва да избухна в плач. Внимателно се откъсвам от нея, тя ме пуска против волята си. Прегръщам татко, сецам се как той ме въртеше из въздуха, когато бях малка, толкова висок и силен, един усмихнат великан. Сега го усещам крехък. Дръпвам се от прегръдката му. Той ме гледа усмихнат. Взема лицето ми в треперещите си длани, погалва с палец бузата ми, както преди.

— До утре — казва той и ме пуска.

— До утре — казва и мама.

Аз кимвам, изтръгвам на устните си една усмивка.

Вземам чантата си, напускам дома им, излизам на улицата и усещам как нощта ме глътва.

31.

Седя в таксито пред неговата къща. За мое безкрайно облекчение там свети. Той си е у дома. Вече е разведен, но все още живее тук. Поне доколкото знам. Не че неговият граждански статус играе някаква роля тук и сега.

Вдишвам смесица от миризма на кожени седалки, пот и тежък афършейв. Плъзвам поглед по стъпалата и къщата, спомням си как седяхме там в мрака и поделяхме една цигара. Преди безкрайно много време. Не съм виждала Юлиан почти дванайсет години. В началото на тези дванайсет години аз бях сигурна, че това няма да е всичко помежду ни. Че той ще се обади. Ще позвъни по телефона, ще пише, ще застане неочаквано пред вратата ми, ще даде някакъв знак. Но не стана нищо. Комисар Юлиан Шумер. Помня връзката, която имахме, тъй невидима и реална като електричеството или като сън.

Той ми липсваше. А сега аз седя тук в такси пред дома му, докато времето ми изтича, шофьорът слуша Класик Радио, барабани тихо в такт по волана, а аз се опитвам да събера в себе си смелост, за да изляза от колата.

После се мобилизирам. Тръгвам с бързи крачки към входната врата, заслепява ме светлина, задействана от фотоклетката, изкачвам стъпалата, натискам звънеца. Опитвам се да се въоръжа за срещата с Юлиан. Моите чувства сега нямат значение. Важно е само той да ми повярва, да ми помогне. Едва успявам да си поема дълбоко дъх, когато тежката дървена врата се отваря.

Пред мен стои една много висока, много красива жена и ме гледа въпросително.

— Да? — казва тя.

За миг оставам без думи. Що за идиотка съм. Защо изобщо не съм предвидила тази възможност? Светът е продължавал да се върти.

— Извинете, че ви безпокоя — казвам, след като съм се окопитила. — Юлиан Шумер тук ли е?

— Не. Няма го.

Жената скръства ръце пред гърдите си, обляга се небрежно на рамката на вратата. Червеникавата ѝ коса пада на леки вълни по раменете. Тя хвърля поглед към чакащото такси, после пак насочва вниманието си към мен.

— Ще се върне ли днес? — питам.

— Той отдавна трябваше да се е върнал — отговаря тя. — Вие колежка ли сте?

Аз тръсвам глава. Направо усещам физически подозрението на жената, но нямам друг избор, трябва да я помоля за услуга.

— Вижте, нужна ми е спешно неговата помощ. Вие бихте ли могли да се опитате да се свържете с него на мобилния?

— Той не е у него.

Ех, Линда. Дотук с твоите планове.

— Добре. Тогава... бихте ли му предали нещо, когато се върне?

— Коя сте вие изобщо?

— Казвам се Линда Михаелис. Преди много години Юлиян разследваше убийството на сестра ми. Спешно ми трябва неговата помощ.

Жената свива вежди, изглежда, не е сигурна дали да ме покани да вляза, за да ме изслуша. Накрая решава да не го прави.

— Кажете му само, че съм идвала. Линда Михаелис. Кажете му, че го намерих. Мъжа. Мъжът от онзи случай. Казва се Виктор Ленцен. Можете ли да го запомните? Виктор Ленцен.

Жената ме гледа, сякаш съм полудяла. Не ми отговаря.

— Кажете му, че трябва да дойде възможно най-бързо на този адрес — казвам аз, изваждам припряно от чантата си бележника и откъсвам страницата, на която съм записала адреса на Ленцен.

— Възможно най-бързо? Окей? Наистина е важно!

Аз я поглеждам умолително, но с това постигам само едно — тя незабележимо се отдръпва по-далече от мен.

— Като е толкова важно, защо тогава не се обадите на спешния телефон? — пита тя. — Юлиян не е единственият полицаи на тази планета.

— Сложно е. Моля ви!

Аз ѝ подавам бележката. Тя само я гледа. Тогава набързо я хващам за лакътя, игнорирам уплашената ѝ въздишка и напъхвам листчето в дланта ѝ.

После се обръщам и си тръгвам.

Таксито, осветено от уличната лампа, е оранжево като вечерно слънце. С разтреперани крака стигам до него, качвам се. Не правя неочаквани посещения. Диктувам на шофьора адреса и се опитвам да се въоръжа.

Пред вътрешния ми взор изниква лицето на Ленцен и през корема ми се излива залпова вълна от адреналин, смесва се с моя гняв. В тялото ми се появява толкова енергия, че ми става трудно да седя на едно място. Вдишвам и издишвам няколко пъти.

— Всичко наред ли е с вас? — пита шофьорът.

— Отлично е — отвърщам аз.

— Лошо ли ви е?

Аз тръсвам глава.

— Можете ли да ми кажете какво слушаме в момента? — питам, за да се разсея.

— Това е концерт за цигулка от Бетховен — отговаря шофьорът.
— Кой точно не мога да ви кажа. Вие обичате ли Бетховен?

— Баща ми обича Бетховен. Едно време при всяка възможност озвучаваше цялата къща с Деветата на Бетховен.

— Ако питате мен, това е най-възхитителното музикално произведение, писано някога.

— Така ли?

— Абсолютно! Бетховен е написал Деветата симфония, когато вече е бил напълно глух. Тази чудна музика, всички тези инструменти, различните гласове, хорът, солистите, всички тези прекрасни, божествени звуци са идвали от главата на един напълно глух човек.

— Това не го знаех — лъжа аз.

Шофьорът кима въодушевено. Аз пък се радвам на неговия ентусиазъм.

— Когато Бетховен дирижира за първи път Деветата симфония и отзвучават последните акорди, публиката зад него избухва, вика и тропва от възторг. А той не може да ги чуе. Обръща се с лице към залата, неуверен как е била възприета неговата симфония. И едва когато вижда възхитените лица, разбира, че са я харесали.

— Леле! — казвам аз.

— Да — отвърща шофьорът.

После през таксито преминава кратък тласък и ние спираме.

— Пристигнахме — казва мъжът.

Той се извърта в седалката си и ме поглежда. В отговор и аз го поглеждам.

— Добре — казвам.

После излизам от защитния пашкул на таксито, което веднага потегля и изчезва в мрака.

Аз съм в периферията на града. Тих, тузарски квартал. По-големи къщи, отколкото тези на улицата на моите родители. Кестенови алеи. Разпознавам къщата на Ленцен. Виждала съм я на снимки. Направи ми ги един частен детектив, когото в началото на моите планове бях ангажирала, да разузнае колкото се може повече за Ленцен, семейството му и обкръжението му.

За трети път в тази странна вечер аз тръгвам по покрита с чакъл пътека, но този път коленете ми не треперят, сърцето ми не блъска. Аз съм спокойна. Фотоклетката се включва и лампата осветява пътя ми. Изкачвам двете стъпала до входната врата. Вътре се запалва лампата и още преди да успея да позвъня, Виктор Ленцен ми отваря вратата.

Тези светли, бистри очи.

— Трябваше да се сетя, че ще дойдете — казва той.

И ме пуска вътре.

32.

Аз пристигнах на крайната цел на моето пътешествие.

Виктор Ленцен стои пред мен.

Затворил е вратата зад нас, изолирал е света отвън. Ние сме сами.

Ленцен изглежда променен. Облечен е в черна риза и джинси, изглежда като от реклама за афършейв. И тези светли очи, за които знаех, че никога няма да ги забравя, след като ги видях за първи път в онази нощ в квартирата на Ана. Как изобщо можах да се усъмня в себе си?

— Какво искате, Линда? — пита Ленцен.

Той ми се вижда малко по-нисък, отколкото при последната ни среща. Или пък аз се чувствам малко по-висока?

— Искам истината — казвам аз. — Заслужавам истината.

Една-две секунди двамата с него стоим там, в коридора на къщата му, и се гледаме. Въздухът между нас трепери. Мигът се проточва болезнено дълъг, но аз го понасям. Сетне Виктор Ленцен отмества поглед.

— Да не говорим тук в коридора — казва.

Тръгва, аз го следвам. Къщата му е голяма и празна. Изглежда така, сякаш той се кани скоро да се изнася оттук или пък сякаш никога не се е нанасял истински.

Аз се питам какво ли си мисли Ленцен тъкмо в този момент, докато крачи пред мен и ме усеща зад гърба си. Това, че аз съм тук, означава, че съм го разгадала. И че за него нещата не са приключили. И че започва следващият рунд.

Той се мъчи да излъчва спокойствие. Мислите му обаче сигурно са объркани. Двамата вървим по коридора, по чиито снежнобели стени на разни разстояния и в привидно случайно подреждане висят черно-бели фотоси, зърнеста техника на изображението, големи формати. Нощното море, къдравата глава на жена, заснета откъм тила, змия, събличаща кожата си, млечният път, умният поглед на лисица и черна

орхидея ме придружават по пътя ми в коридора. После се изкачваме по малко, лишено от декорации стълбище нагоре в жилището на Ленцен.

Дизайнерска лампа от метал и плексиглас къпе помещението в студена светлина. Няма телевизор, няма рафтове с книги. Няма цветя. Само кожа, стъкло и бетон. Дизайнерски мебели, две кожени кресла, стъклена маса и абстрактно изкуство в синьо и черно. Във въздуха се носи съвсем лека миризма на студен дим. До стаята има отворена кухня. Изгледът е към потънал в мрак балкон.

— Моля — казва Ленцен и ме изтръгва от мислите ми. Посочва едно кресло. — Седнете.

— Трябва да знаете, че има хора, на които е известно, че аз съм тук — казвам. Това е единственият ми коз. — Ако не се обадя, ще дойдат да ме търсят.

Студените очи на Ленцен се присвиват. Той кима замислено.

Аз се настанявам в предложеното ми кресло. Ленцен сяда в другото срещу мен. Разделя ни само малката стъклена масичка.

— Искате ли да пиете нещо? — пита той.

Изглежда разчита на това, че аз не съм въоръжена. Явно, понеже сам захвърли пистолета ми в Щарнбергското езеро.

— Не. Благодаря.

Няма да се оставя да ме разсейва. Този път — не.

— Не сте изненадан да ме видите — казвам.

— Действително не съм.

— Как сте могли да знаете, че ще дойда тук?

— Подозирах, че вие в никой случай не сте толкова болна, както се представяте — отвърща той.

Изважда цигара от опаковката, оставена на масичката, запалва я.

— Искате ли една? — пита.

— Аз всъщност не пуша — казвам.

— Обаче главната героиня във вашата книга пуши — казва Ленцен и слага на масата между нас една цигара и запалката си.

Аз кимвам. Вземам цигарата. Запалвам я. Двамата пушим мълчаливо. Една цигара време. Време за пощада — сигурно това си мислим и двамата. Една цигара време, време за пощада, преди да сложим край на това тук. Аз изпушвам моята до последния милиметър, едва тогава я гася. Въоръжавам се за отговорите на моите въпроси.

Не знам защо, но имам чувството, че сега Ленцен ще ми отговори. И че отмина времето за игричките.

— Кажете ми истината — настоявам.

Той не ме поглежда, наблюдава някаква неопределена точка на пода.

— Къде бяхте на 23 август 2002 година?

— Вие знаете къде съм бил.

Той вдига поглед, двамата се гледаме в очите, както онзи път. Естествено, че аз знам. Как съм могла изобщо да се усъмня.

— Откъде познавахте Ана Михаелис?

— Вие наистина ли искате да продължаваме така? С тези глупави въпроси?

Аз преглъщам.

— Вие сте познавали Ана — казвам.

От гърлото му се изтръгва някакво глухо гъргорене, един безрадостен вариант на смях.

— Аз обичах Ана — казва. — А дали съм я „познавал“? Съвсем честно... нямам представа. Вероятно не.

Той шумно въздъхва. Изкривява лице. Отмята назад глава и я завърта, няколко прешлена изпукват. После си запалва нова цигара. Пръстите му треперят. Съвсем леко, много леко. Аз се опитвам да преглътна казаното.

Чувам гласа на Юлиян: „Престъпление от любов. Толкова гняв, толкова много намушквания с нож, това винаги насочва към престъпление от любов.“ А аз отвърщам: „Но Ана нямаше връзка. Аз щях да зная.“

О, Линда.

— Вие сте... — трудно ми е да го кажа така, сякаш изричам нещо невероятно неприлично. — Вие сте имали връзка със сестра ми?

Ленцен само кима. Аз си мисля за малкия, плосък смартфон, който за всеки случай залепих с тиксо за гърдите си и който сега записва всичко, и ми се иска Ленцен да ми отговори. Той обаче няма такива намерения. Седи и пуши. Избягва да ме поглежда в очите. И в този миг ми става ясно, че нещата са се променили. Сега той е този, който не понася повече моя поглед.

— Мога ли да ви попитам нещо? — започвам.

— Нали за това сте тук — казва Ленцен.

— Защо дойдохте при мен?

Ленцен гледа в празното пространство.

— Вие не можете да си представите какво беше — казва.

Аз изкривявам подигравателно уста.

— Обаждането в редакцията. Известна писателка, която иска непременно аз да я интервюирам. Не проумявах нищо. Името Линда Конрадс ми беше бегло познато от литературните ни страници, иначе не ми говореше нищо. — Ленцен тръсва глава и продължава: — Главният редактор на литературния отдел беше обиден, че са го пренебрегнали. Естествено, че той искаше да вземе интервюто с вас. На мен ми беше все едно, аз се радвах на разговора.

Ленцен избухва в горчив смях. Дърпа припряно от цигарата, продължава да говори:

— Но както и да е. Нашата стажантка уговори дата за интервюто, а аз получих един сигнален екземпляр от книгата, за да се подготвя.

Аз треперя.

— И я прочетох — продължава той. — Просто така, както се чете нещо, което трябва да прочетеш служебно. Надве-натри, в промеждутъците, когато имах време, в трамвая, по ескалатора, по няколко страници в леглото преди заспиване. Повечето страници попрехвърлих отгоре-отгоре. Аз не ценя особено криминалните романи, светът е достатъчно брутален, та да го описват непременно и в книги...

Той се усеща колко фалшиво звучи, изречено от неговата уста, и млъква.

— Не го забелязах — казва после. — До онази глава, където това се случва, не го бях забелязал.

Презирам го, заради това че избягва думата убийство. Той мълчи няколко секунди, съсредоточава се.

— Когато прочетох тази глава... Беше странно. Отначало не го проумях. Вероятно мозъкът ми просто не е искал да проумее, отлагал е, забавял го е, докогато може. Сценарият ми се стори само бегло познат, по един неприятен, обезпокояващ начин. Като нещо, което може би съм виждал някога в някой филм. Съвсем недействително. Тогава тъкмо седях във влака. И когато го проумях, когато схванах какво бях прочел... Беше... странно. Своеобразно е, когато изведнъж си спомниш за нещо, което напълно си прогонил от съзнанието си.

Исках да я оставя настрана, книгата, в първия момент ми се прииска това. Да мисля за нещо друго. Да забравя всичко това. Но първите плочки от доминото бяха паднали и споменът се върна, парче по парче. А после адски се вбесих.

Той ме поглежда. Очите му ме плашат.

— Толкова силно се опитвах да забравя онази нощ. Толкова силно! Почти щях да успея. Аз... знаете ли... човек живее. И работи. Не седи през цялото време и не размишлява за миналото. Поне не постоянно...

Той губи нишката на разказа си, заравя глава в дланите си, потъва в себе си, изплува пак, налага си да продължи да говори:

— През последните дванайсет години аз не съм се разхождал наоколо с едничката мисъл в главата, че съм убил човек. Аз...

Той го каза. Ръцете ми се разтреперват така, че притискам длани към бедрата си, за да ги успокоя. Той го каза! Той каза, че е убил човек.

Ленцен си поема дълбоко дъх, издишва.

— Но аз го направих. Направих го. И книгата ми го припомни. Аз почти го бях забравил. Почти.

Гледам недоумяващо как Ленцен отново заравя лице в ръцете си. Изпълнен със самосъжаление, дребен. Сетне той пак се изпъва. Не знам защо, но ми се вижда решен да отговори на всички мои въпроси. Може би защото си мисли, че на мен и без това никой няма да ми повярва. Може би, защото му става добре, като говори. Или може би, защото отдавна вече е решил, че аз и без това никога няма да имам възможност да разкажа на някого за това.

Не. Той не може да го направи! Номерът му няма да мине. И той го знае.

— След като разбрах за какво се говори в тази книга, направих проучвания за вас. За няма и десет минути открих, че вие сте сестра на Ана.

Когато изрича името на Ана, той ме поглежда така, сякаш търси нейните черти в моето лице.

— Аз трябваше да дойда — казва просто Ленцен.

— Искахте да знаете какво имам срещу вас — отвърщам аз.

— Мислех си, че вие нямате нищо срещу мен. В противен случай щяхте да повикате полицията. Но не бях сигурен. Трябваше да дойда.

Той се засмива горчиво.

— Хубав малък капан — казва той.

— Вие не дойдохте неподготвен.

— Естествено. Аз губя всичко. Наистина всичко.

Усещам заплахата, заложена в това изречение. Но издържам.

Питам се дали той ще ми отговори, ако сега го попитам какво се е случило тогава.

Вместо това питам:

— Откъде идваше музиката?

Той веднага се сеца за какво говоря.

— Първия път от един малък мобилен уред в джоба на фотографа. Втория път от другия ми мобилен телефон. Този, който не беше на масата.

Би трябвало да се притесня от факта, че той отговаря с такава готовност на всички мои въпроси, но аз продължавам:

— Как накарахте фотографа да участва?

Ленцен повдига ъгълчетата на устните си нагоре, сякаш иска да се усмихне, но се е отучил как се прави това.

— Той ми дължеше услуга. Голяма услуга. Аз му пробутах всичко като невинна шега. Лудата писателка, която не излиза от къщата си, ще превърти малко, ще стане суперистория. Но вие не си мислете лошо за него. Той съвсем не беше във възторг от цялата работа. Обаче нямаше избор.

Аз си припомням леденото отношение между Ленцен и фотографа.

— Защо изобщо направихте всичко това? — питам аз. — Цялото това шоу?

Той въздиша, вглежда се в пода. Прилича на фокусник, от чиито ръкави са изпадали подправените карти пред очите на цялата публика.

— Трябваше да съм сигурен, че вие няма да отидете в полицията и да я насочите към мен.

Ясно. Схващам. Да посее в мен съмнението — това е бил най-сигурният път да ме накара да млъкна. Откачената писателка, която никога не излиза от къщата, самотна, превъртяла, лабилна, почти напълно изолирана. Оглеждам Ленцен, този сериозен, уравновесен мъж. Нищо чудно, че паднах в капана му. Трябваше да очаквам някои неща от него. Лъжи, насилие. Да отрича на всяка цена, възможно дори

да се опита да ме убие. Но това, което изобщо не бях очаквала, бе това шоу, което устрои той, статисти, реквизит, включително и музикално оформление. Блестящо. Защото кой би се сетил за подобно нещо? И кой би ми повярвал подобно нещо?

— Вие се опитахте да ми внушите, че съм убила собствената си сестра — казвам аз. Изплювам го най-сетне.

Ленцен не реагира.

— Откъде знаехте, че ще се хвана на това? Откъде знаехте, че с Ана понякога не бяхме особено... — Млъквам рязко, прозрението е безкрайно болезнено. — Ана е говорила за мен пред вас — казвам.

Ленцен кимва. Това е като удар под пояса.

— Какво ви е казвала? — питам тихо.

— Че двете постоянно сте се карали, още като деца. Като огън и вода. Че Ана ви е смятала за себична и вече не можела да понася вашите творчески превземки. И че вие сте наричали Ана „Всезнайка“ и, с извинение, „манипулираща малка курвичка“.

Устата ми е пресъхнала.

— Но дори Ана да не ми беше разказала това — добавя Ленцен. — Има ли сестри, които да не се мразят, поне от време на време? И има ли оцелели, които да не изпитват чувство за вина?

Той свива рамене, сякаш иска да каже, че е било даже твърде лесно.

Двамата мълчим известно време, докато се опитвам да подредя мислите си, а той се обгръща в цигарен дим.

Трябва да му задам въпроса сега. Отлагах го, защото ако Ленцен ми отговори на този въпрос, тогава всичко ще е казано, а аз не знам какво ще се случи след това.

— Какво стана в онази нощ? — питам.

Той пуши и мълчи толкова дълго, та аз вече започвам да се боя, че няма да ми отговори никога. Сетне гаси цигарата си и ме поглежда.

— Август 2002 година — казва. — Боже, колко отдавна беше. Един друг живот.

Аз не реагирам. Лятото преди дванайсет години. Ана все още е жива. Аз съм сгодена. Едва отскоро преуспяваща. Едва отскоро с куп пари в банковата сметка. Успехът на третата ми книга. Сребърната сватба на нашите. Лятото, в което се ожениха Ина и Бьорн, празникът

край езерото, когато с младоженците ходихме да плуваме през нощта, голи и пияни. Един друг живот.

Ленцен си поема дълбоко дъх. Моят мобилен телефон, все още включен на запис, пари върху кожата ми.

— Ана и аз... ние бяхме... ние се познавахме от близо година. Аз тъкмо бях станал баща, тъкмо бях станал завеждащ редакция, тъкмо бях добил чувството, че съм някой. Имаше завистници, естествено, хора, които твърдяха, че съм получил длъжността само защото съм женен за жената, чието семейство е собственик на издателството. Хора, които смятаха, че преследвам само парите на жена ми и нейното влияние. Но аз знаех, че не е така. Бях добър в работата си. И обичах жена си. Бях намерил мястото си в живота. Но тогава хлътнах по това младо момиче. Смешно е, но такива неща се случват. Естествено, ние пазахме в тайна връзката си... Отначало тя го намираше за забавно и някак си интригуващо, една забранена любов. Аз пък от самото начало го намирах само за опасно. Няколко пъти едва не ни засече нейният приятел. Той знае, че нещо не е наред, напуска я. На нея ѝ е все едно. Мен това ме плаши, боя се, че може да се издадем. Но въпреки това не мога да се откъсна от нея. В началото.

Той тръсва глава.

— Идиотско. Напълно идиотско. И толкова банално. Защото, естествено, момичето в един момент ме иска само за себе си, а аз, естествено, не искам да напускам младото си семейство. И ние се караме. Непрекъснато. Накрая аз ѝ заявявам, че всичко е свършило и че няма да се виждаме. Но момичето е свикнало да получава каквото поиска. Тя ме заплашва. Изведнъж вече не мога да я позная. Казва неща, които не бива да се говорят никому:

„А какво, ако отида при жена ти? Дали това ще ѝ хареса? Да чуе, че ти си при мен, докато тя седи сама вкъщи и кърми с увисналите си цици вашето грозно малко бебе?“

Аз ѝ казвам да замълчи и че няма представа за жена ми, за моя живот. Но тя не млъква:

„Знам всичко за твоя живот, скъпи. Знам, че любимият ти тъст ще ти нарита тъпанарския задник през вратата, ако разбере, че изневеряваш на разглезената му дъщеричка. Ти наистина ли мислиш,

че си получил тази работа, понеже си компетентен? Я се погледни! Застанал си тук, все едно ей сега ще се разхленчиш, смешен некадърник! Значи съвсем честно, аз другояче си представям една ръководна личност.“

И аз ѝ казвам да си затвори най-после устата, но тя продължава:

„Само не си мисли, че можеш просто ей така да ме захвърлиш. Като свърша с теб, няма да имаш вече нищо. Нито жена, нито работа, нито дете. И изобщо не си мисли, че не говоря сериозно. Не си го и помисляй!“

Аз съм в пълно недоумение. Вцепенен от гняв. Почти сляп. А тя се смее:

„Как си ме зяпнал, Виктор! Като препикан пудел. Може би трябва отгук нататък да ти викам Вики. Сладко име за пудел. Ела, Вики. Седни! Добро куче.“

Тя се смее с този неин смях. Гадният ѝ дрезгав, момчешки смях, в който навремето се бях влюбил, който сега обаче ме отвращава. Тя се смее ли, смее. И не престава. Продължава все повече, все повече, все повече. Докато...

Ленцен прекъсва. Мълчи няколко секунди в плен на спомена си. Аз сдържам дъха си.

— *Баща на семейство наръгва младата си любовница* — казва най-сетне той. — Така озаглавяват вестниците подобни случаи. Само с няколко думи. *Баща на семейство наръгва младата си любовница*.

Той отново се смее с този горчив смях. Аз съм онемяла от ужас. Не знаей какво ме шокира повече — фактът, че Ана почти една година е имала тайна любовна връзка с женен мъж, или невероятната, ужасяваща баналност на мотива на Ленцен. Скандал между любовници. Един мъж, раздразнен почти до кръв от любовницата си, който накрая я убива, бесен и заслепен от гняв. В главата си чувам гласа на Юлиян: „Винаги се оказва партньорът.“

Животът често пъти е толкова по-беден спектакъл отколкото фантазията.

— Вие сте убиец — казвам.

В Ленцен нещо се скъсва.

— Не! — изкрещява.

Юмрукът му се стоварва върху стъклената маса.

— Мамка му! — изревава.

Но тутакси се овладява.

— Мамка му! — повтаря, този път по-тихо.

И тогава от него се изсипва всичко, просто се изтърсва, на къси, интензивни порции:

— Не го исках. Не съм го планирал. Не съм убил никого, за да защита себе си или да прикрия нещо. Просто избухнах. Падна ми червеното перде. Минаха няколко секунди, преди да дойда на себе си. Само няколко секунди. Ана. Кухненският нож. Всичката тази кръв... Аз я гледах вторачено, просто я гледах. Недоумяващо. Бях неспособен да проумея какво се беше случило преди секунди. Какво бях извършил. Тогава на вратата се позвъни. Веднага след това някой превъртя ключ в бравата. Аз стоя там, като истукан. И после изведнъж в стаята влиза тази жена. И ме поглежда. Не мога да опиша това чувство. И тогава усетих, че мога пак да се движа и исках само да се махна, да се махна. И така, през вратата на терасата, и побягнах. Изплашен, разплакан. Тичах. В нощта. Към къщи, къде другаде, инстинктивно. Хвърлих дрехите си, хвърлих ножа, съвсем механично, като робот. Легнах при жена ми. Бебето ми е в креватчето си до нас. Чаках. Полицията. Взрях в тавана, вцепенен от уплаха, чаках полицията. Изпълнен от страх, бедувах цялата нощ, а на следващия ден отидох на работа, автоматично като робот, и нищо не се случи. И прекарах буден още една пълна със страх нощ и следващата, и следващата. Не се случваше нищо. Не можех да го проумея. Даже вече ми се искаше да се случи, да дойдат да ме вземат, просто така, за да се свърши с чакането. Но не се случваше нищо. Понякога успях да си внуша, че е било само кошмарен сън. И някога може би щях дори да си повярвам, ако не се беше появило във вестниците. И аз се опитах да спася брака си, но той бе тръгнал по надолнището, въпреки бебето. Може би щеше да се разпадне и така, без факта, че след онази нощ не бях себе си. Дори и без това, че вече не можех да преодолее себе си и да взема в ръце бебето, с тези ръце, с които аз... Не знам. Във всеки случай страхът остана, страхът от първите дни и седмици стана по-притъпен, не така режещ, но остана. Не само страхът, че полицията идва със сирените пред къщата ми. Страхът, че жената с късата тъмна коса и ужасените очи, която ме беше изненадала в апартамента на Ана, може да ме срещне. В супермаркета.

Или на някой купон или... постоянно изпитвах страх. Но нищо не се случваше. Никой не идваше. В един момент аз проумях, че Ана беше удържала на думата си. Че тя наистина не беше разказала на никого за нас. Никой не знаеше за нас. Никой никога не беше ни виждал заедно. Аз изобщо не съществувах в нейния живот. Нямаше никаква връзка. Аз бях случайно познанство, за което никой нямаше представа. Бях извадил невъобразим късмет. Невероятен късмет. В един момент човек си мисли, че може би има причина за това, че се е отървал. Че му е даден втори шанс. Може би той има още нещо да свърши. А после се появи тази работа в Афганистан. Никой не я искаше, никой нямаше желание да рискува живота си в една разрушена, прашна страна, на предния фронт. Аз обаче исках работата. Смятах я за важна. И затова заминах. И когато работата ми в Афганистан приключи, продължих. Беше важна дейност.

Той кима тежко, сякаш за да убеди сам себе си, сетне млъква.

Аз примигвам като упоена. Накрая Виктор Ленцен все пак си призна.

Толкова години смятах, че ще ми олекне, като науча истината. А сега, когато знам всичко, се чувствам опустошена. В стаята се възцарява тишина. Не се чува нищо, дори и дишане.

— Линда — обаждат се най-сетне Ленцен и се привежда напред, както е седнал в креслото си. — Моля да ми дадете телефона си.

Аз го поглеждам и отвърщам твърдо:

— Не.

Ти трябва да си платиш за това, което си сторил.

Погледът ми се спира върху масивния пепелник на масичката. Ленцен го забелязва. Въздъхва тъжно, обляга се назад. Мълчи.

— Преди няколко години правих един репортаж за осъдените на смърт в САЩ — обаждат се изведнъж той.

Аз не казвам нищо, но мисълта ми работи. Никога няма да предоставя на Ленцен телефона си. Той ще си плати за това, което е сторил, аз ще се погрижа.

— Те бяха заплениващи, тези мъже — продължава Ленцен. — Някои от тях лежаха от години в килията на смъртниците. В Тексас се запознах по-отблизо с един от тях. Бяха го осъдили за въоръжен грабеж, извършен заедно с няколко негови приятели, когато е бил на двайсет и пет години. В затвора се беше обърнал към будизма и беше

започнал да пише книги за деца. Печалбите от тях беше дарявал. Мъжът беше лежал в затвора почти четирийсет години. И тогава изпълниха присъдата му. И въпросът, който възниква тук, е този: шейсет и пет годишен човек, след като е лежал четирийсет години в килията на смъртниците за убийство, което е извършил като дваайсет и пет годишен, той същият човек ли е? Той все още ли е убиецът?

Аз поглеждам Ленцен, надявам се да продължи да говори, понеже не знам какво ще се случи, когато той престане.

Юлиян, къде си, Юлиян?

— Това, което се случи в онази нощ, беше жестока грешка — казва той. — Само един момент, един-единствен момент на загуба на контрол. Ужасяващ и непростим. Бих дал всичко, ако можех да върна времето назад. Наистина всичко. Но не мога.

Той млъква за малко.

— Но аз си платих престъплението — продължава той. — Доколкото можах. Всяка сутрин се събуждах с желанието да дам най-доброто от себе си. Да работя добре. Да бъда добър човек. Подкрепям много чудесни организации. Почетен член съм. Даже веднъж спасих живота на един човек. По дяволите! На едно дете! В Швеция, в една река. Никой не посмя да се хвърли във вълните, всички само стояха наоколо. А аз влязох в реката. Такъв съм аз! Онова, което се случи тогава, то... то беше само един момент, един ужасен момент. Трябва ли цял живот да ме оценяват и измерват само по това? Пред мен самия? Пред колегите ми? Пред дъщеря ми? Нищо повече ли да не бъда, нищо повече от един убиец?

Аз установявам, че той отдавна вече не разговаря с мен, а със себе си.

— Аз съм повече от това — добавя тихо.

Сега зная защо паднах в капана му. Защо му повярвах. Той не ме е излъгал, когато каза, че е невинен, че е само един журналист, само един баща. Само един добър мъж. Той наистина го вярва. Това е неговата истина. Неговата изкривена, изместена, натъкмена, самодоволна истина.

Ленцен вдига очи и ме поглежда.

В погледа му съзирам решителност. По гърба ми пробягват студени тръпки. Ние сме сами. Юлиян няма да дойде. Кой знае дали

въобще се е върнал у дома, кой знае дали приятелката му изобщо ще му предаде моето съобщение. Вече няма значение. Твърде късно е.

— Вие все още можете да постъпите правилно — казвам. — Можете да отидете в полицията и да си признаете какво се е случило тогава.

Ленцен дълго мълчи. Сетне тръсва глава.

— Не мога да причиня това на дъщеря си.

Той вече не ме изпуска от очи.

— Спомняте ли си как ме попитахте дали има нещо, заради което бих убил? — пита той.

— Да — казвам и преглъщам мъчително. — Вашата дъщеря.

Той кима.

— Моята дъщеря.

И най-сетне аз разбирам странното изражение на лицето му, което не можех да изтълкувам. Ленцен е тъжен. Тъжен и примирен. Той знае какво идва сега и то не му харесва. Натъжава го.

Аз го гледам — журналиста, кореспондента. Всички ужасни неща, които сивите му очи са видели, всички истории в бръчките на лицето му, и си казвам, че при други обстоятелства вероятно щях да го харесам. При други обстоятелства с удоволствие бих седнала с него и бих си поговорила за Ана. Той би ми припомнил разни дребни неща за нея, които аз съм забравила или никога не съм знаела. Малки странности. Но други обстоятелства няма, само тези тук.

— Аз съм се подsigурила, ще ме търсят тук, ако не се обадя — повтарям дрезгаво.

Ленцен ме гледа мълчаливо.

— Дайте ми телефона си, Линда.

— Няма.

— Това, което току-що ви разказах, е предназначено само за вас — казва той. — Вярно отбелязахте одева. Вие сте си заслужили истината. Честно е само това, че аз ви казах каквото искахте да знаете. Сега обаче ми дайте телефона.

Той става. Аз също. Отстъпвам няколко крачки назад, бих могла да хукна към стълбите, но знам, че той ще е по-бърз от мен, а и не искам да е зад гърба ми, той и тежкия пепелник.

— Добре — казвам.

Бръквам под пуловера си и изваждам телефона. Тялото на Ленцен се поотпуска леко. Всичко след това става невероятно бързо. Аз не се замислям. Стрелвам се към прозореца, отварям рязко едното крило, замахвам и с висока дъга хвърлям телефона през прозореца. Той пада някъде в тревата. Остра болка пронизва ръката ми. Обръщам се.

И се сблъскам със студените очи на Ленцен.

33.

Толкова дълго време имах само едно желание: да намеря убиеца на Ана.

А сега, когато стоя пред него и всичко е казано, искам само едно. Искам да живея.

Но оттук няма път навън. Този към вратата е затворен, само с две крачки Ленцен ми го отрязва. Този през балкона отпада. Въпреки това аз разтварям вратата и излизам навън. Хладен вятър ме близва по лицето, с още две крачки се оказвам на парапета.

Нататък няма накъде. Взирам се надолу, в мрака различавам поляната, зад нея улицата, където спря таксито, проклетата поляна, няколко метра под мен. Твърде високо, за да скоча. Няма изход. Зад гърба си чувам метален звук, усещам присъствието на Ленцен зад мен.

Обръщам се и го поглеждам в лицето. Не вярвам на очите си.

Виктор Ленцен плаче.

— Защо просто не си стояхте в къщата, Линда? — пита той. — Никога нямаше да ви сторя нищо.

В ръката си държи пистолет. Аз го гледам с недоумение. Този номер няма да мине. Изстрелите ще се чуят, най-вече тук, в този тих квартал. Как може да си мисли, че ще се отърве тогава.

— Полицията ще бъде тук в мига, в който натиснете спусъка — казвам.

— Знам — отвърща Ленцен.

Нищо не разбирам. Гледам в дулото на пистолета. Парализирана съм, като хипнотизирана.

Той изглежда точно като моя пистолет, с който се снабдих, с който го заплашвах и който Ленцен накрая хвърли в езерото. Мозъчните ми клетки мигат сигнално и болезнено, когато проумявам.

— Познато ли ви е — пита той.

Познато ми е. Моето оръжие. В езерото няма нищо. Виждам пред себе си картината. Ръката на Ленцен, как замахва, как се движи в мрака, ала не хвърля нищо. Пуснал е пистолета някъде незабелязано,

може би на поляната, за да може после да го прибере, без да го видят. За всеки случай. Предпазливост. Присъствие на духа, хладнокръвие. Не може да го е планирал. Така да се каже, паднал му е в скута. Оръжие, закупено легално от мен, с моите пръстови отпечатьци.

— Това е моят пистолет — казвам вяло.

Ленцен кима.

— Било е самозащита — казва той. — Вие очевидно сте луда. Преследвали сте ме, наредили сте да ме наблюдават. Заплашвали сте ме. Имам го дори на запис. А сега идвате в жилището ми с оръжие. Имало е спречкване.

И тогава разбирам.

— Вие имали ли сте изобщо намерение да заминавате тази нощ?

Ленцен тръсва глава. Най-накрая аз разбирам. Просто трик. Един трик, за да се подсигури, че аз ще дойда. Прибързано. В паника. Още тази нощ. Един трик, за да ме примам и най-сетне да се отърве от мен. Чисто. Елегантно. С моето собствено оръжие.

Капан се нарича съоръжение за залавяне или за умъртвяване.

Капанът, който ми заложи Виктор Ленцен, е блестящ.

Той ме хвана, вече не мога да се махна. Но ръката му, хванала пистолета, трепери.

— Не го правете — казвам.

Мисля си за Ана.

— Нямам избор — отвърща Ленцен.

По челото му избива пот.

— И двамата знаем, че това не е вярно — казвам аз. Мисля си за Норберт, за Буковски.

— Но звучи като истината — отговаря той.

Горната му устна потрепва конвулсивно.

— Моля ви, не го правете!

— Млъкнете, Линда.

Мисля си за мама и татко.

— Ако направите това, тогава наистина сте убиец.

И в този миг аз си мисля само едно: няма да умра тук.

Обръщам се, с един скок преодолявам парапета на балкона и падам.

Падам и се приземявам твърдо. Не е като във филмите, не се претъркулвам и не хуквам, куцукайки напред. Не. Удрям се, а кокалчето на дясното ми ходило се превръща в такава силна болка, че за миг съм като заслепена и клеча така на четири крака като ранено животно, объркана и почти сляпа от страх. Разтърсвам панически глава, опитвам се да се отърся от объркването си, после се оглеждам, очаквам, че Ленцен стои на балкона и гледа надолу към мен, обаче там няма никого. Къде е той?

И в този миг го чувам. Той идва. Господи, колко време клеча тук? Опитвам се да се изправя, но десният ми крак ме предава, просто не ме слуша.

— Помощ! — крещя, но от устата ми не излиза никакъв звук и аз разбирам, че съм се приземила в един от моите кошмарни сънища и че толкова често съм сънувала това, потънала в пот и скимтяща, как крещя ли крещя, а от устата ми не излиза нито звук. Отново се опитвам да се изправя и този път успявам, тръгвам, подскачайки на здравия си крак, залитам, овладявам падането си с ранения си крак, вия от болка, падам на колене, не мога повече, но трябва, пълзя, сляпа и уплашена, през мрака, и тогава го съзирам. Той се появява пред мен, не съм го чула да идва, не зная как го е направил, трябваше да е зад мен, да идва откъм къщата, да е зад мен, а той идва отпред, без предварителен сигнал, просто изведнъж се отлепва от мрака и идва към мен. Аз пренебрегвам болката си и се изправям. Виждам само силуета му, оръжието в ръката му. Взирам се в него.

Той е сянка, само една сянка. Той се оглежда, припряно. А изведнъж се оказва толкова близо, че аз го разпознавам.

Погледът му ме улучва като юмручен удар, аз се олюлявам, кракът ми пак поддава, смъквам се на земята. Той също е до мен. Навежда се към мен. Угриженото му лице. Различните по цвят очи в мрака. Юлиан.

— Боже мой, Линда — казва той. — Ранена ли си?

— Той е тук — казвам аз с продран глас. — Ленцен. Убиецът на сестра ми. Има пистолет.

— Стой тук долу — казва Юлиан. — Не мърдай.

И в този миг иззад ъгъла на къщата изниква Ленцен. Веднага разбира, че аз не съм сама, спира се. В тъмното.

— Полиция! — изкрещява Юлиан. — Хвърлете оръжието!

Ленцен просто стои там, само една сянка.

После с едно-единствено плавно движение вдига ръка към главата си и стреля.

Пада на земята.

И после настъпва тишина.

ИЗ СУРОВИЯ ВАРИАНТ НА РОМАНА „КРЪВНИ СЕСТРИ“ ОТ ЛИНДА КОНРАДС

Нина Симон

(НЕ СЕ СЪДЪРЖА В ПУБЛИКУВАНОТО ИЗДАНИЕ)

Една вечер той ненадейно бе застанал пред вратата ѝ, просто така.

Тя го покани да влезе, наля вино, той я попита как е, а тя отвърна, че е добре. Че всичко ще се оправи. Че не иска да се оплаква. Седяха на нейното канапе, Йонас в единия край, Софи в другия, между тях кученцето на Софи, темпераментно и палаво. Смееха се и пиеха вино, и за няколко безценни мигове Софи забрави за Брита и за сянката. По едно време кученцето се умори от игра и изтощено, заспа. Софи стана, за да обърне плочата, която слушаха. Когато музиката отново прозвуча, перлена и електронна, а Софи отново седна, тя погледна изпитателно Йонас.

— Защо го правим? — попита Софи.

— Кое?

Погледът на красивите, странни очи на Йонас я погали.

— Ами това тук! Постоянно търсим близостта на другия. Въпреки че ти все още си женен, а аз тъкмо разтрогнах новия ми годеж и съм напълно изтощена емоционално... — Тя млъкна, прокара пръсти през косата си. — Защо го правим? Защо ти се правиш, че не можеш да ми се обадиш, а трябва да ми казваш всичко лично? Защо аз седя нощем на твоите стъпала, защо ти стоиш нощем пред вратата ми? Това не е неразумно, да искаме веднага да се втурнем в нещо ново?

— Напротив, така е — каза Йонас.

— Но щом като го знаем... — отвърна Софи — ...
защо тогава изкуствено удължаваме болката и копнежа?

Йонас се усмихна леко, трапчинката на бузата му се появи за малко.

— Защото имаме нужда и от болката, и от копнежа.
Защото само така се чувстваме живи — каза той.

Те се погледнаха мълчаливо в очите.

— Сега е по-добре да си тръгвам — рече накрая
Йонас и се надигна.

— Да.

Софи също стана.

— Ами тогава...

Погледите им се срещнаха, имаше някакво кратко колебание, после те просто го направиха. Преодоляха дистанцията помежду си, намериха се, той я притисна, погали я по косата, съвсем предпазливо, сякаш галеше диво животно, което за първи път започваше да се доверява. И всичко, което дойде след това, беше хубаво, и тъмно, объркващо и пурпурно.

На сутринта Софи се събуди от черните бързолети, които с писъци летяха из улиците. Още преди да отвори очи, опипа с ръка и го потърси. Нямаше го.

Софи въздъхна. Беше лежала будна половината нощ, бе се вслушвала в дишането на Йонас, беше се питала какво трябваше да направи, а после все пак бе заспала. Той беше взел вместо нея решението — беше се измъкнал крадешком, докато тя още спи. Нямаше да се видят повече.

Софи стана, вдигна щорите, потръпна от студ, облече се, отиде в кухнята, за да сложи кафе... и се стресна, когато видя Йонас да седи на канапето в хола. Сърцето ѝ подскочи. Той не се беше измъкнал, а беше чакал тя да се събуди.

Йонас не я чу да влиза. Няколко секунди тя оглеждаше тила му, водовъртежа в тъмната му коса. Тя

вярваше в неща като тези тук. В това, че човек може да се доверява на инстинктите си. Може би просто трябваше да го каже. Да се реши. Не, не става. Само ще се изложи.

— Добро утро — каза тя.

Йонас се обърна.

— Добро утро.

Той се усмихна стеснително.

— Кафе? — попита Софи.

— С удоволствие.

Тя отиде в кухнята, сложи кафе. Бореше се със себе си. „Животът е кратък — помисли си тя. — Просто ще го кажа сега. Ако не го кажа сега, никога няма да го кажа.“

С разтреперани крака се върна в хола, спря се зад него. Прокашля се.

— Йонас?

Той леко извърна глава към нея.

— Трябва да ти кажа нещо. Трудно ми е, ами... Моля те, не ме прекъсвай.

Той слушаше, мълчеше.

— Не искам да си тръгваш пак. Искам да останеш тук. Мисля, че когато нещо е правилно, човек го усеща. Аз го усещам.

Думите се търкулнаха като топчета по паркета. Йонас наведе леко глава. Софи замлъкна рязко. Може би правеше грешка, може би се излагаше. Но влакът вече беше потеглил надолу по наклона, не можеше да го спре.

— Знам, че условията са ужасни. Ти все още си обвързан. А аз тъкмо се разделих с мъжа, за когото всъщност трябваше да се омъжа напролет. И, разбира се, аз не искам да си имаш проблеми в работата, като се разбере, че си започнал връзка със свидетелка.

Софи направи пауза, пое си дъх. Йонас не каза нищо, само я слушаше много внимателно. Гърлото ѝ се сви като в примка.

— Обаче аз те искам, разбираш ли? Искам те.

Софи усети, че плаче. В последно време това ѝ се случваше толкова често. Тя се опита да се овладее, избърса

сълзите си, слепоочията ѝ пулсираха.

— Добре — каза тя без сили. — Това исках да ти кажа.

Той мълчеше.

— Йонас?

Той отново обърна глава, стресна се леко, като забеляза, че Софи стои зад него, обърна се съвсем към нея, погледна я, извади от ушите си бутоните на слушалките си, усмихна се.

— Каза ли нещо? — попита и посочи с глава към плейъра. — Аз тъкмо преоткривам любовта си към Нина Симон. — После той се вгледа в лицето ѝ — Софи, всичко наред ли е? Плакала ли си?

Тя преглътна мъчително.

— Няма нищо. Всичко е наред.

Зави ѝ се свят. Той не беше чул нито една от думите ѝ. А тя нямаше сили да ги повтори. Може би така беше по-добре. Как можеше да му каже всички тези неща след една-единствена нощ.

— Наистина ли всичко е наред?

Жилището внезапно ѝ се стори безкрайно задушно.

— Да. Всичко е наред — отговори. — Само че... виж... аз трябва да тръгвам. Съвсем забравих, че имам среща с галериста.

— А, така ли. Добре.

— Да.

— Но... ами кафето? Аз си мислех, че ние...

— Трябва да тръгвам. Не ми се сърди. Просто дръпни вратата след себе си, като тръгваш.

Тя видя изненадата му, може би и разочарованието му. Сетне той се усмихна насила.

— Ясно — каза.

Софи се обърна, направи няколко крачки. Краката ѝ тежаха повече от обикновено. После тя се спря. Обърна се пак към него.

— Йонас?

— Да?

— Обади се, когато си готов за това. Когато искаш да ме видиш пак. Дай ми знак. Става ли?

Очите му станаха сериозни.

— Добре.

— Да?

— Ще го направя.

Софи усещаше погледа му в гърба си, докато излизаше.

34.

Ето го пак, това сурово, червено чувство. Аз съм пак на поляната пред къщата на Виктор Ленцен. През главата ми отеква изстрел, чувствам тревата под дланите си, мръзна, главата ме боли.

— Госпожо Михаелис?

Гласът прониква съвсем бавно до мен.

— Госпожо Михаелис?

Аз вдигам поглед. Бавно се връщам в реалността. Комисариатът на полицията. Госпожа Михаелис, това съм аз. Макар да съм свикнала да се обръщат към мен с творческия ми псевдоним Конрадс. Мъжът, който ме заговори, ме разпитва вече тази сутрин. Той е сдържан, но любезен, а въпросите му нямат край.

— Трябва ли ви малко почивка? — пита полицаят, чието име забравих.

— Не, благодаря — отговарям.

Гласът ми е слаб и преуморен. Не си спомням кога за последно съм спала повече от няколко минути.

— След малко свършваме.

Мислите ми пак се връщат към поляната, докато на автопилот отговарям на въпросите. Тъмната поляна пред къщата на Ленцен. Аз седя в тревата, останала без дъх. В ушите ми отеква изстрел. Юлиан се вглежда в лицето ми, без думи ми дава да разбере, че не бива да мърдам от мястото си. Аз и без това не мога дори и да искам. Виждам как Юлиан предпазливо приближава лежащия на земята Ленцен, и си мисля: „Твърде късно, много, много късно, това е трик! Само един от неговите трикове!“ Но вече е късно, Юлиан е стигнал до лежащия в тревата силует, виждам как Юлиан се навежда, от гърдите ми се изтръгва беззвучен вик в очакване на още един изстрел, но не се случва нищо. Студено ми е, цялото ми тяло трепери. Виждам как Юлиан се изправя, насочва се пак към мен.

— Мъртъв е — казва.

Аз седя като зашеметена, Юлиян сяда до мен на тревата, прегръща ме, обвива ме с топлината си и аз най-сетне заплаквам. Около нас в къщите светват лампи.

— Благодаря ви, госпожо Михаелис — казва полицаят. — Това е засега, като за начало.

— За начало?

— Ами, много е възможно да имаме още въпроси — отговаря той. — Един човек се е застрелял с вашия пистолет. И цялата тази история, която току-що ми разказахте, звучи доста... сложно.

— Трябва ли да си наема адвокат?

Той се поколебава за миг.

— Винаги е от полза — казва и се надига от стола.

Аз нямам сили да се притеснявам. Изправям се внимателно. В болницата установиха, че глезенът ми не е счупен, а само навехнат, въпреки това в момента мога да ползвам само единия си крак, а с патериците съм все още доста несръчна, още повече че дясната ми ръка също е наранена. Полицаят ми отваря вратата. Успявам да изляза от стаята, която аз наричам „стая за разпити“, макар че официално не ме разпитват, а само се допитват до мен. Тъкмо когато напускаме помещението, насреща ни се появява Юлиян. Сърцето ми подскача, не мога да го спра. Но той избягва да ме гледа в очите, ръкува се формално с мен и се обръща към колегата си.

— Намериха телефона — казва.

Аз въздъхвам облекчено.

— Записан ли е разговорът? — питам аз.

— Колегите тъкмо преценяват данните, но по всичко изглежда, че е записан.

Полიცаят, чието име забравих, ми подава ръка, и аз оставам насаме с Юлиян. Мислите ми се връщат към онази прегръдка, споделена в нощта на поляната, опитвам се да не мисля за нея. В мига, когато се бяха появили повиканите му колеги, Юлиян се беше отдръпнал от мен, беше се прокашлял. Пак бе започнал да ми говори на „вие“. Оттогава избягваше да ме поглежда в очите.

— Линда — казва той сега и прозвучава като сбогуване.

— Здравсти — казвам глуповато и се опитвам да уловя погледа му, но той не ми дава шанс, обръща се и изчезва в кабинета си.

Аз се питам дали той се държи така непохватно с мен, защото в действителност дълбоко в себе си все пак ме е смятал за убийца и сега съжалява за заблудата си? Сигурно е така. И може би това е причината да не ми се обаждат след нашата нощ. Мисля си за онова, което каза Ленцен тогава, в моята къща. „Малко съмнение винаги остава.“ И се радвам, че признанието на Ленцен, записано в моя телефон, сега вече може да отстрани и последното съмнение. Тъкмо пресичам коридора на комисариата, мъчително, с патериците, когато чувам зад гърба си познат глас:

— Госпожа Михаелис?

Обръщам се тромаво. Пред мен стои Андрея Брант. Не се е променила ни най-малко. Нова е само служебната полуусмивка.

— Чух какво се е случило миналата нощ — казва тя. — Трябваше да оставите това на нас, наистина.

Миналата нощ. Бавно ми просветва. Действително всичко свърши.

Не ѝ отговарям нищо.

— Е, както и да е — добавя полицайката. — Радвам се, че вие сте добре.

— Благодаря.

За миг изглежда, че иска да каже още нещо. Може би едва в този момент ѝ става ясно, че това съм била аз, по телефона, преди няколко месеца. Мнимата свидетелка, която ѝ се обади, а после затвори телефона. Но Андрея Брант само свива едва забележимо рамене, казва „Всичко хубаво!“ и изчезва.

Аз също тръгвам, стигам до изхода. Поглеждам назад. Решавам друго. Подпряна на патериците, поемам по коридора, крачка по крачка. Мисля си колко много неща трябва да направя. Да говоря с адвоката си. Да говоря с родителите си. Да взема Буковски. Да се обадя в издателството. И на агентката ми, за да е предупредена, когато се обади пресата. Да спя. Да взема душ. Да обмисля къде искам да живея в бъдеще. Защото не смея да се връщам в къщата, поне засега. Когато за последно влязох в нея, не я напуснах повече от десетилетие. Трябва да поговоря с някого за моите панически пристъпи, които пак се засилват сега, когато силното напрежение отмина и вече не става дума

просто за оцеляване. Толкова много неща имам да свърша. Вместо това аз почуквам на вратата, зад която изчезна Юлиян, и я отварям.

— Може ли да вляза? — питам.

— Разбира се. Моля, влезте.

За първи път сега имам време да го разгледам на спокойствие. Той седи зад огромното си подредено бюро. Хубав е.

— Наистина ли? — питам.

— Разбира се, влезте.

— Не, аз имах друго предвид: на „ви“ ли сме? Наистина ли?

За първи път през този ден Юлиян ме поглежда в очите.

— Права си — казва той. — Вероятно е смешно така. Хайде, седни.

Аз доуцуквам до стола, който той ми предлага, сядам предпазливо и облягам патериците на бюрото.

— Дойдох, за да благодаря — казвам, лъжа, естествено.

— Ти ме спаси.

— Ти сама се спаси.

Няколко секунди двамата мълчим.

— През цялото време ти си бил прав — казвам най-сетне. — Било е престъпление от любов.

Юлиян кима замислено. Отново млъкваме, но този път мълчанието е по-дълго и неприятно. Часовникът на стената вляво от мен тиктака шумно.

— Аз никога не съм смятал, че ти си убила сестра си — казва изведнъж Юлиян и нарушава тишината.

Аз го поглеждам учудено.

— Нали това искаше да ме попиташ, или не? — казва той.

Аз кимвам.

— Никога — повтаря той.

— Когато ти звънях по телефона, ти тогава беше толкова... — започвам, но той не ме оставя да се изкажа.

— Линда, близо дванайсет години не бях чувал нищо за теб. И после неочаквано ти ми звъниш посред нощ, будиш ме и ме питаш такива неща. Нито „здрасти, Юлиян, как си“ нито „извинявай, че изобщо не ти се обадох“... как според теб трябваше да реагирам?

— Леле! — казвам аз.

— Да, именно. Леле! Това си казах и аз.

— Момент, почакай. Ти щеше да се обаждаш. Такава беше уговорката. Ти беше този, който все още беше женен. Ти каза, че ще ми дадеш знак, когато си готов — избухвам гневно аз.

Разочарованието ми от онова време отново кипва. Горчиво и жилаво, дванайсетгодишно.

— Е, сега вече е все едно — добавям аз. — Съжалявам, че събудих теб и приятелката ти. Няма да се случи повече.

Опитвам се да се изправа. Кракът ме боли.

Юлиян ме гледа недоволно. После изведнъж се ухилва:

— Ти си помислила, че Лариса е приятелката ми?

— Годеницата ти, жена ти... Откъде да знам.

Губя битката с моите патерици, изтощена съм и се отказвам.

— Лариса е сестра ми — казва усмихнат Юлиян. — Тя всъщност живее в Берлин.

Сърцето ми подскача.

— Ох! — възкликвам аз глуповато. — Не знаех, че имаш сестра.

— Има много неща, които ти не знаеш за мен — отвърща той все още усмихнат. — После пак става сериозен. — Впрочем, аз ти се обадох, Линда.

— Не ми разправяй приказки! Аз те чаках!

Той мълчи няколко секунди, като зашеметен.

— Спомняш ли си нашия разговор за литературата? — пита после.

— Това пък за какво е сега?

— Спомняш ли си? Нашият първи, истински разговор. Тогава, пред моята къща, на стъпалата?

— Естествено. Ти каза, че нямаш търпение да четеш романи, а и те не ти дават кой знае колко. И че обичаш да четеш поезия.

— А ти каза, че не можеш да извлечеш нищо от поезията. А аз ти казах, че някой ден ще си отделя време, за да те убедя. Помниш ли?

Помня.

— Да. Ти каза, че трябва да прочета нещо от Торо или Уитман, те със сигурност щели да ме научат да обичам поезията.

— Ти го помниш — казва Юлиян и в този миг на мен наистина ми просветва.

Сещам се за стария, поизтърган том със стихове на Уолт Уитман върху нощното ми шкафче. Преди много, много години ми го беше

изпратил някакъв почитател. Поне така си мислех. Книгата, която толкова често прелиствах в най-мрачните си часове. Която четях, която ме спаси в безсънната нощ преди интервюто. Коленете ми се подкосяват.

— Това е бил твойт знак? — питам изненадана.

Юлиян свива тъжно рамене. Всичките ми сили се изпаряват и аз отново се отпускам на стола.

— Аз не го разбрах, Юлиян. Аз мислех, че си ме забравил.

— Аз мислех, че ти си ме забравила. Когато не дойде отговор от теб.

Двамата млъкваме натъжено.

— Защо не ми звънна? — питам накрая.

— Ами... — казва тихо Юлиян. — Това със стихосбирката... аз реших, че е може би... някак романтично. И когато ти не ми отговори, не се обади, аз си помислих... — Той свива рамене и допълва: — Помислих си, че за теб светът продължава да се върти.

Така седим двамата един срещу друг, а аз си мисля колко различни можеха да бъдат изминалите дванайсет години, ако аз имах него и той мен. Днес аз практически не зная нищо вече за Юлиян, за живота, който той води. Той сам го каза: светът е продължил да се върти.

Мисля си, че онази старата, импулсивната Линда сега щеше да го погледне в очите и да сложи отворената си длан върху бюрото му, за да види дали той ще я вземе в своята. Но аз вече не съм предишната Линда. Аз съм жена, отрезвена до такава степен от живота, че не е излизала от къщата си единайсет години. Преживях много, преминах през много неща. По-възрастна съм, може би даже по-разумна. Осъзнавам, че Юлиян си има живот, където мен ме няма. Ясно ми е, че би било егоистично, ако се опитам да нахлуя в него.

И тогава аз се привеждам, вглеждам се в очите на Юлиян и слагам отворената си длан на бюрото. Юлиян я гледа няколко секунди, после я взема в своята.

35.

Звън на телефон ме изтръгва от моя сън без сънища и в първия миг не зная къде се намирам. После разпознавам хотелската стая, която наех, докато подрежда нещата си и реша къде искам да живея в бъдеще. Буковски поотваря едно око и ме поглежда уморено.

Инстинктивно опипвам наоколо, търсейки мобилния си телефон, не го намирам, сещам се, че е някъде в полицията, осъзнавам, че звъни стационарният телефон, и вдигам слушалката.

— До теб се стига по-трудно, отколкото до папата — казва с укор Норберт. — Мадам, ти наясно ли си, че днес излиза от печат „Кръвни сестри“?

— Естествено.

В действителност аз не съм се сетила нито за секунда за това.

— Слушай, не разбирам всичко това. Ти наистина ли се отказва да живееш уседнало? Излезе ли оттам?

Аз се подсмивам. Норберт наистина няма никаква представа за това, което се случи в моята къща след последната ни среща с него.

— Излязох — отвърщам аз.

— Merde! — изругава Норберт на любимия си френски. — Не може да бъде! Ти нещо ме ебаваш!

— Ще ти разкажа всичко на спокойствие, става ли? — казвам. — Но не днес.

— Това не може да бъде — възкликва той и повтаря: — Това не може да бъде.

Накрая се овладява.

— Ние с теб изобщо не сме говорили за книгата ти — казва вече сериозно.

Аз едва сега си давам сметка колко ми е липсвал Норберт.

Потискам потребността си да го попитам дали му е харесал романът, понеже знам, че много му се иска сега да го попитам точно това. А аз изпитвам желание да го ядосам. Мълчим две-три секунди.

— На теб, изглежда, хич не ти пука какво мисли за романа ти
твоят издател, който цяла вечност превива гръб и се бърчи заради теб
— обажда се накрая той. — Обаче аз въпреки това ще ти го кажа.

Едва се сдържа да не избухна в смях.

— Давай — отвърщам.

— Ти ме прееба — казва Норберт. — Това не е трилър, а е
любовна история, преоблечена като трилър.

За секунди губя ума и дума.

— Впрочем пресата ненавижда книгата ти. Аз обаче, странно
защо, я намирам за добра. Може би остарявам. Е, реших да ти го кажа.
Въпреки че теб, естествено, ни най-малко не те интересува.

Сега аз все пак избухвам в смях.

— Благодаря, Норберт.

Той прърхти, полуразвеселен, полуядосан и затваря телефона.

Аз ставам. Следобед е. Спала съм дълго. Буковски, който е
дремел до мен, ме поглежда недоверчиво, сякаш се бои, че аз ей сега
пак ще го зарежа, щом ме изпусне от погледа си.

Не се тревожи, приятелче.

Сещам се за физиономията на Шарлоте, когато ми отвори
вратата, и пак избухвам в силен смях — днес вече за втори път.
Звъннах на вратата ѝ, за да взема Буковски. Шарлоте ме зяпна като
някаква непозната.

— Госпожо Конрадс! Не може да бъде!

— Радвам се да ви видя, Шарлоте. Минавам само да взема
кучето.

Буковски се появи като по даден знак, но не се хвърли върху мен,
както обикновено, а се спря объркан.

— Мисля, че той също се чуди, понеже ви вижда извън къщата
— каза Шарлоте.

Аз клекнах, подадох му ръката си, да я подуши. Той така и
направи, отначало срамежливо. После завъртя опашка и започна да
облизва щедро ръцете ми.

Връщам се в настоящето, имам да правя толкова много неща. Първо искам да отида при родителите си и да видя дали са преглътнали новините. После трябва още веднъж да отида в полицията, трябва да говоря с моя адвокат, всички тези неща. Предстои ми много работа, но зная, че ще се справя. Вътре в мен нещо се промени. Чувствам се силна. Жива.

Навън бавно, много бавно се запролетява. Природата се пробужда за нов живот, тя също изглежда усеща, че скоро ще започне нещо ново. Протяга се и се изпъва.

Мисля си за Ана. Не за ангелоподобната Ана, която през последните години бях създала в главата си и в романа си. За истинската Ана, с която се карах и после пак се сдобрявах, да, Ана, която обичах.

Мисля си за Ленцен, който е мъртъв и когото вече няма да мога да попитам за цветята, защо в жилището на Ана имаше цветя. Дали той ѝ ги е подарил. Дали все пак тя не е обичала неговите букети с отрязани цветя.

Мисля си за Юлиян.

Измъквам се от леглото, вземам душ, обличам се. Поръчвам си закуска в стаята. Давам на Буковски да яде. Прослушвам си гласовата поща, която се пръска по шевовите. Поливам орхидеята, която Шарлоте ми върна и чиито пъпки скоро ще се разтворят. Правя си списък със задачите. Ям. Обаждам се в издателството и на адвокатата ми. Поплаквам си малко. Издухвам си носа. Уговарям се с родителите си да се видим. Излизам от хотелската стая, слизам с асансьора. Прекосявам фойето в посока към изхода, автоматичната врата се отваря.

Казвам се Линда Конрадс. Аз съм писателка. На 38 години съм. Аз стоя на прага.

Пред мен лежи светът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.